

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**ALTIN KİTAPLAR
YAYINEVİ**

ISBN 975 - 405 - 707 - 9

97-34-y-0131-508

Kitabın Orijinal Adı **SPRING COLLECTION**
Yayın Hakları © **JUDITH KRANTZ**
 KESİM AJANS
 ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Kapak Resmi **ŞAHİN KARAKOÇ**
Baskı **AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.**
 1. BASIM / HAZİRAN 1997

Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 522 40 45 - 526 80 12
511 51 00 - 511 32 26
Faks: 526 80 11

JUDITH KRANTZ

BAHAR
KOLEKSİYONU

TÜRKÇESİ
FÜSUN FİLMER

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:

SEÇKİNLER

TEKRAR BULUŞUNCAYA KADAR

DOYUMSUZLAR

1

İyimser bir budala olduğum için, sabahın bu erken saatinde, metrodan büroma hızla ilerliyordum. İnanın, kimse New York sokaklarında benim kadar hızlı yürüyemez. Söylediklerimden kimseyi itip kaktığımı sanmayın. Yılların verdiği tecrübeyle kalabalığın arasından süzülerek Brooklyn metrosundan çıkıp kıvrıla büküle insan kalabalıklarını atlatabiliyordum. Erkek olsaydım iyi bir futbolcu olurdum. Ha, bu arada bana 'Çalımcı' Frankie Severino da diyebilirsiniz.

Asansörle, çalıştığım Loring Manken Ajansına girerken, bugün olağanüstü bir şey olacağına inanıyordum. Geceleyin rüyamda ne zamandır Paris, Necker'den beklediğimiz faksın geldiğini görmüştüm. Öyle canlı bir rüyaydı ki, sabah uyandığımda kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Rekabet ve başarı hislerim kamçılanmış, güvenle yatağımdan zıplayıp on dakikada giyinmiştim. Ancak metroya vardığımda kahvaltı etmediğimi hatırladım.

Faks gelmemişti, posta kutusu da boştu. Faks makinesi masanın üstünde, ona erişip bir tekme atamayacağım yükseklikten sanki benimle alay ediyordu. Bir şeyler kapıp kıramayacağıma göre, ona ancak nefretle bakabildim ve kovboy çizmelerimi hırsıyla yere vurarak odadan çıktım.

Canı istediği zaman çalışan kahve makinesinden bir fincan kahve alarak büronun holüne geçtim. Loring Manken Ajansının santralinde çalışan yedi kız, az sonra yuvarlak masanın başına geçip randevuları kaydetmeye başlayacaklardı. Her biri on, on beş kızıdan sorumluydu. Bütün gün, bilgisayarlarla ellerindeki listeleri karşılaştırarak herkesin randevusunu ayarlayıp zamanında yetişmelerini sağlıyorlardı. Bu basit ve sıradan bir iş gibi görünüyorsa da, o telefonlardan birinin, bir gün o kızlardan birine hayal ve başarı dünyasının kapılarını açacağını düşünmek işin önemini gösteriyordu.

1994 ocağının bu dondurucu sabahında, oda buz gibiydi. Paltonun altına iki süveter giymiş, ayaklarıma hem kalın çorap, hem tayt, hem de soket geçirmiştım. Ofisin en sıcak yeri patronumun odasıydı. Koca maroken koltuğuna gömölüp kahvemi içerken, bütün dikkatimi faks makinesine vermiştım, en ufak tıkkırtısında zıplayacaktım. Patronum Justine Loring otuz dört yaşındaydı. Beni yedi yıl önce, hayatımın tam dönüm noktasında işe almış, çok geçmeden asistanı yapmıştı.

Juilliard Akademisinde işini ciddiye alan bir modern dans öğrencisiydim. Geçirdiğim bir kazada dizkapaklarımı incitmiş, dansçı olma hayallerim suya düşmüştü. Artık sadece diskolarda dans edebilirdim.

Justine Loring mankenlik yaparak ün kazanmış, mesleğinin doruğundayken işini bırakarak kendi ajansını kurmuş biriydi. Bir ajans sahibinin ne kadar önemli olduğunu meslek dışındakiler anlayamaz. Papazından pezevengine kadar herkes, o şirketi sahibinin kişiliğinde değerlendirir. Bu, kural bütün başarılı işyerlerinde geçerlidir. Justine dürüst, becerikli, güçlü ve güvenilir bir patrondur. Ben dahil, herkes onu hiç düşünmeden en tehlikeli dağ yollarında bile takip eder, bizi kurtaracağına inanırdık. Genç bir kızken mankenliğe başlamış, parlak mavi gözleri, kusura burnu, muntazam dişleri ve güldüğü zaman yüzünü aydınlatan tatlı gülümsemesiyle o yılların en gözde mankeni ol-

muştı. Şimdi otuz dört yaşındaydı ve mankenlik yaptığı günlerden bile daha güzel ve alımlıydı. Onu bugün görenler, o taş bebek güzelliğini tahmin edemezler. Hâlâ pırıl pırıl parlayan iri mavi gözleri, bazen düşünceli ve durgundu. Gülümsemesi, kamera karşısındaki gibi otomatik değil, daha anlamlı ve içtendi. Devamlı işleyen kafası, yüzünün anlamını kontrol ediyor, hislerini asla belli etmiyordu.

Benim için Justine, hayatının en verimli dönemini yaşayan ideal bir kadındı. Birçok erkek de aynı fikirdeydi ama o hepsini reddetmişti, hâlâ da ediyordu. Bana her zamanki mantıklı ve sakin haliyle her birinin kusur veya eksikliğini açıkladıkça ben sinirleniyordum. Anglo-Sakson yanından aldığı soğukkanlılıkla, çözemediği sorunları görmezden gelmesine şaşıyordum. Çünkü ben, sorun veya kusur olsun hemen atağa geçer, düzeltene kadar uğraşırdım. Ne de olsa kanlarımız farklıydı. Ben İtalyan asılıydım, üstelik de Brooklyn'li. Hayata böyle değişik açılardan bakmamız bizi iyi bir ekip yapmıştı. Büyük bir olasılıkla şirkette bu kadar çabuk yükselmemin ve onun en iyi arkadaşı olmamın nedeni buydu.

Olaylar karşısında ben parlıyor, o serinkanlı, güzel patron rolünü oynayabiliyordu. Kimin bize kazık attığını, kimin dost, kimin düşman olduğunu hatırlayan, olmayacak işlerin üstüne üstüne giden, yavaştan anlamayan bendim.

"Kuzum sen dün gece burada mı yattın?" diye soran Justine'in sesiyle daldığım düşüncelerden sıyrıldım.

"Beni korkuttun!" diye bağırdım. Az kalsın kahvemi dökecektim. "Evet saatlerdir buradayım... Dün gece bir rüya gördüm, neyse boşver seni ilgilendirmez."

"Haklısın, ilgilendirmiyor."

"Peki, senin bu saatte burada işin ne?" diye sordum.

"Dün gece hiç iyi uyumadım."

"İnanmam."

"İnan küçük dostum, bazen benim bile uykum kaçır. Dün gece zar zor daldım, bir kâbusla uyandım ve buraya gelip sessizlik içinde, biraz iş yapmaya niyetlendim ama anlaşılan aradığım sakın havayı bulamayacağım."

"Ben burada olduğum için mi?"

"O saçma yarışmayı aklımdan çıkaramıyorum."

"Bende. Önem vermiyormuş gibi davranıyordun, ama işin ciddiyetini anladığını biliyordum. Bir fincan kahve içeceğim, sen de ister misin?"

"Evet, lütfen."

Size, Paris'ten beklediğimiz faksın hikâyesini anlatayım: Üç ay kadar önce, Gabrielle d'Angelle adında bir Fransız, New York'a gelmiş, kentteki bütün manken ajanslarına yepyeni yüzler aradığını söylemişti. Gabrielle, Necker Holdingin, ünlü sahibi İsviçreli milyarder Jacques Necker'in asistanıydı ve Necker Grubu diye tanınan, sokaktaki adamın bile bildiği bu şirket topluluğunun temsilcisiydi. NG diye bilinen bu grup, dünyanın en ünlü dört kumaş fabrikasını, iki önemli moda evini, birkaç da kozmetik ve parfüm şirketini kapsıyordu. İki hafta sonra, Paris'te açacakları yeni bir moda evinde, dizaynır Marco Lombardi'yi tanıtacaklardı.

Fransız kadın, kusursuz İngilizcesiyle, "Paris podyumlarında hiç görülmemiş, yepyeni mankenler arıyorum. Bana tecrübesiz, fakat yetenekli kızlar gerekli. Profesyonel manken istemiyorum," demişti.

O güne kadar pek çok şık, zarif ve kendinden emin işkadını tanımıştım, ama hiçbir Gabrielle ile boy ölçüşemezdi. Gururla başını sallayarak devam etti. "Bütün ajansları dolaşıp en iyi mankenlerin görüntüsünü çekeceğim. İçlerinden üçü, Marco Lombardi'nin bahar koleksiyonunda mankenlik yapmak üzere Paris'e gelecek. Bir tanesi Lombardi'nin simgesi olacak. Siz Amerikalılar, buna herhalde bir yarışma dersiniz. Ben, buna Paris'in moda yargısı diyorum."

Justine kadından pek hoşlanmamıştı. "Bu yarışmayı kazanan şanslı kız için ne gibi planlarınız var?" diye sordu. Bu haber yayımlı, bütün moda âlemi heyecanlanmıştı ve harekete geçmek için sabırsızlanıyordu. Justine'in neden böyle bir soru sorduğunu anlayamamıştım.

Kadın sükûnetle, "Lombardi koleksiyonu bu yılın en önemli moda olayı olacak, eminim bunu kabul ediyorsunuz. Kazanan genç kızla uzun süreli, özel bir kontrat imzalanacak ve dünya çapında bir reklam kampanyası başlatacak," diye yanıt vermişti.

"Bu manken dediğiniz kadar iyiyse neden kendini tanınmamış bir dizaynıra uzun süre bağlasın?"

Justine'in tutumu şaşkınlığımı gitgide artırıyor, nerdeyse kadını tersleyecekti. Böyle bir fırsat çıktığı için sevinmesi gerekmez miydi? Hiçbir müşteriye bu şekilde davrandığını görmemiştim.

"Yarışma birincisine dört yıl süreyle, yılda üç milyon dolar verilecek." Gabrielle bu sözleriyle tartışmayı kesip attığını sanmıştı. Oysa öyle olmadı, Justine on iki milyonu bir an düşündükten sonra, "Çok büyük bir kumar oynuyorsunuz. Tanınmamış bir manken ve henüz yeteneğini kanıtlamamış bir dizaynır. Lombardi sizi düşkünlüğüne uğratabilir," dedi.

Lafa karışmamak için kendimi zor tutuyordum. Justine resmen çıldırmıştı. Fransız kadın, Justine'in bu beklenmedik atağına fena içerlemişti. "Mösyö Necker risk almaktan korksaydı, bugünkü başarısına ulaşamazdı," dedi.

Justine bir türlü inatçı tutumundan vazgeçmiyordu. "Bu kampanya size öyle bir reklam olacak ki, manken beceriksiz de olsa, on iki milyonunuzun karşılığını alacaksınız. Kızı başınızdan savar, bir profesyonel tutarsınız." Kadına resmen hakaret etmeye başlamıştı.

Gabrielle, "Miss Loring, Lombardi salonunu aynen Mösyö Necker'in istediği tarzda kuracağız," derken sesi buz gibiydi, ben de ona hak veriyordum. Justine, Necker'in elçisine nasıl

böyle kaba davranabiliyordu. Bu ne onun karakterine, ne de iş ahlakına uyuyordu.

Yine de omuzlarını silkerek, "Lacroix'dan bu yana Paris'te bir tek başarılı moda evi açılmadı, bu da yıllar önceydi," dedi Justine.

"Miss Loring, ajansınız bu yarışmaya katılmak istemiyorsa..." diyerek doğruldu. Gitmeye hazırlanıyordu.

Justine gülümsedi. Reddedemeyeceğimi biliyorsunuz. Size fotoğraflarıyla birlikte bir liste hazırlar, otelinize gönderirim," dedi.

Kadın gider gitmez hayretle Justine'e baktım. "Kuzum sana ne oldu, çıldırdın mı?"

"Neden ayaklarına kapanmadığımı mı soruyorsun?"

"Evet, bizim kızlarımızın hiçbirini seçmeseler bile, onlara bu fırsatı tanımalısın. Kadın sanki esir satın alıyormuş gibi ona çok kaba davrandın."

"Ben bu tür yarışmaları çirkin ve aşağılayıcı buluyorum."

"Bu iş yarışma üzerine kurulu değil mi? Lafa karışmamak için kendimi zor tuttum, sıkılmaktan hâlâ dişlerim sızlıyor."

"O ukala kadının bizi küçümser hali sinirime dokundu."

"Haklısın, ama ne de olsa o bir müşteri. Bu yarışmaya katılmazsak kızlarımızın hepsi bizi bırakıp kaçır."

"Sevgili küçüğüm, işte ben de onun için hayır demedim."

"Yani aldırımıyormuş gibi ağırdan mı alıyorsun? Bu numaranı daha önce görmemiştim."

"Her şeyin bir ilki vardır, tatlım."

Gözlerindeki biraz sert, hatta kırıcı bakışlara anlam veremedim, hatta sormadım. Zaten o da açıklamadı. Bugüne kadar bir daha o konuya değinmedik.

Kahve sonunda kaynadı. Justine'in odasına bir fincan kahve götürüp odama döndüm. Lombardi'nin manken arayışı, son birkaç ay içinde basında öyle bir yer tutmuştu ki, Madonna, Prens Charles'in çocuğunu taşıırken Monako Prensi Albert'le ev-

lenmeye kalksaydı, ancak bu kadar ilgi uyandırırđı. Bütün ajanslar, Paris'ten gelmeyen haberi bekliyor, heyecan gitgide telaşa dönüşüyordu. Yalnız Loring Manken Ajansının sahibi Justine Loring, her zamanki soğukkanlılığını koruyordu, bense gözümü faks makinesinden ayıramıyordum.

Her cuma akşamı dört meslektaşım la yemeğe çıkardım. Bu dört kadın, dört büyük ajansta benimle ayın mevkideydiler ve beşimiz, rekabetin yarattığı sahte bir dostlukla birbirimize bağlanmış tık. Düşmanımın düşmanı benim dostumdur kabilinden.

Düşman dediğimiz müşterilerdi. Manken kiralayan herkes. Gazeteler, dergiler, moda evleri, reklam ajansları, hatta yardım toplulukları. Bu görkemli dünyanın içyüzü hiç de güzel değildi. Birbirimizle yarış halindeydik, ama aynı zamanda birbirimize ihtiyacımız vardı. Hangi fotoğrafçının kızlara sululuk ettiğini, hangi müşterinin üç kuruş fazla faiz almak için faturayı geç ödediğini, hangi kuaförün esrar sattığını, hangi kızın bunu kullandığını öğrenmek için birbirimizden bilgi alıp veriyorduk. Neredeki cinnastikhane iyi, hangi yemek rejimi başarılı, doktorlar, cildiyeciler, kendilerine reklam yapmak için mankenlere bedava elbise veren mağazalar... bütün bunları, kızları koruyabilmemiz için bilmemiz gerekiyordu. Beşimizin dışında birinin daha fazla bilgisi varsa onu bilemem, ama piyasada olup bitenlerin hepsinden haberim olduğuna inanıyordum. Acaba şu anda, herhangi bir faks makinesinin klavyesinde Paris'ten bir mesaj var mıydı? Daha fazla dayanamadım ve kapısını vurmada n Justine'in odasına daldım.

"Necker vazgeçmiş olabilir mi? İki hafta içinde karar vermezlerse defile başlamış olacak."

Justine, "Zannetmem, vazgeçerlerse kendilerini rezil ederler, Francesca," dedi.

Sadece annem beni Francesca diye çağırırdı ve Justine bundan hoşlanmadığını bilirdi. Liseye geçtiğimde, adı mı değış-

tirip Frankie yapmıştım. Anlaşılan Justine bana bozuktı. Ancak ben de ona kızmıştım.

"Nasil böylesine sakın olabiliyorsun? Beklemek beni öldürüyor. Biliyorum, bu işe istemeyerek girdik, ama girdik bir kere. Hiç merak etmiyor musun? Bu umursamaz tavrın normal değil."

"Şu yarışma ve üstünlük çabası, beni başından beri rahatsız ediyor. Kızların Paris'teki strese dayanabilmeleri için çok olgun olmaları gerek. Üç kızın ikisi düşkürlüğüne uğrayacak ve bu onların güvenliğini sarsacak. Kendine güveni olmayan bir manken de işe yaramaz. Bu meslekte yeteri kadar düşkürlüğü var zaten. GN'nin olmadık yerlerde kızları eleştirmesi hiç hoş değil."

"Doğrusunu istersen, hiç bu açıdan bakmamıştım. Ne var ki on iki milyon dolar için savaşılmaya değer. İnsanlar bu para için birbirlerinin gözünü çekinmeden oyarlar."

Telefon çaldı, henüz iş saati başlamamıştı. Mutlak kızlardan biri hasta olduğunu, gelemeyeceğini söyleyecek, diye düşündüm.

Justine telefona yanıt verdi. "Loring müdüriyeti, günaydın." Gözlerinde önce şaşkınlık, sonra korku okudum. "Şu son söylediklerinizi tekrarlar mısınız?" dedi ve önündeki kâğıda bir şeyler yazdı. "Başka şartınız yok mu? Hayret. Karar verince size bildiririm," diyerek telefonu kapadı. Rengi sararmıştı.

"Tanrı aşkına, arayan kim?" diye sordum.

"Böyle' olacağını biliyordum. Her şeyi denedi, fayda etmeyince buna başvurdu. Reddemeyeceğimi biliyor, beni kısıp aldı. Belki basına bildirmişlerdir bile... İğrenç adam."

"Justine dur, neler söylüyorsun, seni kim kısıp aldı?"

"Kim olacak, Gabrielle d'Angelle. Lombardi yarışmasını bizim üç kızımız kazanmış. April, Jordan ve Tinker."

"Üçü de bizden, olur şey değil ve sen memnun değilsin."

"Bunun bir şans olduğunu mu sanıyorsun? Kentteki yüzlerce ajansın binlerce mankeni arasında sadece bizimkiler mi beğenildi? Hem de üçü birden. Olamaz. Bunu daha ilk başından o

ayarladı. Yaptığı atılımlar sonuç vermeyince iş sahamdan, hayatıma girmeye çalışıyor namussuz!"

"Hiçbir şey anlamıyorum, saçmalıyorsun."

"Necker, Jacques Necker, o iğrenç, yılan herif. İstedliğini elde etmek için her şeyi yapar. d'Angelle odaya girdiği an böyle bir komplodan şüphelenmiştim ama bu kadar ileri gideceğini sanmamıştım. Kahrolası, pis, ahlaksız herif!"

"Necker mi? Justine sakın ol, anlat bana."

Justine derin bir nefes alıp bana baktı. Sakinleşmeye çalışıyor, sırrını daha fazla saklayamayacağını düşünüyordu. Yavaşça, "Frankie, o benim babam," dedi.

"Ne dedin, senin neyin?"

"Necker, o ahlaksız benim babam."

"Ama bu çok saçma," diye kekeledim.

"Hiçbir şey sorma, konuşmak istemiyorum. Bu konuyu belki bir gün açıklarım belki de asla açıklayamam, ancak onun kızı olduğumu kabullenmek zorundayım. Tanrı yardımcım olsun. Bugüne kadar ondan uzak durabilmişim ama şimdi uzun eli beni yakaladı ve nasıl kurtulacağımı bilemiyorum."

"Justine..."

"Hiçbir şey duymak istemiyorum."

"Peki, peki onun hakkında bir şey söylemeyeceğim. Benim anlamadığım, senin mankenlerini seçerek hayatına nasıl girer? Diyelim ki 'bunu özellikle yaptı. Kızlarımızın üçü Paris'e gidip Lombardi koleksiyonunu sergileyecek ve bir tanesi turnayı gözünden vuracak. Bunun seninle ne ilgisi var?"

"Sen Gabrielle'in ne söylediğini duymadın. Benim de onlarla Paris'e gelmem şart koşuldu." Öfkesinden yüzü morarmıştı. "Dahası var," dedi. "Beni Paris'e gitmeye zorladıkları yetmiyor-muş gibi Gabrielle, yani Necker, üç gün içinde orada olmamızı istiyor."

"Ne, defileden iki hafta önce mi?"

"Gördün mü? Zehirli planlarını örtmeye çalışıyor, kızların Paris'i ve Lombardi'yi tanınmaları için böyle düşündüklerini söylüyordu. Bu defile için ayrıca her birine yüzer bin dolar verilecekmiş. En ünlü mankenlerimiz bile bu kadar almaz. GN'nin konuğu olarak iki hafta Plaza Athenée'de kalacak, limuzinlerin biri gidip biri gelecekmış. Herif benimle alay ediyor. Bir mankenin iki günde o havaya girebileceğini Gabrielle bal gibi biliyor? O iki hafta, Necker'in beni kandırması için hesaplanmış, sanki böyle bir şey olabilirmiş gibi."

"Her şeyi düşünmüşler." Justine'in özel problemini görmezden gelip iş yönünü düşünmeye çalışıyordum. Kızlarımızı bu olanaktan yoksun bırakamazdık. Justine gerçekten köşeye kısıtılmıştı. Birbirimizden medet umar gibi uzun uzun bakiştık.

Sonra ben bu sessizliğe dayanamadım ve konuştum. "Justine, vakit kaybediyoruz. Sen durumu değerlendirmeyip devam et, ben kızlara Paris'e gideceklerini söyleyeyim," dedim.

"Pekâlâ, Frankie," derken sesi hâlâ titriyordu. "Bu aramızda kalacak, biliyorsun."

"Elbette," diyerek ona bir öpücük kondurdum ve odadan çıktım. Şok geçiriyordum. Başım dönüyor, dizlerim titriyordu, ama bunda biraz da başarının sarhoşluğu vardı.

2

"Her şey istediğiniz gibi ayarlandı, Mösyö Necker." Gabrielle, GN'nin Paris bürosunda, Jacques Necker'e bilgi veriyordu.

"Sorun çıktı mı?"

"Hayır, efendim. Miss Loring fazla konuşmadı, sadece kabul ettiğini söyledi."

"Ayrıntıları sormadı mı?"

"Tahmin ettiğiniz gibi, büyük bir sürpriz oldu. Kısa cümlelerle cevap veriyor, soru sormuyordu. Yarın kendisini tekrar arayıp ayrıntıları konuşurum, imzalanmak üzere kontratları da yollarım."

"Basına bildirmeden önce beni gör. Reklam büromuza verecek yazıyı da görmek istiyorum."

"Mösyö Lombardi'ye durumu bildirebilir miyim? Neredeyse her gün bana ne kadar aldığınızı soruyor."

"Ona sabırlı olmasını söyle."

Gabrielle konuşmanın bittiğini anlamıştı. Onun da sabırlı olması gerekiyordu. Necker, kadının çektiği video kasetlerine şöyle bir bakmış, binlerce güzel kızın fotoğraflarını bir kenara iterek aynı ajansın üç mankenini seçmişti. Kararı kesindi. Gabrielle'in özenle aldığı notlara bakmamıştı bile. Onu niye New York'a gönderip o ukala kadının aşağılayan davranışına maruz bırakmıştı ki, Loring Ajansına bir faks çekip bana kızlarınızın resimlerini gönderin diyebilirdi. Nankör kadın, kızlarının seçildiğini bildirdiğinde de belirgin biçimde kaba davranmıştı. Necker gibi dünya çapında bir işadaminin, bir dakikasını bile Lombardi defilesine ayırması, bütün profesyonel mankenler avucunun içindeyken tanınmamış mankenler kullanma fikri merakını uyandırmıştı. Miss Loring'in tepkisini nasıl da heyecanla sormuştu. İş dünyasını, beceri ve kudretiyle sarsan bu insan, iş hayatına yeni atılmış genç bir reklamcı gibi davranıyordu.

New York'a gönderilmek Gabrielle'in gücüne gitmişti. Bu işi herhangi bir insan yapabilirdi. Yirmi yıldır GN'de çalışıyordu. Daktilograf olarak işe başlamış, becerisi ve hırsı ile Necker'in idari bölüm asistanı olmuştu. Zeki, çalışkan ve kurnazdı. Aile sorumluluğu olmadığı için kendini tamamen işine vermiş, bol paranın verdiği olanakları kullanarak kırk yaşında şık, zarif ve saygın bir kişi olmuştu. Aynada usta ellerin şekil verdiği siyah saçlarına, son moda yeni gri tayyörüne bakarken mutsuz görü-

nüyordu. Lombardi koleksiyonunun sırrını öğrenmeden hırsı yatışmayacaktı.

Asistanı çıkar çıkmaz Necker, Avenue Montaigne'in batısında yükselen GN gökdeleninin penceresine yaklaştı. Bu güzel bir ocak günüydü ve gök masmaviydi. Sanki trompetler çalıyor, binalarda bayraklar dalgalanıyor, ağaçların kuru dallarında tomurcuklar filizleniyordu. Sol penceredeki manzara, Champs Elysées'ye kadar uzanıyor, karşısındaki pencereden Tuillerie ve Louvre sarayları görünüyordu.

Evet, Paris güzeldi, ama onun özlemi bambaşkaydı. Çıkıp biraz yürüyeyim, içim içime sığmıyor bugün, diye düşündü. Sekreterine çıkacağını ve geri dönmeyeceğini haber verdi.

On beş dakika kadar nereye gittiğini düşünmeden yürüdü. Her adımda, Justine geliyor, diye düşünüp bunun nihayet gerçek olduğuna kendini inandırmak istiyordu. Sevincinin arasında, ya o gelmeden ben ölürsem? Ya bir uçak kazası olursa? Ya... Ya... Ya... Oldu olacak ya kıyamet koparsa da bari, diye binbir türlü kötü olasılığı düşünüp durdu. Sonra kendini toparladı. Acaba ona bir hediye alsam mı, diye kurmaya başladı. Şöyle üç boyutlu, elle tutulur bir şey. Belki üç gün sonra yanında olacağını kendine kanıtlayabilirdi. Mektuplarının hiçbirini açmadan geri yollamış, varlığını bile kabul etmek istememişti. Fakat o direnmişti. Sonunda ona kavuşacaktı.

Birkaç ay önce bir kızı olduğunu öğrendiği günden beri onunla buluşmaya çalışmış, annesine yaptıkları yüzünden nasıl da pişman olduğunu, ne çok acı çektiğini, kendinden ne denli utandığını açıklamak istemişti. Otuz dört yıldır Helena Loring'i terketmiş olmanın acısı içinde kıvrandığını bilmesini istiyordu.

Tanıştıklarında ikisi de on dokuz yaşında birer talebeydiler. Jacques, sevgilisinin hamile olduğunu öğrenince panik içinde İsviçre'ye kaçmıştı. Sonradan da bu korkaklığının cezasını çekmişti. Birkaç yıl önce ölen karısı Nicole'ün çocuğu olmamış, kendisi de baba olma zevkini tadamamıştı. Dindar değildi ama

Allah'ın onu böylelikle cezalandırdığına inanıyordu. O ana kadar ancak gözle görülüp, elle tutulabilen şeyleri varsayan Jacques Necker, şimdi bütün varlığıyla dua ediyor, "Ne olur kızım bana biraz anlayış gösterebilirsin. Beni affetmesini isteyemem, buna hakkım yok, ama onu tanımak istiyorum. O benim bu dünyada tek varlığım, ne olur bunu bana çok görme Tanrım. Onunla olmak, yüzüne bakmak, sesini duymak istiyorum," diye yalvarıyordu.

Onun fotoğraflarıyla dolu albümlere her gece içi sızlayarak bakıyor, genç kızlıktan çıkıp ünlü bir manken olduğunu, sonra da kendi ajansını kurduğunu görüyordu. Fakat özel hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Neden hiç evlenmemişti? Mutlu muydu? Bunları sormak için sabırsızlanıyordu.

Etraftaki kadınların üzerinde yaptığı etkiden habersiz; palto-suz, şapkasız, hafif kırılmış saçları rüzgârda dağılmış, mavi gözleri dalgın yürüyor ve düşünüyordu. Onu görenler çeşitli tahminler yürütüyordu: Fransız olamaz, İngiliz olduğu ceketinden belli. Yok, İsveçli, bu boy, bu renkler... zengin bir Amerikalı da olabilir. Ama hayır, onlar Paris sokaklarında böylesine güvenle yürüyemez. Şurası kesin ki tanımaya değer, önemli bir kişi herhalde, diye düşünüyorlardı.

Necker, Marceau Sokağında yürüdüğünü görünce sevindi ve parlak pirinç levhalı bir kapıyı çaldı. Kraemeret Cie dünyanın en ünlü Fransız antika mağazasıydı. Az bulunur, değerli eşyalar dokuz ayrı salonda sergilenirdi.

Kapıyı açan uşağa, "Mösyö Philippe evde mi?" diye sordu Necker.

"Evet, Mösyö Necker, Mösyö Laurent ve Olivier de buradalar."

Baba ve iki oğlu, antika konusunda uzmandılar. Onlara göre pırlantanın saflığı ne kadar önemliyse, antika da aynen öyle değerlendirilmeliydi. Fransız kralları için yapılmış bir vitrine para vereceğine, bir avuç cam parçası satın alanların cehaletine şaşıyor; harika bir mobilyanın oymalarını seyretmektense, tabiatın

tesadüfen oluşturduğu soğuk pırlantaları yeğleyen insanları horgörüyorlardı.

Philippe yarı çıplak kafası, kalın kaşlarının altında parlayan gözleri ve tostoparlak yüzüyle antikaları kadar yaşlı ve asildi. Babası bu işi 1875'te kurmuş, oğluna antika sevgisini aşılamıştı.

Philippe Kraemer, "Jacques, seni gördüğüme sevindim, bir şey içer misin?" diye sordu.

"Teşekkür ederim, konuşacak vaktim yok."

Philippe gülerek, "Ama biz konuşmadan satış yapamayız ki," dedi.

"Bir hanıma armağan almak istiyorum."

"Elimden geleni yaparım, bir dolaşalım."

Bir salona girdiler. Necker antika meraklısı olduğu için burayı tanıyordu. Kraemer'ler, dört apartmanı birleştirip, iki asansör ve bir kapalı yüzme havuzu ekleyerek bu dokuz salonu hem işyeri, hem de ev olarak kullanıyorlardı.

"17. yüzyıldan mı olsun, 18'den mi?"

"Önemi yok, istediğimi görünce anlarım."

Enfes bir 16. Louis yazı masasını okşadı, seladon bir vazonun bronz işlemesini inceledi. Philippe sessizce onu izliyordu. "Eşya için yer bulmak zor olabilir, küçük bir şey, ne dersin?"

"Olabilir."

Necker etrafta dolaşırken şamdanları, kutuları, vazoları alıp bakıyor, sonra başını sallayarak bırakıyordu. Duvarda asılı apliklere, tabloları baktı ve beğenmedi. Bir başka salona geçtiler. Kendine alabileceği çok şey vardı, ama hiçbirini Justine'e yaraşmıyordu.

Kraemer onu hayretle izliyor, Jacques'taki bu değişikliğe bir anlam veremiyordu. Genellikle odadan odaya geçer, saatlerce dolaşır, sorular sorar, parçaları bir koleksiyoncu gözüyle incelerdi. Bugün, oyuncakçı dükkânına salıverilmiş bir çocuk gibiydi. Herhangi bir kadını mutlu edecek yüzlerce parçayı geri çevirmişti.

Necker, "Ah, işte aradığımı buldum," diye zarif bir yazı masasının önünde durdu. Harika bir parçaydı. Pelesenk ağacı öylesine iyi işlenmişti ki, paha biçilmez ağaç, zengin emay madalyonlarla örtülmüştü. Üstü ve ön kapakları, Sevres porseleninin soluk pembe, mavi, yeşil renkleriyle; çiçekler ve kır tablolarıyla süslenmişti. "Evet, bu onun renkleri," dedi.

Kraemer, İsviçre'de bir açık artırmada aldığı yazı masasına bakıyordu. 1700 yıllarında XV. Louis'nin kalbini çalan Madame Pompadour'un yazı masasıydı bu. Düşese armağanların yağdığı o yılların ince sanatını bütün görkemiyle yansıtan bir eserdi.

Necker yazı masasının parlak yüzünü okşadı. "Evet, ölçüsü de uygun, herhangi bir yere konabilir. Philippe, bunu hemen bir kuryeyle New York'a gönderebilir misin? İsim ve adresi yazıyorum. Düz bir kartın var mı? Tamam." Bir an düşündü, kısa bir not yazarak yazı masasının orta çekmecesine koydu sonra Philippe'e, "Lütfen en kısa zamanda, New York'a gönderin," diyerek veda edip salonlardan geçti ve sokağa çıktı.

Sokak kapısı kapanırken Philippe, dostunun fiyat bile sormadığını düşündü. Bu yazı masasının geçmişini anlatarak çok mutlu saatler geçireceğini ummuştı. Oysa daha kimse görmeden satılmış gidiyordu, hem de New York'a. Hoş onu dinleyenlerin bu kadar para vermeye razı olacaklarını hiç sanmıyordu ya... O an elinden sevgilisi alınmış gibi içi sızladı. Buna karşın, saygı duyduğu bu adamın, hediyelediği birine vereceğine sevindi.

3

Justine bana, "Kızlara sen söyle," dediğinde, odamın kapısında on dakika kadar hiç kımıldamadan öyle durdum. Söylediklerine o denli şaşmışım ki, kendimi toparlamam uzun sürdü.

Sonunda, "İşleri biter bitmez, April, Tinker ve Jordan'ı bana gönderin, gerekirse araba yollayın," dedim ve kimsenin, "Ne oluyor, ne bu telaş?" diye sormasına fırsat vermeden, odama gittim. Anlaşılan sesimde bir gariplik yoktu ki, kimse başını kaldırıp yüzüme bakmadı bile.

Justine'in odasına apar topar getirilen kızlar, benim de odaya girdiğimi görünce iyiden iyiye kaygılandılar, ama Justine onları fazla merakta bırakmadı.

"April, Tinker, Jordan, Lombardi Bahar Koleksiyonu yarışmasını siz kazandınız. Paris'e gideceksiniz, sizi kutlarım. Sizin adınıza çok sevindim," dedi.

Mankenler her genç kızın böyle anlarda yaptığı gibi kucaklaşarak ağlaştılar. "İnanamıyorum, olamaz," diye bağırıştılar.

Sonunda araya girmek zorunda kaldım. "Lütfen oturun ve beni dinleyin. Sizi şu anda ayrıntılarla sıkımayacağım. Justine de Paris'te sizinle olacak, onun için endişelenmenize gerek yok. Üç gün sonra New York'tan hareket edecek, kenti ve Lombardi'yi tanımak için Paris'te iki hafta kalacaksınız. Ailelerinize durumu bildirin ve kışlıklarınızı hazırlayın. Bu andan itibaren kentten ayrılmak, erkek arkadaşlarınızla gezmeye gitmek, kısacası uçağa binene kadar hiçbir yere kimildamak yok, anlaşıldı mı?"

Hiçbiri, "Erkek arkadaşıma veda etmeyecek miyim?" diye yakınmadı. Justine'in buz gibi bakışları altında göz bile kırpmadılar.

O gece Justine beni odasına çağırdı.

"Başulunu yaptın mı? Yola çıkmaya hazır mısın?" diye sordum. Son günlerde benden uzaklaşmıştı. Anlaşılan onu soru yağmuruna tutmamdan çekiniyordu. Öyle bir niyetim yoktu, bir an evvel gitsinler de şu sıkıntı bitsin, diye düşünüyordum. Babasından hayat boyu kaçamazdı ya, hem belki de babası onun sandığı gibi kötü bir insan değildi. Ben onların barışmalarını istiyordum. Sırf kızının yüzünü görmek için on iki milyon doları sokağa atan adam nasıl kötü olurdu?

Elimde bir santral görevlisinin kayıt defteri vardı. Baş modellerimizden birinin üç hafta izin istediğini yazmış, bana söylemeyi unutmuştu. Justine sakın görünüyordu, ama yine de bunu konuşmanın sırası değil, diye düşündüm.

Birdenbire, "Sana bir sürprizim var," dedi.

"Aman yapma, yeni yıla gireli bir hafta olmadı, şimdiye dek bütün yıla yetecek kadar sürpriz yaşadık," dedim.

"Yarın Paris'e gidiyorsun, Frankie."

"Seninle gelmeme olanak yok, ajansı kim yönetecek?"

"Ben kalıyorum, benim yerime sen gideceksin."

"Bunu yapamazsın!"

"Kim demiş?"

Bir sürü şebep saydım ama boşuna. Justine alçakça aldattığına inanıyor, Necker'in emrine tepki gösteriyordu. Bana Donna Karan'dan aldığı elbiselerle dolu iki yepyeni bavul verdi. Beni incitmemeye çalışarak, "Ajansı temsil edeceğine göre, daha olgun görünmelisin," diyordu. Demek o güne kadar giydiğim rahat giysiler mevkiime uymuyormuş. Bunu o söylemediyse de yıllardır yeni bir şey almadığım için ben anlamıştım.

"Şimdi eve git, makyaj çantayı hazırla, yapacak başka bir şeyin yok," dedi.

"Peki Necker'e ne cevap vereceğim?" diye sordum.

"Gayet basit. Gabrielle'e bir faks çekip, kulak iltihabı nedeniyle gelemeyeceğimi, yerime seni gönderdiğimi bildireceğim." Doktoruna danışmış, en akla uygun kaçamağı bulmuştu. Ne söyleyebilirdim, Justine patronumdu ve bana güveniyordu. Elimden bir şey gelmediğine göre, son moda giysilerle Paris'e gitmenin zevkini düşünerek odadan çıktım.

Uçakta, rahatça koltuğuma yerleşmiş, *Allure* dergisinin sayfalarını karıştırıyordum. Şu, Paul Mitchell'den nefret ediyorum, diye düşündüm. Acaba gerçekten John Paul Mitchell diye biri var mıydı? Reklamları sinirime dokunuyordu. Bir model, bir tutam saçını elleriyle dağıtıyor –ki bir insanın bu kadar çok saç

olamaz— ve altta, hangi salağın yazdığı belli olmayan şu yazı geçiyor. "Saç," diyor. "Deniz gibi dalgalanan, ışıkla bağdaşan, gecenin karanlıklarında dans eden, doğa elemanlarıyla beslenen saç, Paul Mitchell saçıdır." Tanrı aşkına kimin saçı karanlıkta rumba yapar? Bu adama niye böylesine sinirleniyordum, bilmiyorum. O da hepimiz gibi malını satıp geçinmeye bakıyordu. Ona gelene kadar daha neler vardı. Örneğin, Helmut Newton, Chanel tayyörler içinde poz veren mankenlere dobermanları saldırtıyordu.

Ayda bir yerli ve yabancı dergileri gözden geçirir, Avrupa'da mankenlik yapan kızlarımızın resimlerini keser saklardım. İtalyan *Vogue*'u 33 dolara satılıyormuş, olacak şey değil. Avrupa'daki rakiplerimizi tanımak, yeni saç modasını, makyaj ustalarını öğrenmek için iyi bir yöntemdi.

O gün Paul Mitchell krizim tutmuştu, çünkü onun reklamları bana, modellerin vermediği bir aşağılık duygusu veriyordu. Kaç gece evde aynanın karşısında, başımı sallayarak saçlarımı deniz gibi dalgalandırmaya, dans ettirmeye uğraşmışım, nafile. Uzun, kızıl kahverengi saçlarımda onun bahsettiği pırlanta parıltısı yoktu. Aynanın önünde bir hayli vakit kaybettikten sonra, "Benim saçım Paul Mitchell saçı değil," diye bozulurdum.

Saçlarım parlamıyorsa da gözlerim parlar. Burnum babamın İtalyan aristokrat burnu, Sophia Loren'inki gibi hafif çarpık. Meslekten olmayan arkadaşlarım bazen bana, "Bütün o güzellerin arasında rahatsız olmuyor musun?" diye sorarlar. Bunu, beni küçümsemek için söylemediklerine eminim, ancak kendi hislerini açıklıyorlardı. Altı yaşından yirmi yaşına kadar bale yaptığım için, bir modelin her aşamasından geçmişim, o nedenle onları tanıyor, anlıyordum. Ben de onlar gibi mesleğimde başarılı olacak öğelerle doğmuşum.

On yedi yaşında, lise sondayken Juilliard Dans Akademisi'ne kabul edilmiş, ülkenin dört bir yanından başvuran binlerce kişi arasından seçilen yüz öğrenciden biri olmuşum. Vücut ya-

pımın modern dans için yaratılmış olduğunu söylemişlerdi. Uzun bacaklarım, uzun kollarım, lastik gibi bir vücudum vardı. Gözlerim de hislerimi yansıtacak irilikte, dansçı gözüymüş. Belki bana kendini beğenmiş diyorsunuzdur, ama dans ettiğim yıllarda kendimle gurur duyardım.

Modeller hakkındaki hislerime gelince; onların hatları Allah tarafından biraz daha özenerek yerleştirilmiş bizim gibi insanlar olduklarını düşünürüm.

Ben perilere inanırım. Her kız bebek doğduğunda, periler beşiğinin etrafında toplanır ve her biri bir armağan sunar. Arada bir, bütün perilerin sundukları nitelikler bir tek bebekte toplanır, o bebek büyür, manken olur. Bu, tesadüflerin o bebeğe sağladığı ayrıcalıktır. Benim uzun parmaklı kocaman ayaklarım, dans etmek için ne büyük nimetse, onların güzel yüzleri de öyle. Kaza geçirmeseydim, o ayaklar beni şan ve şöhrete götüreceklerdi.

Altı yaşında, Brooklyn'deki evimizden bir mil kadar ötedeki Marjorie Mazia'nın stüdyosunda dansa başladım. Zamanında ünlü bir balerin olan öğretmenimle, sekiz yıl çalıştım. Arkadaşlarım zayıf olduğum için benimle alay ederlerdi, oysa ben dansçıların ince ve hafif olmaları gerektiğini bildiğimden söylenenlere aldırmaıdım. Lisede, kentteki Martha Graham Akademisine gitmeye başladım, oradan da Juilliard'a geçtim.

Acaba herkes benim gibi midir? Uçak yolculuklarında her zaman hayatımı değerlendiririm. Az da olsa bir ölüm korkusu olduğu için herhalde. Hayatım güzel, şansım açıktı. Sevgi dolu ailemin tek hatası, beni Francesca Maria adıyla vaftiz ettirmiş olmalarıydı, tam bir koyu Katolik adı. Oysa ben çok genç yaşlarda kiliseden kopmuştum.

Lisenin birinci sınıfında, herkese ismimin Frankie olduğunu ilan ettim. Ailem başta rahatsız olduysa da her yaptığımı hoş gördükleri için bunu da zamanla kabul ettiler. Evliliklerinin yirminci yılında, ümitlerini kestikleri bir devirde dünyaya gelmişim.

Annem 40, babam 50 yaşındaymış. Sizin anlayacağınız gibi, ilerinin Dalai Lama'sı gibi yetiştirildim.

Beş yıl önce, onları bir araba kazasında kaybettim. Tek avuntum beraber oluşları. Hâlâ, onların Brighton Beach'deki altı odalı dairelerinde oturuyorum. Dokuzuncu katta, deniz manzaralı, ferah bir yer. Geniş balkonumdan okyanusun sahile çarpan dalgalarını dinler, başımın üstünde uçuşan martılara ve gökte parlayan yıldızlara bakar, kendimi özel yatımda hayal ederim.

Justine, Brooklyn'de oturmama bozuluyordu. Küçük de olsa Manhattan'da, şık bir yerde oturmalıymışım. Ailem İtalyan mahallesinden deniz aşkı yüzünden, buraya yerleşmişti. Evimin karşısında uzanan plaj bembeyaz kumları, yumuşak dalgalarıyla yüzmeye elverişliydi. Manhattan'da böyle yer bulmak zordu. Bunu Justine'e anlatamıyordum.

Çocukluğumda burası tümüyle Musevi mahallesiydi. Civar-daki Katolik okulunu kıymetli kızına uygun görmediği için babam beni Lincoln Musevi Okuluna göndermişti. Yahudi bayramlarında okula gelen tek talebe bendim. Orada bir Yahudi oğlana âşık oldum, ama bir Katolikle evlenerek hayatımın en büyük hatasını yaptım. Dünyada erkeklerin de varolduğunu farkettiğiniz yaşlarda, arkadaşlarınızın yanlış seçim yaptığını görür de, kendi başınıza gelecekleri nasıl hissetmezsiniz?

Slim Kelly, *Daily News* gazetesinde iyi bir spor yazarıydı. Heyecanlı, kudretli, aynı zamanda romantik bir İrlandalıydı. Evliliğimizin altıncı ayında, somurtkan ve karamsar halleri beni üz-meye başladı. İkimiz de mutsuzduk, üç yıl dayandık. Ayrıldığı-mızda tek anlaşılamadığımız nokta, yerel kahveye hangimizin devam edeceği oldu. Yazı tura attık ve ben kazandım. O gün bugün, tek başıma erkeksiz yaşamaktayım.

Kahve dediğim, Ed'in Yeri. Kulüp gibi bir yer. Karısının hazırladığı nefis Meksika yemekleri, kızarmış tavuk budu ve çeşitli soslarla hem karnımı güzelce doyuruyor, hem de sosyal hayatımı devam ettiriyordum. Justine buna da bozuluyor, "Neden

kahveye gidiyorsun? Boşandığından bu yana 4-5 kilo aldın," di-yordu. Ne olmuş, ben manken miyim? Keşke bunları anımsa-masaydım, karnım acıktı. Kimbilir yemek servisi ne zaman baş-layacaktı?

Uçağın birinci sınıf bölümünü bizim ekip doldurmuştu. Ya-nımda oturan Maude Callender'in havyar ve ciğer ezmesini yi-yip rahatlamıştım. Maude, *Zing* dergisinin moda yazarıydı. Os-car Wilde zamanındaki 'züppeler' gibi giyinir, devamlı perhiz ya-pardı. Uzun bacaklarına geçirdiği dar, yünlü pantolonu, fırfırlı bluzu, redingot ceketiyile tam Kral Edward devrinin insanıydı.

Zing dergisinin sahibi Maxi Amberville, Lombardi koleksiyo-nunu izlemeleri için, Maude'u ve en iyi fotoğrafçısı Mike Aaron'u Paris'e yolluyordu. New York'tan ayrıldığımız andan başlayıp defile bitene kadar bizi izleyeceklerdi. Justine, Maxi'nin hatırı için bizimle gelmelerine itiraz etmemişti. Benim de bir itirazım yoktu ama o kadar boş yer varken, burnunun dibinde oturması-na kıızıyordum. Ben çerezi bitirmiş yemeğimi beklerken, "Man-kenler nasıl öyle incecik kalabiliyorlar?" diye söylenmeye başla-dı.

İçimden, kimi anorexia hastası, kimi esrar kullanıyor, kimi de günde beş paket sigara içiyor, demek geldi. Bazılarının esrar kullandığı kesindi. Hem sağlıklarını, hem güzelliklerini mahvedi-yor; randevularına geç kalıyor, öteki kızlarla geçinemiyor, fotoğ-rafçılara zorluk çıkarıyor ve yavaş yavaş sahneden ayrılmaya mecbur oluyorlardı. Süper model veya mega model dediğimiz kızlar ise düzenli olarak egzersiz ve rejim yaparak üstünlüklerini koruyorlardı. Her birinin yarım düzine deri ceket, yüzlerce kot pantolonu ve bir o kadar da –benim sargı dediğim– birbirin-den farksız mini elbisesi vardı. Hepsi de ailelerine de bağlıydı.

Justine, GN'ye yirmi fotoğraf göndermişti. Bunların arasın-dan April, Jordan ve Tinker'i kim seçmişti? Marco Lombardi mi, Gabrielle mi, yoksa Necker'in kendisi mi? Üç gündür bunu dü-şünüyordum. Her kimse, en uzun boylu kızlarımızı seçmişti. Tin-

ker'le Jordan 1.77, April 1.79 boyundaydılar. Seçimde saç boyası reklamı gibi renk farkı da gözetilmişti. April bir Viking kadar sarı, Jordan siyah saçlı, Tinker'se kızıldı. Üçü de tecrübesiz olsalar bile, Paris podyumlarında göz alacak kadar güzeldi.

New York'ta her ajansa, yılda 7000 kadar genç kız başvururdu. Otuz kadarı seçilip yönetilir, içlerinden sadece dört beşi ile kontrat yapılırdı. Uluslararası star olarak tepedeki yerlerini koruyan ancak beş manken tanıyorum. Claudia, Linda, Kate, Naomi ve Christy.

April Nyquist karşı sıramda oturuyordu. Amerika'nın sarışınlar diyarı Minneapolis'te doğmuştu. Asırlar boyu takıntısız süregelen İskandinav genleri ona bu altın saçları, derin mavi gözleri, kusursuz yüz hatlarını vermişti. Güldüğünde onu 19'undan bile genç gösteren hafif çarpık bir gülümsemesi vardı. Kurstan çıkar çıkmaz mankenliğe başlamış, fakat onun ağırbaşlı tipi, fazla aranan bir stil olmadığı için pek ilgi toplamamıştı.

Maude susmak bilmiyordu. "Modelleriniz nerelerde, nasıl yaşarlar?"

"Bir kısmı yalnız oturur, kimi erkek arkadaşıyla yaşar, kimisi de aynı daireyi paylaşır sanıyorum." Onun sorularından sıkılıyorsa da başkasından yanlış bilgi alacağına, bana sorması daha iyiydi.

Hostes, kabuğundan güzelce ayıklanmış bir istakoz getirdi. Yan gözle Maude'a baktım, belki yine yemez de bana verir diye, ama nafile, istakoza perhiz yapmıyormuş.

April'in yanında oturan Jordan Dancer'e baktım. İstakozu geri çevirmiş, çantasından çıkardığı perhiz kutusunu açıyordu. Jordan tatlı bir zenciydi. O kendisine siyah diyordu ama bal rengi teni ve iri gözleriyle şahaneydi. Justine de ben de, onun renk ve ırk ayrımını yenerek en gözde mankenler arasına gireceğine inanıyorduk. Yirmi iki yaşında bir albay kıızıydı. Cornell Üniversitesinde, tarih ve edebiyat bölümünü bitirmişti. Vakur, güvenli ve yaşından olgundu. Yemeğini bitirmiş uyumaya hazırlanırken yü-

zünün biçimine, kaşlarının kusursuz kavislerine, düzgün burnuna ve güzel dudaklarına baktım. Kendinden sürmeli gözleri, bukleli siyah saçlarıyla çok alımlıydı. Maude yine bir şey soruyordu:

"Frankie, moda, kadınları dolaptaki elbiselerinden tedirgin etmek için erkeklerin düzenlediği bir suikast mıdır, ne dersin?"

"Ordu gereçlerinden daha geniş bütçesi olan modadan mı bahsediyorsun? Keşke dünya savaş yapacağına moda yaratsa. Amerikan kadınları yalnızca ağıdaya yılda üç milyon dolar harcıyorlar," diye uydurdum, hiç renk vermedi.

"Onu herkes bilir," diye yanıt verdi. "Ben modaya hiç o açıdan bakmamıştım."

Dikkatimi Tinker Osborne'a yönelttim. Ruhsal bir bunalım geçirdiğini bildiğimiz için, onun başarısına pek güvenmiyorduk, oysa içlerinde en güzeli oydu. Fotoğraflarını gördüğümüzde hayran kalmıştık. Güzellik, zarafet, vakar hep onda toplanmıştı. Uzun, dalgalı kızıl saçları mercan rengindeydi. Kusursuz cildi, esraréngiz ruhunu aksettiren gümüş rengi gri gözleri insana onu yakından tanıma ve koruma arzusu veriyordu.

Tinker, Tennessee'de doğmuş, iki yaşında bir bebek yarışması, on iki yaşına kadar da türlü ödüller kazanmıştı. Bu baskılar altında yetişen genç kız, bir ara çok şişmanlamış, yüzünü sivilceler kaplamış, ancak altı yıl sonra bugünkü haline gelebilmişti. O altı yıl içinde okulda başarılı olamamış, hiç arkadaş edinmemişti. Bir gün bana açılmış, "Lise son sınıftayken, moda dergilerine bakar, odamda makyaj ve saç modelleri denerdim. Belki bir gün eski başarıma ulaşır, benliğimi bulurum diye buraya geldim," demişti. Para için zengin koca bulmak için model olan çok kız tanımıştım, ama geçici bir yüz güzelliğine güvenilek benliğini bulmaya çalışanına ilk defa rastlıyordum. Azimliydi, bıkmadan ajansları dolaşüyor, iş arıyordu. Justine, biraz da onu korumak için bir kontrat imzalamıştı, fakat henüz hiç mankenlik

yapmamıştı ve şimdi bütün dünyanın gözü önünde en görkemli, en pahalı giysileri sergileyecekti.

"Bir istakoz daha alabilir miyim?"

Tam arkamda oturan Mike Aaron hostese sesleniyordu. Kamerasını yanındaki koltuğa yerleştirmiş, benim çok istediğim halde cesaret edemediğim istakozu lütfen bile demeden rahatça ismarlamıştım. Beni tanımamıştı. Ben lise birdeyken o son sınıfta, futbol ve basketbol takımının kaptanı, yılının editörü ve sınıf temsilcisiydi. Kısacası bir efsaneydi. Ona deli gibi âşık olmuştum. Şimdiki hali pek hoşuma gitmiyordu. Kızlara karşı taktığı çapkın tavırlar, saatlerce aynanın karşısında dendiğine inandığım çarpık gülüşü, eski bir deri ceketle yaratmayı yeğlediği umursamaz halini beğenmemiştim.

4

Peaches Wilcox, Plaza-Athénée Otelindeki yatak odasında, halının üstüne sırtüstü yatmış, elinde ayna, yüzünü inceliyordu. Görüntüsünden memnundu. İki ay önce New York'taki doktorun vaat ettiği gibi yüzünün anlamı değişmemiş, sadece yerçekiminin izleri giderilmişti. Gününü zehir etmek istemediği için eğilerek aynaya bakmak işine gelmezdi. Ancak çok genç bir kız, her şeyin aşağı doğru sarktığı bir vaziyette aynaya bakma cüretini gösterebilirdi.

Hizmetçisini çağırarak greyfurt ve kızarmış ekmek istedi. Gençlik gibi daha bir sürü şey satın alınamazdı, ama sevgili Jimmi'nin 500 milyon dolarlık mirası epeyce işe yarıyordu. Wilcox Şirketi kurulmuş, çalışıyordu. Çocuğu olmadığı için ileriye düşünmesine de gerek yoktu. Üstüne üstlük Tanrı ona sağlık, güzel bir cilt, gür saçlar ve harika bir vücut vermişti. Daha ne is-

teyebilirim, diye düşündü. Bir uçak gemisi veya İsviçre vatan-daşlığı isteyemem ya!

Teksas'lıydı, sürüyle mülk edinmişti, fakat Peaches mutlu rüyalar görmek ve tekrar 46 yaşında olmak istiyordu. Zavallı Jimmi, parayla satın alamayacağı şeyler olduğunu anlamadan ölmüştü.

İki hafta evvel, 47. yaşını istemeyerek kutlamıştı. Gençlik de, Marco gibi kendisinden kaçıyor. Toplumdaki konumunu unutmuş, kendinden 12 yaş genç birine tutulmuştu. Ne kadar da yakışıklıydı. İşte paranın satın alamadığı bir şey daha... Her sabah yaptığı egzersizlerine başladı. Daha sonra, aletlerde yarım saat daha çalışacaktı.

Aslında erkeklerden yana şanslıydı. Önce babası, sonra erkek kardeşleri onu el üstünde tutmuş, genç kızlığında da bir sürü erkek arkadaşı olmuştu. Nihayet kendisini deli gibi seven petrol kralı Jimmy'yle evlenmişti. Öldüğünde 6 ay yas tutmuş, sonra her zengin dul gibi iki ay Cap Ferrat'daki evine, eylülde Venedik'e, tatillerde New York'a, Noel'den sonra kayak için Saint Moritz'e, arada da dinlenmek için birkaç gün Teksas'taki çiftliğine gidiyordu. Hayatının en önemli günleri, Paris'teki ilk ve sonbahar moda defileleriydi. Marco Lombardi'yi bu vesileyle tanımıştı. Şimdi de keşke Teksas'ta, çiftlikte kalsaydım, son moda Fransız giysileri almam neyi değiştirecek ki? Teksas'ta iyi bir koca bulur, yerel mağazalardan giyinir, mutlu olurum. Arzu ve özlemle içimi kavuran o adamı da tanımazdım, diye düşünüyor-du.

Peaches gösterişi seviyordu. Boyalı sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Makyajı bir sahne artisti gibi renkli, elbiseleri zenginliğini vurgulayacak nitelikteydi. Alışveriş ettiği butiklerde, ona zarif şeyler gösterip, şık görünmesini öneriyorlardı, ama o, 60 hatta 65 yaşına kadar seksi görünüşünü korumaya kararlıydı ve seksi görünüşle şıklık bağdaşmıyordu. Acaba şık olsaydı Marco onu sever miydi? Boş bir hayaldi bu. Onunla geçirdiği harika

aşk geceleri neyine yetmiyordu. Elini öpmek için başını eğdiğinde, uzun dalgali saçları, anlamlı bakışları, öpülmek için yaratılmış güzel dudakları, kadını öylesine etkiliyordu ki, tekrar buluşuncaya kadar her saniye özlemle geçiyordu. Keşke eşcinsel olsaydı... O zaman saçlarını okşar, bir erkeğin bu kadar güzel olması haksızlık, diye ona takılır, yanağını öper, ona böyle yalvarmazdı.

Bir yıl kadar önce onu Dior'un merdivenlerinden çıkarken görmüş, satıcı kadına, "Beni onunla tanıştırmak," demişti. Kadın hayretle yüzüne bakınca, bunun hata olduğunu anlamış ama aldırmayıp onu o gece evine davet etmişti. Küçük bir parti veriyordu ve bu genç dizaynırı ünlü misafirleriyle etkileyeceğini sanmıştı. Marco yarım saat kadar oturmuş, ağırbaşlılığı ve kendine güveniyle herkesi etkilemişti. Öyle ki, ertesi gün bütün kadınlar onu sormuşlardı. O gece genç adam çıkarken, "Sizi bir akşam hamburger yemeye davet edebilir miyim?" diye sormuştu. İlişki de böylelikle başlamıştı.

İki saatlik egzersizin yarısına gelmişti. Anılar peş peşe geliyordu. Basit lokantada ona Roma'da Güzel Sanatlar Akademisine gittiğini, mimari okuduğunu, fakat insan vücudunun mimarişiyle daha fazla ilgilendiği için akademişi bıraktığını söylemişti sonra. Amerika'da pek tanınmayan, ünlü moda dizaynırı Roberto Capucci'nin yanına girdiğini anlatmıştı.

Binalar, esas olarak insanları barındırmak için belirli ölçü ve şekillerde inşa edilir. Giyim de, temel olarak insan vücudunu örtmeye yarar.

"Öyleyse neden insanlar değişiklik arayışı içinde? Kollar, göğüs, kalça ve bacaklar hep aynı değil mi?" diye sormuştu genç adam.

Peaches, bu soruya akıllı bir cevap bulamadığını anımsıyordu.

Teksa'sta yetişmiş olmanın verdiği bir çekingenlikle ilk adımını atamamış, onunla sevişmek için sabırsızlandığı halde beklemiş, bir hafta arzu içinde kıvranmıştı.

Elindeki egzersiz ağırlıklarını pencereden fırlatıp atmamak için kendini zor tuttu ve beş gündür telefonlarına cevap vermeyen küstah sevgilisine küfretti.

Marco sinirliydi. Eli cebinde, üç yıl önce bıraktığı sigarayı arıyordu. Bahar koleksiyonu hazırды; numuneler dikiliyor, işçiler gece gündüz çalışıyordu. Öyleyse neden bu kadar huzursuzdu? Eline kalemi alıp yeni baştan Versace'den daha zengin, Vivienne Westwood'dan daha değişik skeçler çizmek, basında şok, hatta skandal yaratmak istiyordu. Stüdyodan çıkıp bu düşüncelerden kurtulmak istedi.

Yaşlı ve ciddi bir Fransız olan sekreteri, "Mösyö Marco, sizi arayanların listesini getirdim, onlara cevap verseniz iyi olur. Madem Wilcox da yine aradı," dedi.

"Sevgili Madam Elsa, bu insanlara telefon etmezsem, ne olur?"

"Şey, bilmem ki, bunlar önemli insanlar. Bugün olmazsa, yarın mutlak aramalısınız."

"Siz *Rüzgâr Gibi Geçti* filmini gördünüz mü?"

Kadın hayretle onun yüzüne baktı. Hiç böyle garip bir insanla çalışmamıştı. Büroda çalışan diğer kadınlar bu yakışıklı adamın çekimine kapılmış, bir dediğini iki etmiyorlardı, ama o mesafesini korumasını biliyordu. Ona kaç kez saçlarını kestirmesini önermişti. Bu haliyle Michelangelo'nun heykellerini andırıyordu. Ciddi bir stiliste hiç benzemiyordu. Paris sokaklarında uzun saçları, tüvit ceket ve boynuna attığı o atkıyla dolaşması hiç yakışık almıyordu. Serseri ressamlara benziyordu.

"Tabii ki gördüm," dedi.

"Filmi gördünse, en etkili cümlesini de anımsarsın. Scarlet, 'Bu sorunu bugün düşünemem, yarın ele alırım,' demişti. Ben de bu telefonları yarına bırakıyorum, şimdi canım istemiyor. Yürümek, düşüncelerimden kaçmak istiyorum. Heyecanlıyım, sen hiç benim adıma heyecanlanmıyor musun, Madam Elsa?"

Kadına gülümseyerek, onu iç âlemine davet ediyordu. Marco konuşmasını sürdürdü. "Gel biz başka dizaynırlar gibi telaşa kapılmayalım, serinkanlı olalım. Ben çıkıyorum, Madam Elsa. Elsa, ne güzel isim, sevgi dalgaları yaratıyor. Ne mutlu size ve kocanıza."

"Teşekkür ederim, bildiğiniz gibi, büyükanneimin adıydı."

"Eski dünyanın zarafetini yansıtan bir ad. Size yakışmış. Elbiselere, eskiden olduğu gibi ad verilseydi, ilkinde sizin adınızı verirdim. Şimdi gidiyorum, kapıyı tekmeleyen barbarlarla başa çıkacağınıza güveniyorum."

"Peki Mösyö Necker ve Madam Wilcox telefon ederlerse ne diyeyim?"

"Ah sizin gibi hayal gücü olan bir insana ben mi yol göstereceğim. Mösyö Necker benim bir öğrenci gibi, bütün gün burada oturacağımı düşünmüyordur herhalde. Bayan Wilcox'a gelince, kaybolduğunu söyleyin. *A domani Cara*, Madam Elsa."

Necker, bu gardiyan gibi kadını, genç adamı denetlemesi için atamıştı. Ancak Marco birkaç günde onun zayıf taraflarını öğrenmiş, genç tenini, güzel kulaklarını ve ismini överek onu kendine bağlamıştı. Bundan böyle bu kadının Necker'e faydası olamazdı. Sadece Marco'dan emir alıyor, iltifat edilince yüzü kızarıyordu.

Marco'nun atölyesi, GN binasının hemen arkasındaydı. Oraya doğru yürürken beğenmediği için tamamen söktüğü bir elbiseyi hatırladı. Adımlarını hızlandırdı, merdivenleri koşarak çıktı ve savaştan önce Lanvin'de, savaştan sonra da Dior ve Saint Laurent'da çalışmış olan en iyi terzisi Madam Ginette'i aradı. Kadın artık çalışmıyordu ve Necker'in hatırı için bu koleksiyona yardım etmeyi kabul etmişti. Marco kadının omuzlarına sarıldı. "E güzelim, işler nasıl, ilerliyor muyuz?"

"Verev şifonla çalışmanın ne denli zor olduğunu bilirsiniz, mösyö. Çok yoruludum."

"Yarattığınız şaheseri bana gösterecek misin?"

"Senin bütün derdin, yırttığın elbisenin tamiri. Dün sökerken daha dikkatli davranmalıydın."

"Çok haklısın. Sen sökseydin böyle olmazdı. Ama dikişler çok berbattı."

"Sen çılgın bir İtalyansın. Mösyö Dior asla sinirlenmezdi, kuzu gibiydi."

"Ya Mösyö Laurent?"

"Ağzından hiç kötü bir söz duymadım, gerçek bir beyefendiydi."

"Marco onun elini tutup yorgun parmaklarını okşadı. Madam Ginette gülerek, "Ah bu İtalyanlar, onları sınırdan sokmak hata," dedi. Gençliğinde bile daima ciddi ve çekingen davranmıştı, ama bu adam tatlı dili ve yakınlığıyla herkesi kendine bağlamasını biliyordu.

"Madam Ginette, elleriniz ne kadar güzel, eminim ki bu yüzden dikişleriniz mükemmel."

Kadın, ellerini çekmeye çalışarak, "El işte, ihtiyar bir kadının elleri," dedi.

Marco kadının elini bırakmıyordu. "Hayır, yıllar boyu güzellik için çalışan eller bunu aksettirir." Parmak uçlarını öperek kadının elini bıraktı. "Elbiseyi görebilir miyim?.. *Bravissimo*, tam istediğim gibi olmuş. Elbiseyi kurtardın, bu koleksiyonun en başarılı modeli olacak."

Kadın belini doğrulturak ona baktı. Çılgın İtalyan, hiç elbise yırtılır mı, diye düşünürken bu adamın ona can verdiğini düşünüyordu.

"Yarın görüşürüz güzelim, sana güveniyorum," diyerek dışarı çıkmak için merdivenlerden inen Marco, Ginette'in hiç değilse bir hafta daha çalışacağına inanıyordu.

Birkaç sokak geçtikten sonra, paltomu giymeliydim, donuyorum, bu güneş beni aldattı, diye düşündü.

Paris'in sıradan günlerinden biriydi. Sert, soğuk ve rutubetli. Bir İtalyan lokantasına girdi, boş bara oturarak büyük bir fin-

can espresso ısmarladı. Dinlenmeye, değişikliğe ihtiyacı vardı, ama birkaç hafta çok yoğun çalışması gerekiyordu. Rüyalari gerçekteşecek miydi, yoksa moda dünyasına rezil mi olacakti. Dünyanın dört bir yanından gelen müşterilere, dergilere, gazete ve televizyonlara karşı sorumluydu. CNN, *Vogue*, *Bazaar*, *New York Times*, *lé Figaro* onu imtihan etmek için bekliyordardı. Niçin bir dizaynır böyle alenen tartışılıyordu?

Bir aktör, ilk rolünü kimsenin haberi olmadan oynar, başarılı olursa kutlanırdı. Bir tenis oyuncusu –şampiyon da olsa– maçı kaybettiğinde halka rezil olmazdı. Modaya gelince –bütün kadınlar kendilerini birer hakem ilan ettikleri için– en çok fotoğrafı çekilen, en çok yayın yapılan, en kalabalık seyirci kitlesini çeken bir spor haline gelmişti. Her koleksiyon, *Elle* dergisinin başyazarından en ufak dükkân satıcısına kadar herkes tarafından ya alkışlanır ya yere vurulurdu. Ön sırada oturan zengin kadınlarla, sokaktakiler, dergi ve gazetelerde basılan fotoğraflara aynı eleştirici gözlerle bakar, "Lombardi mi, hiç duymadım, evet haklısın, param olsa bile tipim değil. Bak Claudia ne tatlı bir chanel, işte onu isterim. Kot üzerine bile giyilebilir," derlerdi.

Marco kurduğu bu hayalden etkilenmişti. Acaba başka dizaynırlar da ilk defilelerinde bu korkuyu hissederler miydi? Bilemezdi, çünkü onlar da bir boks maçının iki dövüşeni veya iki rakip opera divası gibi birbirlerine hislerini açıklamazlardı. Saint Laurent'in moda dünyasındaki yerini kaybetme korkusu yüzünden sinir krizleri geçirdiğini duymuştu. Barda yalnızdı, bir espresso daha ısmarladı.

Gün kararıyordu, daha yapacak sürüyle işi vardı. Üç yeni mankenini tanıımıyordu. Necker'in ona böyle tecrübesiz kızlar kullandırmaya hakkı yoktu. Üstelik medyanın dikkatini defileden çok, bu kızlara yöneltmişti. Onu öldürebilirdi. Ritz'in alt katındaki yüzme havuzu örtülecek ve defile güzellik enstitüsünün geniş salonunda gösterilecekti.

Necker, "Muhteşem olacak, Marco," demişti. "Yemekli, resmi bir gala. Gazeteciler ve fotoğrafçılar sana ancak o gece ilgi gösterebilirler, ne de olsa tanınmamış birisin." Necker bir işadamıydı. Bu rüya dünyasını tanıyamaz, bir yaratıcının hayal gücünü anlayamazdı. Marco treni çeken lokomotif ve sadece Necker'in sağladığı kömüre gereksinimi vardı. Kurnaz adam bunu biliyor, her şeyi idare etmeye kalkıyordu.

"Sana maaş vereceğim, Marco," demişti. "Tahmininden çok daha fazla, fakat kârdan hisse almayacaksın. Zaten hiç kâr olmayabilir de. GN seni desteklemekle bir risk alıyor. Dikilen giysiler reklam içindir, satılsa bile masrafını karşılayamaz, bunu biliyorsun. Konfeksiyonun tutulması için de —o da tutunursa— birkaç sezon ister. Kusura bakma. Becerini alkışlıyorum, ama iş iştir," demişti.

Bütün ömrünü başkalarına maaşla çalışmakla geçirmişti ve ilk defa kendi ismini duyuracaktı, ama Necker onun da zevkini kaçırmıştı.

Yine cebinde sigara arıyordu ve az kalsın barmene bir paket ısmarlayacaktı. Sakinleşeceğine, daha da gerilmişti. Bana bir kadın lazım, diye düşündü. Seks yapmayalı ne kadar olmuştu? İki, belki de üç hafta. Evet, bu gerginlikten kurtulmak için fazla nazlanmayan birini bulup sevişmeliydi. Marco asla hayat kadınlarına gitmezdi, ama şu anda sevişmek değil, boşalmak, rahatlamak istiyordu. Bir lokantada mönüye bakar gibi, tanıdığı kadınları gözden geçirdi. Fazla düşünecek vakti yoktu, ister istemez Peaches'e gidecekti. Kadının tutkulu hali onu sinirlendiriyor, doymak bilmeyen şehveti tiksindiriyordu. New York'ta galalara, davetlere gideceğine burada kalmış, her gün telefon ederek canını sıkıyordu. Onu ilk tanıdığı anda toplumdaki yerinden, zenginliğinden etkilenmişti. Tanıdıkça soğumuş, hatta tiksinimişti, ama şu anda sorgusuz sualsiz seks için biçilmiş kaftandı. Telefon etti, evdeydi.

Peaches telefonu kapatarak gülümsedi. Marco'ya tatlı bir sesle, "Hemen gel," demişti, ama Teksas'tan gelen ahbablarına bir kokteyl verdiğini söylememişti. Kapıyı açan uşak Marco'nun atkısını alırken, "Madam Wilcox salondalar," dedi.

Marco onu küçük salonda, kendisini heyecanla bekler bulacağını sanmıştı. Peaches altın işlemeli, eteği ve kolları kürklü kırmızı kadife bir takım giymişti. Kırmızı dudaklarını şişirerek, "Şampanya ister misin?" diye sordu.

"Niçin bana misafirin olduğunu söylemedin?"

"Ama Marco, bütün bu insanlar potansiyel müşteri, onları tavlama için önünde koca bir gece var. Birazdan yemeğe gideceğiz."

"Ben buraya elbise satmaya gelmedim."

"Gel seni tanıştırayım. Selma ve Ralph Anderson, bu şeker insanlar da Betty Lou ve Hank Curtis. Marco Lombardi, dizaynır, ismini sık sık duyacaksınız," dedi.

Marco, Teksas'lıların elini sıktıktan bir iki dakika sonra, hoşçakalın bile demeden çıkıp gitmeye karar verdi. Bir viski içti ve bir tane daha istedi. Genç adam Fransızca'yı hafif bir aksanla iyi konuşur, fakat İngilizce'yi pek beceremezdi. Bir kenara çekildi ve Peaches'in oynadığı, Grande Dame rolünü seyretti. Onu bu vaziyete soktuğundan memnun, misafirleriyle şakalaşıyor, gülüyordu. Misafirler kırsal bölge zenginleri, Peaches ise onlara Paris'i tanıtan şehrili pozundaydı. Bütün geceyi bu insanlarla geçirip onun bu oyununu seyredeceğini sanıyorsa yanıliyordu. Birden sinirlendi ve onu kolundan yakaladı. "Seninle konuşmam lazım."

"Şu anda konuşamayacağımı görüyorsun."

"Yatak odana gidiyorum, beni takip et."

"Saçmalama, Marco."

"Rezalet çıkarmamı istemiyorsan gelirsin."

"Sen çıldırmışsın."

"Dostlarına Teksas'ta anlatacak bir anı olur."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Odaya gel, yoksa pişman olursun," diyerek salondan küçük salona, oradan da yatak odasına geçti. Bir iki dakika sonra Peaches geldi.

"Oldu mu? Bu kabalığına bir anlam veremedim."

"Kapıyı kapat!"

"Ben salona dönüyorum."

Marco bir adımda kapıya gidip kilitledi ve kadının elini sıkıca yakaladı. "Şu anda, şuracıkta, seni becereceğim."

"Yok canım, bağırırım, yapma, canımı acıtıyorsun, bırak beni."

Marco onu yakaladığı gibi yatağın üstüne fırlattı. Bir eliyle bileklerini yakalamış, ötekiyle eteğini kaldırmıştı. Dantel külotunu sıyırdı.

"Bırak beni, bırak," diye bağırdı kadın.

"İstediğin kadar bağır, o kadar gürültü yapıyorlar ki, kimse seni duymaz." Marco pantolonunun fermuarını açıyordu.

"Marco yapma, burada olmaz, dur."

"Beni istemiyor musun, inanmam."

Kadının külotunu bir çekişte parçaladı, bacaklarını zorla açıp üzerine abandı. Peaches onu itmeye çalışıyor, sırtını yumrukluyordu.

Her zaman kendisini arzuyla karşılayan bu şehvetli kadının böyle direnmesi, Marco'yu büsbütün tahrik etmiş, hareketlerini hızlandırmıştı. Nihayet hayvani sesler çıkararak tatmin oldu. Dirseğine dayanarak Peaches'in yüzüne baktı.

Kadının gözleri kapalıydı ve yüzünde okuyamadığı bir anlam vardı.

"Merak etme, seni de tatmin edeceğim, en sevdiğin şekilde, hem de."

Kadının gözlerindeki öfke korkunçtu, "Bana dokunursan seni öldürürüm, Marco," dedi. Bir hamlede adamın kollarından

kurtulmuş, ayağa kalkmıştı. "Defol! Derhal yatağımdan, odamdan ve evimden çık git," dedi.

"Sinirlenme yavrum, bak saçın bile bozulmamış. Haydi naz etme, gel seni tatmin edeyim, tüm sinirin ondan. Dudaklarımın arasında kıvrandığını hissetmek istiyorum. Bana doymadığın için kızgınsın, anlamıyor musun?"

Peaches ona ters ters baktı, eteğini düzeltip ayakkabılarını giydi ve aynaya bir göz atarak odadan çıktı.

Marco yatakta, pantolonu bileklerine dolanmış, ter içindeydi. Kapı ardına kadar açıktı, küfrü bastı. Toparlanıp kalktı ve hola çıktı. Uşak atkısını getirirken, salondan Peaches'in kahkahaları yükseliyordu.

5

Frankie'yi apar topar Paris'e gönderdiği için Justine kendini biraz suçlu hissediyordu. Ama böyle bir değişikliğe gereksinimi vardı. Birinin onu çekip çevirmesi, hayatını yönlendirmesi gerekiyordu. Boşandığından bu yana kendini bırakmış, dansçı olamadığı için hayata küsmüştü. Justine yıllarca modellerini yetiştirmiş ama Frankie'yi bir türlü etkileyememişti. O, çok gurur duyduğu kocaman ayaklarını yere çakar, Nuh der Peygamber demezdi, öylesine inatçıydı.

Ayakkabılarını çıkarıp bürosundaki kanepeye uzandı, derin nefesler alıp gevşemeye çalışırken, Frankie'yi bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Deli kız, hiç kendine bakmıyordu. Her sabah gözlerini, tiyatronicin ikinci balkonundan bile görülecek kadar boyadığı halde, saçlarını tepesine iki tokayla tutturur, üstüne ne bulursa geçirir çıkardı. Oysa çok alımlıydı. Hayata meydan okur gibi dimdik yürüyüşü, hafif küstah bakışlarıyla öyle canlıydı ki, güzelden

çok anlamlı bir görünüm yansıtıyordu. Dansçı olup da ne yapacaktı? İyi maaş alan, başarılı bir işkadını olmak neyine yetmiyordu?

Justine yazıhanenin açık kapısından, santralden gelen seslere kulak kabarttı. Telefonlar çalıyordu, fakat kızların sesinde her zamanki heyecan yoktu, sanki müşterilere sıradan yanıtlar veriyor gibiydiler. Tatil ertesi durgunluğu muydu? Gidip araştırmaya üşendi. Canı sıkılıyordu, kötü bir şey olacaktı sanki... Ne olabilirdi? Kendini tuzaktan kurtarmış, ekibini sağsalim Paris'e yollamış ve bütün ayrıntıları düşünmüştü. Herhalde Frankie'yi özlüyorum, dedi. Onun delişmen halini, iş konularındaki sağlam görüşlerini, onunla dertleşmeyi, dedikodu yapmayı özlüyorum. Bu sıkıntının başka bir nedeni olamaz. Birden, ya Necker, New York'a gelirse, diye düşündü. Yerinden fırladı. O anda Necker kapıda belirmiş gibi kalbi çarpıyordu. Üç gündür bu düşünceyle yatmış, gece yarıları ter içinde uyanmıştı. Kalkıp yazı masasına oturdu. Kendine güven duyduğu tek yerdi burası. Paris'e gitmekle ne elde etmişti, hiç. Sadece bir erteleme. Necker'le ergeç yüzleşeceklerdi, bu kaçınılmazdı.

Justine kendini, kesin kararlar alan, fikrini inançla savunan, başarılı bir işkadını sayardı. İşini sağlam bir temel üzerine kurmak için çok çalışmıştı, çünkü hayatının temeli çok küçük yaşta sarsılmıştı.

On üç yaşındayken annesi, Vietnam'da öldüğünü sandığı babasının hayatta olduğunu söylemişti. "O benim aşkım, tek sevgilimdi, fakat hamile olduğumu anlayınca beni bırakıp kaçtı. Onu bugüne kadar ne gördüm, ne de bir haber aldım. Artık genç kız sayılırsın, erkeklerin ne zalim olduklarını bilmen gerek. Birbirinizi ne kadar sevseniz de, acı çekmeye değmez," demişti.

"Peki babam kim? Nasıl bir insandı? Nasıl tanıştınız, ne kadar birlikte oldunuz?" dediğinde bütün soruları yanıtsız kalmıştı.

Annesi, "Bilmen gereken tek şey, onun bana çektiği acı," demişti. "Erkek olsaydın belki bir şey söylemez, korkunç anıları-

mı kalbimin derinliklerine gömerdim, ama sen güzel bir kızsın, seni uyarmak istedim," demişti.

Annesi cesur bir kadındı. Sevgilisinin kendisini terkettiğini öğrenince umutsuzluğa kapılmamış, o güne kadar biriktirdiği parayla, Chicago dışında, kendisini kimsenin tanımadığı bir yere, çocuğunu dünyaya getirmek için taşınmıştı. Justine'in doğumunu kendi ailesinden bile saklamıştı. Ancak birkaç hafta sonra bir hata yaptığını ve çocuğunu tek başına yetiştireceğini bildirmişti. O küçük kasabada, bebeğe bakacak iyi bir kadın bulmuş ve bir mağazada çalışmaya başlamıştı. Kısa zamanda satıcılıktan ikinci müdürlüğe atanmıştı. Sadece kızı için yaşıyor, kendisine yaklaşıma cüretini gösteren erkekleri kibarca tersliyordu.

Edindiği birkaç arkadaşı, onun kocasını çok sevdiği için tekrar evlenmek istemediğine inanmışlardı. Kurduğu hayal dünyasının yıkılmaması için hiç kimseye açılmıyordu. Justine on yaşında büyükannesini ve dedesini kaybedince, hayatta akraba olarak yalnızca annesi kalmıştı. Okulda seviliyordu ve başarılıydı, ama bu küçük kasabada, herkes her şeyi bildiği için çekingen ve içine kapanıktı. Lisede, sınıfın en güzel kızı olan Justine Loring, erkeklere bir öpücükten ileri gidemeyeceklerini kesin dille belirtmişti.

On yedi yaşındayken bir manken ajanı ona iş teklif edince, New York'a taşınmıştı. Cinsel merakını tatmin etmek için birkaç erkeği yakından tanımıştı. Ancak daha ilk ilişkisinde annesinin ne denli haklı olduğunu anlamış ve bundan sonra aşktan hep uzak durmuştu. Bu nedenle hiç âşık olmamıştı. Kendini işine adanmış, güzelliği ve ciddi çalışması sayesinde hızla yükselmişti.

Otuz yaşına girerken terapi yaptırmayı düşünmüş, fakat yararı dokunmayacağına inandığı için bu düşüncesinden vazgeçmişti. Laf olsun diye evlenip boşanmayı bile düşünmüştü. Belki böylece dedikoduları susturabilirdi. Sonra, kendine güvenim var ve başkalarının düşüncesi beni etkileyemez, diye düşünüp ondan da vazgeçmişti. Annesinin acı deneyimi Justine'de er-

kekler hakkında böyle saplantılı bir görüş yaratmıştı. Birkaç ay önce annesi yatağa düşünce kızını çağırarak, babasının Jacques Necker olduğunu söylemişti.

Justine, "Bana bunu niye şimdi söylüyorsun? Otuz dört yaşındayım, beni babasız büyüttün, artık bir babaya ihtiyacım yok. Madem söyleyecektin neden yirmi yıl bekledin?" diye sormuştu.

"Asla söylemeyecektim, yavrum, ama baban öylesine ünlü biri ki, her gün hakkında bir yazı okuyorum. Sonumun yaklaştığı şu sıralarda, hayata başka açıdan bakıyorum. Evet, senin babaya ihtiyacın olmadığı gibi onun da senin varlığını bilmeye hakkı yok. Evlenmiş, ama çocuğu olmamış, şimdi ondan intikam almak, onun neler kaybettiğini yüzüne vurmak istiyorum, ancak böyle teselli bulacağım. Bana çektiirdiği acının birazını ona yaşatmak istiyorum."

"Ne intikamı Tanrı aşkına?"

Annesi acı bir gülümseyişle, "Albümler," diye yanıt verdi. "Senin resimlerinle doldurduğum albümler. Doğduğun günden başlayarak yaşıgunlerini, bale derslerini, okul yarışmalarını, mankenlik yaptığın günleri, yani güzel bir bebekten şahane bir kadına dönüştüğünü anlatan resimleri ona göndermek istiyorum."

"Neden!"

Annesinin gözleri intikam hırsıyla parlıyordu. "Yaşamadığı anıları görüp içi sızlasın," diye. "Senin varlığından haberi yok. Öğrenmesini istiyorum. Anlamıyor musun?"

Şaşkına dönen Justine, "Peki.. Peki o ne yapacak?" diye sordu.

"Sevgili Justine, ne yapabilir ki? Hiçbir şey yapamaz ve seni incitemez. Sen de benim gibi kendine yeten bir insansın, erkeklere ihtiyacın yok. Onu üzme, acı çektiirmek istiyorum. Ancak böylece gözlerimi huzur içinde kapatabilirim."

Annesi yorgun düşmüş, gözlerini kapamıştı. Yüzünde zafer sevincinin acı gülümseyişi donmuştu. Kadın o günden sonra

yavaş yavaş erimiş, kısa bir süre sonra da kızının kolları arasında ölmüştü.

Annesinin ölümünden bir hafta sonra Necker'in mektupları gelmeye başlamıştı. Hiçbirini açmadan geri yollamış, annesinin hayatını zehir eden bu adama karşı hiçbir sorumluluğu olmadığını belirtmişti.

Justine bu soğuk ocak akşamı, evine gelip ateşin karşısına geçti. Tatsız bir gün geçirmişti. Koltuğuna gömüldü, odasının yumuşak ışığı üstüne tatlı bir rehavet çöktürdü. Güzel evinin her köşesi on yıllık gayret ve başarısını vurguluyordu.

Üç yıl önce emlak fiyatları 80'lere kıyasla düştüğü sıralarda bu evi almıştı. Bir ev sahibi olmak, orada başka nesillerin yaşadığını bilmek, anılarını paylaşmak onu hayata bağlıyordu. Ne var ki yüzlerce yıl yüzlerce yıl yaşamış bir ev, güzel anılar kadar, güzel olmayan zorluklar da yaratmıştı. Hem su, hem ısı tesisatları adamakıllı onarım gerektiriyordu. Emlakçı bile, "Bu evin sevgiyle okşanması gerekiyor," demişti. Okşanmak mı, bu ev insan olsaydı onu hemen bir hastanenin yoğun bakımına yollardım, diye düşündü. Ancak ev bakımsız olmasaydı, şehrin en iyi bölümünde dört katlı bir yer alamazdı. Çatıyı yaptıırıp biraz duvar kâğıdı, perde gibi onarımlarla yetinmişti.

Açık artırmalarda antikacılar da bulduğu parçalarla evin ayıplarını kapatmaya çalışmış, başarılı da olmuştu. Nedense hep eski şeyleri beğeniyordu. Soluk halılar, minderler, varakları dökülmüş aynalar, tamir görmüş eşyalar sanki onun kendi kırık hayatıyla bağdaşıyordu. Şimdi kendisine tavsiye edilen bir müteahhidi bekliyordu. Banyo ve mutfakın mutlak onarılması gerekti. Temizliğe gelen kadın bile dayanamamış, birkaç hafta içinde işi bırakıp gitmişti. Müteahhit kimbilir ne korkunç bir fiyat isteyecekti. Zaten onlar da işi alır almaz duvarları ve yerleri kırıp döker sonra işi bırakıp giderlerdi. Ardından da telefonlara bile cevap vermezlerdi. Onlarla cebelleşmek erkek işiydi.

Kapı çalınca, Justine hiç değilse randevusuna sadık, diye düşündü.

"Miss Loring, adım Aiden Henderson."

Karşısında duran uzun boylu adama baktı. Namuslu birine benziyordu. Mavi gözlerinde dürüst bir anlam vardı. Keskin yüz hatları, hafif çarpık burnu, gür kahverengi saçları güven veriyordu. Ne mutlu ona. Sahte de olsa böyle bir görünüm yansıtabiliyor, diye düşündü.

İriyarı ve adaleliydi, gözlük takıyordu. Justine, Allah bilir bunu rol icabı takmıştır, diye düşündü. İşçi olduğu halde geçmişini yansıtan kıyafetine baktı. Paltosu, tüvit ceket, kadife pantolonu ve yakası düğmeli mavi gömleği yeni değildi, ama kaliteliydi.

Adam, "Evinizi çok beğendim," dedi.

"Hiçbir yerini görmeden mi?"

"Her köşesini görmeden bir fikir yürütemez miyim? Dışı mükemmel. Bu bölgede bunun gibi kaç ev kaldı?"

"Binlerce, belki de yüz binlerce," diyerek adamı oturma odasına aldı.

"Yanıyorsunuz. Genellikle insanlar dıştaki merdiveni yıkıp, girişi sokağa açıyorlar."

"Öyle mi? Aslında en iyisini yapıyorlar. Çay içer misiniz?"

"Lütfen." Henderson onun peşinden mutfağa girmişti. Sonra birden, "Aman Allahım," dedi.

Justine bunun üzerine gülümseyerek, "Evet, kimsenin evinde böyle rezil bir mutfak görmemişsinizdir," diye söylendi.

"Bu eski fırın ve antika çaydanlık birer harika."

"Evimi hâlâ beğeniyor musunuz?"

"Evet hem de çok. Geçmişe dönüş beni heyecanlandırır. Oturabilir miyim?"

Justine çay suyunun kaynamasını beklerken, yan gözle adamı süzüyordu. Armani tipi değil, fazla Amerikan. Ralph Lauren olamaz, onun için biraz kaba. Timberland'ı da fazla yansıtmıyor. Belki Guess olabilir, diye onun stiline bir ad vermeye ça-

lışıyordu. Sonra kendini topla, adam buraya mankenlik yapmaya gelmedi, dedi kendi kendine, ardından çayı demleyip karşısına oturdu.

Henderson çayına iki kaşık dolusu şeker koyup, "Evi ne zaman aldınız?" diye sordu.

"Dört yıl önce."

"Tamirini düşündüğünüz yer çok mu?"

"Olabilirdiğince az. Bana kalsa hiç dokunmam, ama bazı şeylerin onarılması gerekiyor."

"Kocanız bu Viktorya havasında yaşamaktan memnun mu?"

"Çok şükür, kocamın zevkini düşünmeme gerek yok. Ya siz, Bay Henderson, karınızın zevkine göre mi giyiniyorsunuz?" Justine konudan uzaklaştıkları için kendine kızdı.

Henderson, "Hayır, karım daha iyi bir hayat seçti," dedi.

"Özür dilerim, bilmiyordum."

"Hayır, ölmedi, giysilerini ısmarlama yaptıran bir adamla evlendi. Allah'tan bu ayrılıktan acı çekecek bir çocuğumuz yoktu. Sizin var mı?"

"Elbette ki yok."

"Niye öyle hakaret etmişim gibi sinirlendiniz?"

"Kocam olmadığına göre, çocuğumun olması da mümkün değil."

"Sizin gibi bir insanın hiç evlenmemiş olması inanılır şey değil. Tabii eğer kadınları tercih ediyorsanız o başka."

"Öyle bir... Sorunuz saçma ve hiç hoş değil. İş konuşmamız gerekirken böyle şahsi soruları yersiz buluyorum."

"Miss Loring, bir müteahhit olarak yaşam tarzınızı bilmem şart. Gereksinmelerinizi bilmezsem onları karşılayamam."

"Sıcak su ve ısı."

"Basit, onları garanti ederim. İyi düşünün, başka bir şey var mı?"

"Bana bir sürü masraf yaptıracığınızı düşünüyorsanız bunu aklınızdan çıkarın."

"Tamam, sıcak su ve ısıda noktalayalım. Zaten o kadar çok işim var ki buraya sadece müşterek arkadaşlarımızın hatırı için geldim. Bana ısrarla, gelmem gerektiği söylendiği için geldim. Sizin çaresiz durumda olduğunuz söylendi."

"İşçilerim iyidir, onları devamlı kontrol ederim ve masraf üzerinden % 10 alırım."

Justine bu çaresiz lafından hiç hoşlanmamıştı. Konuyu değiştirmek için, "Hangi üniversiteye gittiniz?" diye sordu.

"Colorado Üniversitesine. Denver'de doğdum."

"Ve futbol oynadınız." Kırsal bölgeden bir kovboy, diye düşündü.

"Hayır, futbol oynamadım. Atletizm, boks ve kayak yaptım."

"Nasıl oldu da kayak yaptığınızı düşünemedim."

Buz gibi sesle, "Ne demek istediğinizi pek anlayamadım," dedi Henderson.

"Kıskançlıktan olacak. Dağlarda keyif çatanlara duyulan gıpta yüzünden öyle dedim herhalde. Ben okuldan çıkar çıkmaz iş hayatına atıldım."

"Ne iş yaptınız?"

"Mankenlik."

"Tahmin etmiştim. Yatakhanedeki dolabımın üstüne resmi-nizi asmıştım."

"Madem biliyordun, niye sordun?"

"Şimdi otuz altı yaşındayım. On altı yıl önce dolabımda asılı olan çok güzel bir genç kız resmiydi, fakat şimdi harikası. Aynı kız olamaz, diye düşündüm."

"Sıcak su ve ısı."

"Seni kandırmaya çalıştığımı mı sanıyorsun. Tamam, hemen sana başka bir müteahhit bulayım ve sil baştan başlayalım."

"Neye başlayacakmışız?"

"Anladığından eminim."

Justine, "Oh, gerçekten mi?" dedi alaycı bir sesle.

"Evet, gerçekten," dedi Henderson. Gözlüklerini çıkarmış kadına dikkatle bakıyordu.

Justine onun kaşının ve çenesinin kenarındaki yara izlerini okşamamak için ellerini kavuşturdu. Bokstan mı, yoksa bir araba kazasından mıydı bu izler, merak ediyordu. "Başka müteahhit istemiyorum, derhal işe başlayın," dedi.

"Peki, şimdi sizi yemeye davet edebilir miyim?"

"Bu apayrı bir konu."

"Cevabınız?"

"İsterim, açlıktan ölüyorum. Mikrofırınım da çalışmıyor," diye yalan söyledi.

"Bu mutfakta mikrofırın kullanamazsınız, bütün sigortalar atar."

"İyi ki söyledin, artık aç kalacağım demek ki."

"İtalyan, Meksika veya Çin, hangisini yeğlersin?"

Justine onu biraz daha mutfağında daha doğrusu evinde tutmak istiyordu. "Et yiyor musun?" diye sordu.

"Et ve yanında martini."

"Izgara et iyi fikir." Müteahhitler hakkında nasıl olmuş da öyle kötü düşünmüştü. Çok hoş bir adamdı. Eve ayak bastığından beri onunla flört ettiğini biliyor, hiç de kendinden utanmıyordu. Adamın iri ellerine baktı. Nasırlara karşın, sevecen ve yumuşak görünüyordu. Onları tutmak, sevmek istedi. Masanın üstüne bıraktığı gözlüklerini alıp taktı ve hiçbir şey göremedi, demek süs için değildi. Henderson öylesine masum ve kibar duruyordu ki, ondan şüphelendiği için utandı.

"Burada yiyebiliriz. Dolapta etim var, ızgara çalışıyor. Bir şişe cin ve galiba vermut, hatta..."

"Hatta ne?"

"Kokteyl soğanım var. Bir Gibson kokteyli yapabilirim."

"Bir Gibson için canımı veririm."

"Anlaştık öyleyse." Justine yemek pişirmeyi bilmezdi ama onun için seve seve mutfağa girdi.

6

Plaza Athénée, dünyanın en ünlü beş yıldızlı otellerinden biriydi. Kapısından girer girmez, Frankie'nin burnuna pahalı puro ve kolonya kokuları geldi. Lobide, maroken koltuklara gömülmüş, gruplar halinde oturan insanlara baktı. Kimbilir belki de geçen sene o; ucuz otelinde kaldığı sırada, bunlar yine buradaydılar. Rahat, tasasız, içkilerini yudumluyor, fakslar gönderip telefon mesajlarını alıyorlardı.

Üç harika güzel. Otel, bütün moda evlerinin bulunduğu, Avenue Montaigne'de, tam Dior'un karşısında olduğu için, yeni simaları görmek isteyenlerin tam aradığı yerdı.

Frankie, "Haydi beni takip edin," diyerek resepsiyona gidip pasaportları çıkardı. Bütün gözlerin üstlerinde olduğunu hissediyordu. Daracık kayak pantolonlarının üstüne çizmelerini çekmiş, montlarının altında bile alımlı üç genç kız, elbet dikkat çekecekti.

Bavulları taşıyan komilerle üçüncü kata çıktılar. Frankie kendi odasına gitmeden kızların dairelerini görmek istemişti. Jordan her zamanki gibi olgundu, fakat ötekiler yatakların üstünde zıplıyor, dolapları açıp kapıyor, meyve sepetlerine, çiçeklere hayretle bakıp bağıırıyorlardı. Kahrolası Mike Aaron da, bütün bunları *Zing* dergisi adına not ediyordu.

İyi fotoğrafçıydı. New York'tan ayrıldığımızdan beri, kimseyi rahatsız etmeden çalışıyordu. Kızlar da onun varlığını kabul etmiş, serbestçe hareket ediyorlardı. Elindeki kameradan başka,

boynunda asılı diğer iki makinenin de her hallerini kaydeden objektifini unutmuş gibiydiler, ama ben tedirgindim.

Havaalanında, ilk karşılaştığımızda resmimi çekmek istemiş, ben de, "Benle işin yok, konu ben değilim. Ayrıca resim çektmekten de hiç hoşlanmam," demiştim.

Okulda uzun boylu, yakışıklı bir gençti. Saçları, gözleri, her şeyiyle sayısız rüyalarımın kahramanıydı. Şimdiyse daha da yakışıklı bir erkekti, ama artık rüyalarımın girmiyor ve girmeyecekti. O duygularla, yeni baştan cebelleşmek istemiyordum.

Kırgın bir ifadeyle yüzüme bakıp, "Maxi bana, Justine'in de bu projedeki önemini belirt," dedi. "Onun yerini aldığına göre, istesen de istemesen de bu rolü oynayacaksın. Niçin resim çektmekten hoşlanmıyorsun? Sakın söyleme, burnun değil mi?"

Kollarımdan yakalayıp beni ışığa çevirerek yüz hatlarımı satılık bir malmışım gibi inceliyordu.

Fena sinirlenmiş, "Bırak beni, seninle kaybedecek vaktim yok," demiştim.

O, gülümseyerek, "Burnunun bir kusuru yok. İtalyan asillerinin burunları tıpkı seninki gibidir. Amerikalı kadınlar bunu bilmez, değerini de anlamaz. Vaktim olursa, bir gün sana bunu açıklarım. Birkaç kilo versen iyi olur, ama ben tombul kadınları severim. Kızlardan o kadar farklısın ki, modellerle gerçek insanların ayrıntısını vurguluyorsun," demişti. Sonra da gözlerimin içine bakarak kusursuz dişlerini gösteren o çarpık gülümseyişle kalbimin atışlarını hızlandırmıştı. Ne olurdu okuldayken bana böyle baksaydı. Mutlak kollarına düşer, bayılırdım.

Oysa bugün bambaşka bir insandım. Acı tecrübeler yaşamış, ruhu kararmış bir insanım. Ona sertçe bakıp soğuk bir sesle, "Justine yıllar boyu profesyonel modellik yaptığı için kamerasına alışık. Bense bir işkadınıyım. Kurallar değişik, büyük oyuncu," diye yanıt verdi.

Aaron şaşırmıştı. "Okuldan bu yana bu ismi duymamıştım."

"Büyük oyuncu Aaron, Abraham Lincoln Okulunun gözdesi. Her oyunda hazır denirdi. Erasmus maçında ordaydım. Ukalılığın yüzünden maçı kaybettirdin. Son atışı nasıl ıskaladığını hatırlıyor musun? Gösteriş budalası."

"Ne kötü kızsın sen."

"İyi bildin, şimdi çek arabanı," demiştim. O günden sonra benden uzak durmuş, grup resimlerinden başka resmimi çekmeye yeltenmemişti. Haksızlık ettiğimi biliyordum, en iyi oyuncuların bile kötü günleri olur ve ben tesadüfen o oyunu seyretmiştim. Bana okulda yaşadığı özlemin hırsıyla konuşmuştum. Tabii tombul demesinin de acısı vardı sözlerimde.

Mike'la Maude'u kızlarla bırakıp odadan çıktım. Balkona dizilmiş, Paris sokaklarını kokluyormuş gibi poz almışlardı. Yanımdan ayrılmayan resepsiyon yöneticisi kapıyı açınca hayretle baktım. "Bu da ne?"

"Bunu size Madam Angelle kendi hazırladı," dedi.

Koskocaman bir köşe dairesiydi bu. Yuvarlak oturma odasında, yerden tavana kadar yükselen üç pencere, ayrı ayrı balkonlara açılıyordu. Her biri ötekinden büyük iki yatak odası, giyinme odaları, banyolar, ayrıca bir misafir tuvaleti vardı, olacak şey değil.

Adam, "Madam Angelle, bahçeyi mi yoksa Avenue Montaigne'ni mi tercih edeceğinizi bilmediği için, her iki yatak odasını da ayırttı. Bahçe tarafının daha sessiz olduğunu belirtti.

"Bu çiçekler..."

"Bilmiyorum madam, kartlarını okumadım. Bavullarınızı yerleştirmesi için hizmetçiye çağırayım mı?"

"Neden olmasın? Bana bir de sakınleştirici getir."

"Anlayamadım efendim?"

"Boşver."

Bütün bu hazırlıklar Justine için yapılmıştı. Faksı ne zaman yollamıştı? Necker haberi almış mıydı? Anlaşılan bu sabah

onun yerine benim geldiğimi daha duymamışlardı, yoksa kış ortasında bahar nezlesi yapacak kadar çiçek yollamazlardı.

Frankie, dedim kendi kendime. Keyfine bak. Durumu öğrenir öğrenmez, seni çamaşır dolabına nakledeceklerdir.

Resepsiyon memuru bir zarf uzatıp, "Madam Angelle size verilmek üzere bu notu bıraktı," diyerek odadan çıktı. Okumaya başladım.

"Sevgili Justine, Paris'e hoşgeldiniz. Yolculuğunuzun iyi geçtiğini ve otelinizden memnun kaldığınızı umarım. Mösyö Necker sizi ve üç mankeninizi bu akşam sekizde, evinde yemeğe bekliyor. Yediyi kırk beş geçe, bir araba sizi almaya gelecek. Bir isteğiniz olursa lütfen otel idaresine bildirin, kendilerine gereken emirler verilmiştir. Bu akşam buluşmak üzere, saygılarımla.

Gabrielle.

Notu bir daha okudum. Necker'in Justine'le buluşmak için Gabrielle'i kullanmasını hatalı buldum, hem de yalnız değil de grup halinde. Kızlar kesinlikle bu davete sevineceklerdi, Paris'te ilk gecelerini kutlamak isterlerdi.

Necker bu zor durumu hafifletmek, gerginliği yumuşatmak için böyle düşünmüş olmalıydı. Belki de haklıydı. O güne kadar kendisini iten, en ufak bir yakınlık göstermeyen kıızıyla karşılaşmak zor bir durumdu. Ben ondan da güç bir durumdaydım. Justine burada değildi. İstenmeyen kişi bendim.

Hizmetçi bavullarımdan henüz hiç görmediğim giysilerimi çıkarıp asarken, gidip kızlara yemeğe davet edildiğimizi söylemek için odadan çıktım. Mike Aaron, asansörün yanında, sırtı bana dönük bir sarışının elini tutmuş konuşuyordu. Ne kadar da hızlı çalışıyor, diye düşünüp yanından geçerken beni durdurdu.

"Frankie, gel de zavallı, bahtsız Peaches Wilcox'la tanış."

Başımı çevirdim ve karşımda otuz altı yaşlarında, cıvılcıvılcı bir kadın gördüm. Yüzünü her kime gerdirdiyse başarılı olmuştu.

Kadın belirgin Teksas aksanıyla, "Merhaba," dedi. "Ne hoş değil mi, hepimiz aynı kattayız. Aylardır bu 'Kül Kedisi' öyküsünü izliyorum. Bir parti düzenleyip kızları birkaç yakışıklı gençle tanıştıracak mıyım?" diye devam etti.

Soru bana yönetildiği halde Mike, "Çok iyi olur," diye yanıtladı. Küstah herif, diye düşündüm.

"Peaches, kayak yaparken parmaklarını incitmiş ve Saint Moritz'den kalkıp buraya gelmiş," diye açıkladı.

Peaches hafifçe somurtarak, "Herkes dağ bayır dolaşırken otelde tek başına oturmaktan daha sıkıntılı bir şey düşünebiliyor musun?" Bana bakarak gülümsüyordu, dişleri kusursuzdu.

"Yo, düşünemiyorum," dedim. Kendi kusursuz dişlerimi sıkarak konuşuyordum.

"Mike'la Teksas'ta tanışmıştık. Teksas güzellerinin resimlerini çekmeye gelmişti. Burada karşılaşmamız ne hoş bir rastlantı."

"Evet çok hoş bir rastlantı."

Mike alay ettiğimi anlamış, bana dik dik bakıyordu. "Kızları mı arıyorsun?" diye sordu.

"Evet, ömrüm onları toparlamaya çalışmakla geçiyor."

"Hepsi Maude'un odasında, ona seks yaşamlarını anlatıyorlar. Fazla ayrıntıya girilince ben kaçtım," dedi.

"Sağol," diyerek onlardan ayrıldım.

Arkamdan, "311 numaralı oda," diye bağırdı.

Ateş püskürerek odanın kapısını vurdum. O güne kadar kızların hiçbiri bir gazeteciyle konuşmamıştı, hele Maude Callender gibi her kelimeyi lastik gibi çekip türlü anlamlarla renklendiren biriyle. Beni görünce bozuldu. Çizmelerini çıkarmış, kravatını çözmüştü. Kızlar da sere serpe yatmış kola içiyor, kocaman sandviçler yiyorlardı.

Hırsla, "Burada ne işiniz var, yerleştiniz mi?" diye sordum.

Maude gülümseyerek, "Hayret," dedi. "Üçü de bakireymiş. İnanılır şey değil."

Jordan bana göz kırparak, "Zing dergisi bu projeye 'Masum Turistler' adını niye koydu sanıyordun," dedi.

April de havaya girmiş, "Üçümüz de masum olduğumuz için seçilmedik mi? Ben öyle sanıyordum," dedi.

Sıra Tinker'deydi. Güzel yüzünü ekşitmişti. Ama ben öpüşmüştüm, o sayılır mı? Zaten hiç hoşlanmamıştım, o yüzden de bir daha öpüşmedim."

Jordan, "Aferin sana, iyi düşünmüşsün. Hüsrana yolu öpüşmeyle başlar," diye söze karıştı.

"Yalnız yılbaşı gecesi idi."

"Bu özür değil. Erkekler her zaman bir neden bulur, yılbaşı olmazsa bayram derler. Sen, sen ol, bir daha kendini öptürme."

Kızlar, Maude'a takıldıkça iyiden iyiye eğleniyorlardı. Maude içini çekerek, "Bu buluşma büsbütün boşa gitmiş sayılmaz. Hepinizin mükemmel birer yalancı olduğunuza tanık oldum, ama kanıtlayamayacağım için ne yazık ki, bu bilgimi yazımda kullanamam."

Vakit geçiyordu. "Bu gece dördümüz Mösyö Necker'in evine, yemeğe davetliyiz. Haydi kalkın, ne giyeceğinizi düşünün. Defileye kadar da bir daha sandviç yediğinizi görmeyeyim," dedim.

Maude'un bakışları hiç hoşuma gitmedi. Sanki gözleriyle, "Sen kendi şişkoluğuna bak," diyordu. Kızlara bakarak devam ettim. "Bu davetten sonra ben de perhize gireceğim. Bana destek olacağınıza inanıyorum."

Maude not defterini çıkararak, "Sen, Paris'te perhiz yapacaksın ha? Bunu yazabilir miyim?"

"Maude, bu yazıda benim yerim yok. Sen kızları yaz," dedim.

"Maxi Amberville bana herhangi bir kısıtlama getirmedi. Mike'la ben de davetli miyiz?"

"Hayır, Maude. Necker'in *Zing*'den haberi yok. Kusura bakma."

"Tamam, zaten yorgunum. Erken yatar, Necker'i daha sonra yakalarım," derken soyunmaya başlamıştı bile. 18. yüzyıldan kalma daracık ceketi, onun meraklı ruhunun örtüsüydü. İlgiyi garip giysilerine çekerek, etrafını inceleme olanağını buluyordu. Otuz dokuz, kırk yaşlarında vardı. Üzerine giydiği kıyafet onu değiştirmişti. Ceket ve yeleğini çıkarmış, dolgun göğüsleri, ince beli ve yuvarlak kalçaları belirginleşmişti. O yarı erkek, yarı kadın hali yok olmuş, tamamen hoş bir kadına dönüşmüştü. "Bitkinim," dedi. "Yolculuk yetmiyormuş gibi, çoluk çocukla uğraşmak beni yordu. Bir sandviç ister misin?"

"Hayır, sağol." Maude bilmiyordu ama ben perhize başlamıştım bile. Anlaşılan o kartal gözlü ukalanın 'tombul' sözü bana fena dokunmuştu.

"Şekersiz kola var," diyerek iskemleyi işaret etti. Oturdum.

"Alırım." Onunla dost olmak, düşmanlığını kazanmaktan iyiydi. "Maude, yazın için soru sormam gerektiğini anlıyorum, ama acele etmesen, kızları tanıyana kadar beklesen olmaz mı? Mankenlere neden başka dünyadan gelmiş insanlar gibi bakılır? Örneğin, neden bakire olup olmadıklarını o kadar merak ediyorsun. Ne önemi var 90'lardayız. Kızlar biraz çekingen, üsteleme."

"İki sene evvel böyle bir soru sormak aklıma gelmezdi, ama bugün erdemlilik, namus ilgi çekici konular. Üstelik çok önem veriliyor. Mankenler bütün genç kızlara örnek olabilir. Bir veya ikisi bakireyse çok iyi, ama her üçü de öyleyse, bu gerçek koca puntolarla duyurulmalıdır."

"Anlıyorum, ne var ki seni tanımıyorlar. Seninle açık konuşmalarını bekleyemezsin. Birbirlerinden ve ajanslarından başka herkes, onlara garip yaratıklarım gibi baktığı için çekinirler."

"Ama doğru, onlar birer hilkat garibesi. Onlara benzer ka-
dın on milyonda bir bulunur."

"Onlara o gözle bakman hata. Hiçbirinin sigara içmediğini
farkettin mi? Bence bu, seks hayatlarından çok daha önemli."

Onu biraz olsun etkilediğimi umarak odasından çıktım.
Dost olmuştuk, gazeteciden dost olmaz ya. Az mı ağızımız yan-
mıştı.

Mis kokulu sarayıma geldiğimde, yatak örtüleri katlanmış,
lambalar yakılmış, oturma odasındaki şömine tutuşturulmuştu.
Giyinme odalarından birine girince hayretten donakaldım. Justi-
ne ölçüyü iyice kaçırmıştı. Karşımda; dolap dolusu elbiseler, ce-
ket, pantolon, bir deve tüyü palto, bir siyah kaşmir gece peleri-
ni, yarım düzine ayakkabı, metrelerle kaşmir atkı, eşarp, eldi-
ven, çamaşır duruyordu.

Siyah beyaz, kahverenginin her tonu, birkaç yeşil ve kırmızı
renk göz kamaştırıyordu. Justine beni bu duruma soktuğu için
galiba kendini bir hayli suçlamıştı. İnşallah toptan fiyatına almış-
tır, dedim kendi kendime, ama Donna Karan'ın toptanından ne
beklenirdi? Ben bütün bunları nasıl ödeyecektim.

Çok geçmeden anladım. Necker'in evinde, kapıyı açan
uşağın arkasında duran Gabrielle, "Sizin burada ne işiniz var?"
diyordu. Ödemeye başlıyordum bile.

"Justine faksında açıklamadı mı?" diye sordum.

"Ne faksı? Kendisinden hiç faks almadık."

"Olamaz," dedim. "Gelemeyeceğini öğrenir öğrenmez size
bildirecekti. "Vakit kazanmaya çalışıyordum. Sanki, biri ödevimi
çalmış da ben, öğretmenin karşısında titriyordum.

"Nasıl olur? Mösyö Necker, Miss Loring'i bekliyordu."

"Üzgünüm ama doktor uçağa binemezsin dediği için gele-
medi," dedim. "Yanlış insana gönderildiği halde, güzel çiçekleri-
nize teşekkür ederim. Justine'e telefonda, ne harika olduklarını
söyleyeceğim," diye ekledim.

Justine nasıl olur da faks göndermeyi unuturdu? Bunu nasıl yapardı?

"Umarım antibiyotik etkisini gösterir de çabuk iyileşip defileye yetişir. Kulak iltihabı tehlikelidir, değil mi, Gabrielle?" Huyumdur. Bir sıkıntım olunca onu mutlak paylaşmak, birazını olsun karşımdakine aktarmak isterim.

Kızlara döndüm. "Haydi içeri girin. Gabrielle soğukta beklemenizi istemez," dedim.

"A, evet, tabii Paris'e hoşgeldiniz, sizi gördüğüme sevindim."

O kızları incelerken ben de onu inceliyordum. Necker'in planlarından haberi olmadığına karar verdim. Justine'in beni bu duruma sokmasına fena kızmıştım. Bana söz vermişti, nasıl olur da unuturdu.

Gabrielle bize yolu gösterdi. "Mösyö Necker sizi yukarda bekliyor."

Asansöre doğru yürürken etrafıma baktım. Burası siyah beyaz mermerle döşenmiş, balo salonu büyüklüğünde bir holdü. Duvar boyu kıvrılarak yükselen merdivene bakarak, neden asansöre bindiğimizi merak ettim. Yükseldikçe nedenini anlar gibi oldum. Dışardan beş katlı gibi görünen evin yukarsı, büyük bir olasılıkla en üst katıydı. Necker'le karşılaşmayı bir saniye bile uzatmayı kâr sayıyordum ama, asansör durmuştu. Kovboy filmlerinde, atların arasına saklanarak korunan artistler gibi, kızların aralarına sokuldum. Herkes birlikte çıkmaya çalışırken bir kargaşa oldu, ben de bunu bekliyordum. Derin bir nefes alarak Justine'in babasını karşılamaya hazırlandım.

Karşımızda, yerden tavana kadar yükselen bir cam duvar vardı. Duvardan 100 cm kadar ötede Eiffel Kulesinin kaidesi, binbir ışıkla aydınlatılmış, parlıyordu. Odanın içindeymiş gibi duran bu elik, dev oyuncak bizi öylesine etkilemişti ki, bir an bakakaldık. Sonra kızlar koşarak bu görkemli oyuncağı daha yakından bakmak için yarıştılar. Ben Gabrielle'in yanından ayrıl-

mıyordum. Doktor raporumu verene dek ona gereksinmem vardı.

Jules, "Mösyö Necker nerede?"

"Bilmiyorum, madam."

"Git, misafirlerinin geldiğini haber ver."

Demek o da benim gibi saklanıyordu. Ben niye tedirgindim sanki, sadece bir haberciydim. Ama bir dakika sonra Necker odaya girince, yine fenalaştım. Ağır ağır ilerledi, çok hoş bir adamdı. Yaklaştı, durdu. Bana, pencerede dizili kızlara sonra tekrar bana baktı. Gözlerinde mutlulukla karışık bir çekimserlik, umut ve alçakgönüllülük okudum. Gabrielle'e doğru yürüdü. "Miss Loring nerede?" diye sordu.

"Miss Severino açıklayacak."

"Miss Severino mu?" Otomatikman elimi sıktı ve, "Miss Loring gecikti mi?" diye sordu.

"Evet Mösyö Necker, fakat gecikme burada değil, New York'ta oldu. Haber almamanıza şaşıtm, bir bağlantı hatası oldu herhalde. Justine hasta, orta kulak iltihabı var. Doktor uçağa binmesini onaylamadı, antibiyotik tedavisi görüyor. Son dakikada böyle bir engel çıkınca çok üzüldü."

Nefes almadan konuşuyordum.

"Paris'te değil mi?" Bu bir soru değildi ama sesi binbir soruyu kapsıyordu.

"Hayır, burada değil."

İyi yalan söylerim ve onunla konuşurken özellikle sesimin inandırıcı olmasına önem vermiştim. Ne var ki anladı. Necker'den başka kim olsa bana inanırdı. Gözlerinde gördüğüm o umut ışığı söndü ve kimse onun ruhunun derinliklerinde esen fırtınayı farketmedi.

"Yerine sizi mi yolladı?" diyerek benim sözlerimi tekrarladi.

"Evet, ben onun yardımcısıyım. Son dakikada hazırlanıp gelmek için epey telaşlandık." Ona umut vermek istiyor, bunu

yapmaya hakkım olmadığı için ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Sustum ve gamlı gözlerine baktım.

"Anlıyorum. İnşallah yakında iyileşir. Siz buradasınız ve çok da zarıfsınız. Evime hoşgeldiniz, otelde rahat mısınız?" Derin bir nefes alıp gülümsemeye çalıştı. Acısını duyuyor, yüzüne bakamıyordum. "Size içecek bir şey getireyim, Miss Severino, sonra beni genç kızlarınızla tanıştırsınız," diyerek uzaklaştı.

Justine'in soğukkanlılığı kuşkusuz babasındandı. Bu zarif adam benim babam olsaydı, kollarına atılır, sorgusuz sualsiz boynuna zıplardım. Önemli olan zenginliği değil, üstün nitelikte bir kişi olmasıydı.

Kızlar, Necker'in odaya girdiğini görmüş, ona doğru geliyorlardı. Bir bakıma yarışma başlamıştı. Hiçbirimiz, Lombardi simgesi olarak seçilecek kızı kimin onaylayacağını ve Necker'in bunda ne denli etkili olacağını bilmiyorduk.

Önden April geliyordu. Siyah ipek bir elbise giymiş, boynuna bir dizi inci takmıştı. Harikalar Diyarındaki Alice gibi saçlarını arkaya atıp, serbest bırakmıştı. Kibar bir gülümseyişle el sıkı ve Tinker'e yol verdi.

Uzun kollu beyaz saten elbisesi, tepesine toplayıp buklelerin arasına birkaç çiçek yerleştirdiği saçları ile on iki yaşında bir bebek kadar masum görünen Tinker, sadece gözlerini boyamış, dudaklarına hafif bir ruj sürmüştü. Makyaj yapmayı öğrenmiş, diye düşündüm. Ancak bütün gayretlerimize karşın yürümesi pek iyi değildi. Yaklaştığında, dudaklarının hafifçe titrediğini ve gözlerinde gizleyemediği korkuyu gördüm.

Jordan ilerlerken bütün odadaki insanlar silindi. Koyu kırmızı, pane kadifeden dik yakalı bir bluz ve bol paçalı pantolon giymişti. Ayaklarında düz lame pabuçlar, kulaklarında iri kristal halka küpeler vardı. Öteki kızlar yüksek topuklu ayakkabılarıyla Necker'in tepesinden bakarken yalnız Jordan onunla aynı boydaydı. Ona bu ayrıcalığı veren ne boyu, ne giysileriydi. O kadar kendinden emindi ki onu ev sahibi, Necker'i de konuk sanırdı-

nız. Rahatça elini uzattı ve Necker ötekilerin elini sıkmasına karşın onunkini öptü.

Ben bütün dikkatimi içkime vermiştim. Necker, April ve Tinker'le konuşuyor, onları rahatlatmaya çalışıyordu. Jordan da bıraktığı etkiden emin, güvenle odada dolaşüyor, eşyaları inceliyordu. Oymalı bir yazı masasının üstündeki değerli antikalara baktı. Ortada, gösterişli bir çerçevenin içinde şahlanmış bir at resmi vardı. Başka bir masaya geçti. Sıkılıyor muydu, yoksa Necker'in ilgisini diğerleriyle paylaşmak istemediği için mi uzak duruyordu?

Eşyalarla ilgilendiğini sanmıyordum. Hepsinin değerli olduğu kesindi, ama bana bir şey ifade etmiyordu. Odanın gergin havasını dağıtan tek şey harika manzaraydı.

Yemekte, Necker beni sağına aldı, Justine'e ayrılan yeri burası. Jordan'ı soluna oturttu, diğerlerinin istedikleri yere oturmalarını rica etti. Birden Jordan'ın sesini duydum.

"Mösyö Necker, yukarıda, abanoz yazı masasının üstündeki at resmi, Jean-Marc Winckler mi?"

"Evet, Liechtenstein prenslerinden birinin atı. Tanıdınız demek?"

"Üniversitede Madam Pompadour ve bir kral gözdesinin sanat üzerindeki etkisini vurgulayan bir tez hazırlamıştım."

"Evet, dekoratif sanata her iki Louis'nin de belirgin etkileri olmuştur." Necker'in gülümseyişi Justine'inkini öylesine anımsatıyordu ki, içim sızladı.

Jordan devam etti. "XV. Louis devrini inceledikten sonra çalışmalarımı sürdürdüm ve XVI. Louis devrini de çok ilginç buldum. Siz her iki devrin en değerli parçalarını toplamışsınız, inanılır şey değil."

"Ben daha antika merakı yayılmadan eski eserleri toplamaya başlamıştım."

Jordan'ın onu tekeline alması hoş değildi, ama hiç değilse onlar konuşurken ben de, rahatça yemeğimi yiyiyordum. Anti-

kadan da hiç anlamadığımı üzülererek farketmiştim. Yemek uzakça uzadı. Necker, düş kırıklığına karşın, fevkalade bir ev sahibiydi. Gabrielle yorgun olabileceğimizi söyleyince ona minnettarlık duydum. Saat on biri geçiyordu. New York'ta saat kaçtı, ayrılalı kaç saat olmuştu? Bir türlü hesaplayamıyordum.

Kızlar limuzinde kıkırdıyor, Jordan şoförle Fransızca arkadaşlık ediyordu. Önce Necker, şimdi de şoför Albert tekelindeydi. Nihayet durduk. Kızlar arabadan inince zorlukla gözlerimi açtım. Otele gelmemiştik.

"Neresi burası?" diye şoföre çıkıştım.

"Les-Bairs-Douche. Matmazeller buraya gelmek istediler."

Paris'in bu ünlü gece kulübünü ben bile duymuştum. Rock yıldızlarından ve travestilerden tutun da esrar satıcılarına kadar herkes buranın müşterisiydi. Eski bir hamam olan buraya kimse yılanmaya gelmediği kesindi. "Çabuk onlara arabaya geri dönmelerini söyle."

"Ama madam, içeri girdiler bile."

Kaltaklar! Öfkeden kuduruyordum. Onları ellerimle boğabiliirdim. Hırsıyla kaldırırma atlardım. "Albert, kasketini çıkar ve benimle gel. İçeriye tek başıma giremem," dedim.

O, "Ama madam," diye karşı koymaya çabalarken başından kasketini kaptığım gibi arabanın içine fırlattım ve bir polis çalımıyla içeri girip kızların masasına yaklaştım.

"Masanızda bize de yer var mı?" derken gözlerimi Jordan'a dikmişim. Büyük bir olasılıkla bu geziyi o düzenlemişti.

Masa tam dans pistinin kenarındaydı ve kızlar henüz yalnızdılar, fakat etraftakilerin bakışları, an geçmeden bir fırtınanın kopacağını belirtiyordu.

"Oh, Frankie, uyuyorsun sanmıştık, yoksa hiç seni bırakır mıydık?" Jordan göz kırpmadan yalan söylüyordu.

"Demek benim rahatımı düşündün. Ben de seni kelepçelemeyi düşünüyordum."

"Ne olur Frankie, oyunbozanlık etme. Bir vakitler sen de gençtin."

April gülümseyerek bana yaşlı olduğumu söylüyordu, olacak şey değil, küstah kız. "Sen de aranıyorsun demek, çabuk çıkıyoruz buradan!" dememe kalmadı ve arkamdan bir erkek sesi, "Bir danstan ne çıkar," diyerek April'in elinden tutmuştu bile.

Bir başkası Tinker'i dansa kaldırırken, iki ayrı erkek de Jordan için savaşıyordu. Ne olduğumu anlamadan ben de kendimi pistte buldum.

Otele döndüğümüzde gün ağarmıştı. Öyle dans etmiştim ki, kızlar bana yaşlı dedikleri için utandılar.

7

Frankie'nin Paris'e gittiğinin ertesi günü, santraldeki kızlardan biri, "Justine'e bir şeyler oldu, farkında mısınız?" diye sordu.

"Belki hiç ummadığı birinden miras kalmıştır. Bu sabah bir şarkı mırıldanıyordu. 'Nedir?' diye sordum, 'Bilmem,' dedi. Daha sonra anımsadım. 'Yine bahar geldi,' diye eski bir şarkıydı. Sen hiç Justine'in şarkı söylediğini duymuş muydun?"

"Havanın berbatlığı başına vurmuş olacak? Sen son hava raporunu dinledin mi?"

"Evet, fırtına ve don dediler. Bütün işyerlerini kapatmalarını öneririm. Okuldayken ne hoştu, kar yağınca evde bol bol televizyon seyrederdik."

Tam o sırada Justine içeri girdi. "Çocuklar bugün cuma ve bundan sonra önemli bir şey olacağını sanmıyorum, haydi hepimiz evlerinize gidin," dedi.

Belki fikrinden cayar korkusuyla yerlerinden fırlayan kızlar, bir anda odayı boşaltmışlardı. Justine oturup ayaklarını yuvarlak

masanın üstüne dayadı. Ara sıra yalnız kalmayı seviyordu. Karşısındaki pencere parka bakıyordu. Eski apartmanların rokoko kulelerinin arasından, Hudson nehrinin üzerinde batan güneş, son ışınlarını yansıtıyordu.

20. yüzyılın son yıllarında, koskoca bir kıtanın ucunda yaşıyorum ve buradan başka yaşanacak yer düşünemiyorum. Telefon, uçak, televizyon ve zırva dolu dergiler olmayan bir devirde yaşamayı kim ister? Kadınların genelevden başka iş kuramadıkları o yıllarda kadın olmayı kim ister ki? Mutluyum, nasıl mutlu olduğumu neden daha sık anımsamıyorum, diye düşündü.

Koltuğa iyice yaslandı, huzurluydu. Çoktan beri duymadığı bir rahatlıkla gülümsedi. Acaba Aiden'le yediği o ızgara ette bir tılsım mı vardı? İçkileri hazırlamış, bir de salata yapmıştı. Çok hoş bir geceydi. İçki, lezzetli bir yemek, şöminenin karşısında tatlı sohbet ve bir veda öpücüğü... yoksa biri hafif, öteki daha anlamlı iki öpücük müydü?

Bodrumdaki kazanı incelemiş, hemen bir yenisinin konulması gerektiğini söylemişti. O sabah da sekreterine telefon etmiş, istediği kazanı bulduğunu haber vermişti. Hava raporunu dinlediye acele etmekte haklıydı. Acaba Paris'te hava nasıldı? Frankie yeni paltosunu giyiyor muydu? Birden, "Frankie," diyerek yerinden fırladı. Gabrielle'e faks göndermemişti. Nasıl olmuş da bunu unutmuş, en iyi dostunu aslanın inine korunmasız yollamıştı?

Odada aşağı yukarı dolaşırken sinirden ter basmıştı. Bu affedilmez bir hataydı, hayatında asla böyle bir düşüncesizlik yapmamıştı. Saatine baktı, 5'ti. Paris saatini hesaplamaya çalıştı, 6 saat ileri, yani gecenin 11'i. Yoksa fark 6 saatten fazla mıydı, kafası durmuştu. Derhal bir faks çekerim, belki de daha Nec-ker'in haberi yoktur, diye düşündü.

Bir gün evvelini anımsamaya çalıştı. Bütün günü sinir içinde geçirmişti. Eve dönünce, o müteahhitle konuşmuş, güzel bir geceden sonra yatıp uyumuştı. Bugün de bütün gün faks ma-

kinesinin karşısında çalışmıştı, iki adım ötesinde duran makinenin...

Bu dalgınlığının ve düşüncesizliğinin bir nedeni olmalı, diye kafasını zorladı. Necker, New York'a gelip çat kapı karşısına çıkacak diye korkusundan alışlagelmişin dışında davranmıştı. Daha Lombardi adını duyduğu andan bu yana korkuyla yaşıyordu. Evet, faksı özellikle yollamadığını, tek kelime söylemeden Necker'i yine kendinden uzaklaştırmak istediğini anlamıştı. Ona meydan okudum ve elinden kurtuldum, diye düşündü.

Kendi yerine Frankie'yi göndermekle kalmamış, Gabrielle'e faks çekmeyi de unutmuştu. Boş ofiste, "Aferin," diyerek kendini kutladı. Heyecanı yatışınca, odanın iyiden iyiye soğuduğunu farkedip kendi odasına geçti. Burada pencereler daha sağlamdı. Masasının üstünde annesinin resmi duruyordu. Çerçeveyi eline aldı, bebeğini kucaklamış bu güzel kadına baktı. Helena Loring gerçekten güzeldi. Bu resim çekildiğinde yirmi yaşındaydı. İsteseydi bir manken olabilirdi, fakat o, çocuğunu iyi yetiştirmek için daha güvenilir bir uğraş seçmişti.

Annesinin fedakârlıklarını düşününce, Justine'in gözleri yaşardı. En iyi okullara gitmiş, arkadaşlarını rahatça evinde ağırlamış, bale dersleri almış, yazları kampa gitmiş ve her zaman iyi giysilere sahip olmuştu. Annesi bütün bunları karşılık beklemeden, sırf onu sevdiği için yapmıştı. Annesine çektirdiği acıya karşı Necker'e ne yapsa azdı.

Mankenlik yaptığı yıllarda, annesi sürekli geleceğini garanti altına almasını öğütlerdi. Neyse ki kızının kendi işini kurup başarıya ulaştığını görmüştü. Justine, bir tür içgüdüyle iyiyi ve mükemmeli ayırt etmiş, ünlü mankenleri inceleyerek farkında olmadan ileriye yatırım yapmıştı.

Bir fotoğrafçıya modellik yapan Lulu'yu tanıdığı anda, ondaki yeteneği görmüş, onu ikna ederek, bir günde modellikten ajanlığa atlamıştı. Lulu ilk ay *Bazaar*'ın kapağında çıkınca, Justine doğru karar verdiğini anlamıştı. Fakat tutunmak hiç kolay değil-

di. Sekiz yılda biriktirdiği para bitmişti. Lulu daha sonra Hollywood'da ünlü bir yıldız olmuştu ve Justine'in artık ona ihtiyacı yoktu. Loring Ajansı başarılıydı.

Justine, pencereden bu çok sevdiği kente baktı. Kışın dondurucu rüzgârlarıyla okşanan kent, şimdi daha temiz, daha canlı ve ışıkları daha parlaktı.

Mankenlik kursunda dört ay kaldıktan sonra, ajans onu ileri eğitim için Paris'e göndermişti. Genç kızları Avrupa'ya gönderirken bu insanlar, onları ne gibi tehlikelere attıklarını hiç düşünmüyorlar mıydı? Şimdi o da aynı şeyi yapıyordu, aynen çocuklarını üniversiteye gönderen aileler gibi...

Onu altı ay için Paris'e gönderdikleri zaman, Marco Lombardi denen ahlaksızın kollarına attıklarını nereden bileceklerdi. Bu acı anılarını kimseye anlatmamıştı, Frankie bile bilmiyordu. Marco, Lanvin'de asistanlık yapıyordu. Justine'den bir yaş büyüktü, fakat aşk oyunlarında çok daha olgundu. Yakışıklıydı, ataktı. Onu kolaylıkla elde etmişti. Justine ona bütün benliğiyle bağlanmıştı ve yalnız onun için yaşıyordu. Fakat Marco bununla yetinmemiş, onu diğer erkek arkadaşlarıyla paylaşmak istemişti. Onu aşışlamak, kendine boyun eğdirmek isteyen bu korkunç insandan tiksiniş ve hemen Paris'ten kaçmıştı.

Marco'nun bu ihanetini yıllar boyu nefretle anmıştı. Aradan on yedi yıl geçtiği halde o iğrenç olayı unutamamıştı. Acaba kızları uyarsa mıydı? Belki de bu davranış, onların merakını uyardırır, onu daha çekici kılardı. Lombardi'nin dünyasına davet edilmek, bir genç kız için başarıydı. Onları uyarmamakla doğru yaptım, ama Lombardi'nin simgesi olacak kıza bunu mutlak söylemeliyim, dedi kendi kendine. Onlar sağsalım dönene kadar rahat etmeyeceğini biliyordu. Şimdi bana sıcak bir banyo, bir fincan çay ve sonu mutlulukla biten bir kitap gerek, diye düşünüp ofisinden çıktı.

Taksi evinin önünde durunca, hayretle bütün katlarda yanan ışıklara, perdelerin arkasından seçilen insan şekillerine bak-

tı. Açık kapıdan girerek, "Kimsiniz, ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı.

Aiden, "Justine nerede kaldın, merak etmeye başlamıştım? Donup çatlamasın diye boruları boşaltıyoruz," diye hiçbir gariplik yokmuş gibi sakince yanıt verip sözlerine devam etti.

"Hava raporu üç gün don olacağını haber verdi. Vali hemen hemen bütün servisleri tatil etti."

"Hani, bir günde geleceğini söz verdiğin kazan? Nerede o?"

"Yanlış kazanı göndermişler. Çok büyük olduğu için buraya sığmadı. Aptal adam kazana yanlış seri numarası koyduğunu çok geç farketti.

"Eski kazan nerede?" Eski kazanın yerinde yeller esiyordu. Hatanın neden kaynaklandığını bilmek onu biraz sakinleştirmişti.

"Sökerken parçalandı. Yanlış kazan gönderdiklerini anladığımda, artık çok geçti." Bu tatlı kadına ısı sağlamak için üç büyük iş randevusunu ertelemişti. Eğer bir tesisatçının yanında staj görmemiş olsaydı, borular da parçalanırdı. Çok sinirlenmişti ama işçilerine iyi örnek olmak için, soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu.

Justine merdivenlere oturarak ağlamaya başladı. "Evimi sana teslim ettim, bak ne oldu. Zavallı güzel evim donacak," diye hıçkırıyor, bodrum sıcak olduğu halde paltosuna sarılmış öylece duruyordu.

"Justine, lütfen ağlama. Evin donmayacak, seni üzgün görmeye dayanamıyorum. Borularına da bir şey olmayacak, söz veriyorum, ben kendim kontrol ettim. Sadece yeni kazan gelene kadar burada kalamazsın. Ne ısı var, ne sıcak su. Biliyorsun hafta sonunda kimse çalışmaz, herkesi aradım, pazartesiden önce gelemeyeceklerini söylediler." Justine'in gözyaşları sel gibi akıyordu. Aiden yanına oturup saçlarını okşamak, onu avutmak istedi. Kadına baktıkça içi burkuluyordu.

Justine sertçe elini itti, "Sakın dokunayım deme müteahhit bozuntusu. Gelip güzel evimi ne hale soktun. Sen gelmeden her şey çalışıyordu. Beni kandırdın ve şimdi o harika evim boş bir buz kütlesine döndü. Evsiz kaldım, gidecek yerim yok."

"Ağlama, haklısın. Eskisini söktürmeden yeni kazanı kontrol etmem gerekliydi. Aptalca davrandım. Seni memnun etmek için acele ederken bütün iş berbat oldu."

Justine biraz toparlanmıştı, burnunu sildi. "Bu kepazeliği beni memnun etmek için yaptın demek."

"Evet, nedeni ne olursa olsun, seni üzdüm, kendimi asla affetmeyeceğim."

"Ben de seni affetmeyeceğim."

"Biliyorum, haklısın ama..."

"Aması ne?"

"Büyüklük gösterip beni bağışlar da, bu hafta sonunu ko-
nuğum olarak, bir otelde geçirirsen, belki tekrar güvenini kaza-
nabilirim."

"Sana güvenmek mi?"

"Belki bir mucize eseri..."

Justine ıslak kirpiklerinin arasından Aiden'a baktı. Bu bir gece önce beğendiği, güvendiği adamdı. Hele şimdi çıplak, adaleli göğsü büsbütün çekiciydi. Ama kazanımı söküp beni ev-
den yoksun bıraktı, diye düşündü. Bunu mahsus yapmamıştı ya, bir kaza olmuştu. Eğer onu bağışlarsa, bir gece evvel başla-
yan o güzel dostluk devam edecekti. Etmezse nasıl olsa ev ısın-
mayacaktı. Büyüklük bende kalsın, diye düşündü.

"Peki razı olursam..."

"Lütfen beni bu sıkıntıdan kurtar. Ne istersen yaparım."

"Sahi mi?" Yine flörte başlamıştı.

"Justine lütfen teklifimi kabul et."

"Ben otelden nefret ederim."

"Kocaman bir çatı katım var. Bana gelir misin? Öyle uslu dururum ki, benim orada olduğumu anlamazsın bile."

"Sahi mi?"

"Yarın gece futbol maçları da var. Hava ne olursa olsun asla ertelemezler."

"Öyle mi?"

"Bol yiyeceğim var. Sana çay yaparım, yemek pişirir, bulaşık yıkarım. Kokteyl, süt, ne istersen yaparım. Dolaşınız, kar tursa kayak yaparız."

Justine, ellerini onun çıplak omuzlarına koyarak gözlerinin içine baktı. Aiden yerinden fırlayarak onun ellerini tuttu. Justine gülümseyerek, "Yatağımı da yapacak mısın, yatak yapmayı hiç sevmem," dedi.

"Her gün temiz çarşaf yayarım, sen yeter ki tamam de."

"Daha başka?"

"Söz veriyorum, sana elimi bile sürmeyeceğim."

"Şimdi oldu, ama eğer..."

"Eğer ne?"

"Hiç." Justine, ya ben istersem, diye düşünüyordu. Siniri geçmişti. Aiden'in kollarından sıyrıldı.

"Çantama birkaç parça giysi koyayım," dedi ve çıkıp buz gibi odasına gitti. Farkında olmadan bir şarkı mırıldanıyordu. Hoş bir tatil olacaktı. Ev sıcak olsa bile iyi bir kitabın artık onu tatmin edemeyeceğini biliyordu.

8

Bindikleri taksi, büyük bir olasılıkla New York'un bu kötü havada çalışan en son taksisiydi. Ağır ağır karlı yollarda ilerlerken Justine köşeye büzülmüş, ben çıldırdım galiba, diye düşünüyordu. Batı yönündeki yollar kapanmıştı ve ara sokaklardan Aiden'in evine ulaşmaya çalışıyorlardı. İşçiler giderken kar yağ-

maya başlamıştı. Aiden boruları bir kez daha kontrol etmiş, sonra Justine kapısını kilitleyerek evine birkaç gün için veda etmişti.

Bir otele gidip rahat etmek varken, yirmi dört saat önce tanıdığı bu adamın evine gitmesinin anlamı neydi? Tribeca'da bir çatı katında ne işi vardı? New York'a ilk geldiği günlerde çatı katları pek rağbetleydi, ama o hiçbir zaman öyle bir yerde oturmayı düşünmemişti.

Bu adamla bir yemek yemiş, yanağına iki öpücük kondurdu diye koca bir hafta sonunu onunla geçirmeye nasıl razı olmuştu? Üstelik bu adam evini kırıp dökmüştü. Otele gitseydi, odasından telefon eder, yemek ısmarlar, dergilerini okur, rahat ederdi. Niye öyle yapmamıştı?

Kentin bu bölümünü bazı insanlar ilginç bulurlardı. On dokuzunda yaşlı insanları boykot eden gençler, Çin lokantaları, kulüpler, hep bu bölgedeydi. Belki Aiden de, onun teklifini kabul etmesine şaşırılmıştı. Bu kadının hiç mi dostu, gidecek yeri yok, diye düşünmüştü. Kuşkusuz aklını oynatmıştı, kazanın sökülmesi onun da aklını söküp atmıştı.

Yan gözle Aiden'e baktı. Bütün dikkatini, yolları iyi bilmeyen şoförü yönetmeye vermişti. Ne, Colorado Üniversitesine gittiğine, ne de arkadaşlarının ona öğüt verdiğine inanıyordu. Hiçbir müteahhit işi aldığıнын ertesi günü işe başlamazdı. Belki de ruhsatı elinden alınmıştı. Keşke ruhsatını isteseydi, mühendisler odasına sorsaydı. Kırık burunlu bir kovboyun masum görünüşüne inanmış, ona güven duymuştu.

Kar gittikçe şiddetleniyor, siliciler artık işlemiyordu. Justine kalın beyaz paltosuna daha sıkı sarıldı, yün şapkasını gözlerinin üstüne kadar çekti. Ayakları, giydiği yün çoraplara rağmen donuyordu. Aiden ters bir hareket yaparsa kaçıp, medeniyete dönerim diye düşünerek sakinleşti.

Aiden ise niye öyle köşeye büzülmüş, korkuyor gibi görünüyor. Acaba yanağından öptüm diye onu baştan çıkaracağımı mı sanıyor. Ben ona acıdığım için böyle bir öneri yaptım ama

asla kabul edeceğini düşünmüyordum. Ben zaten hiç misafir sevmem, diye aklından geçiriyordu. Acaba temiz çarşaf var mıydı? Bayan Brady, o gün temizliğe gelecekti. Belki çamaşırları getirmişti. Justine Loring gibi başarılı bir işkadını, kimbilir hafta sonu için kaç yere davet edilmişti. Onun işi hakkında pek bir şey bilmiyordu. Sadece her geçen yıl, daha uzun boylu, daha zayıf kızların beğenildiğini duymuştu. Düşünmeye devam etti. Justine kendini zorla davet ettirmişti. Herhalde bir işçiyle hafta sonu geçirmek onun için yeni bir deney, eğlenceli bir anı olacaktı. O hafta sonu, bazı iş konuları üzerinde çalışmak istiyordu. Görmek istediği futbol maçları da vardı. İyi halt ettim, diye kendine kızdı.

Araba tekleyerek durdu. Aiden, Justine'in çantasını alarak onu indirdi.

Bu, karanlık bir sokakta ambara benzeyen bir evdi. Bir yük asansörüyle en üste çıktılar. Aiden kapıyı açınca, mis gibi bir ci-la kokusu etrafa yayıldı.

Elektrikler yanınca, Justine hayretle etrafına baktı.

"İnanılır gibi değil."

Aiden, "Burayı üçü büyük, dördü küçük 1880'lerden kalma, yedi ambardan kendi ellerimle yaptım. On yedi çeşit ağaç kullandım," dedi.

"Çatı demiştin."

"Öyle sayılır."

"Belki başlangıçta öyleydi, ama şimdi ne desem, bir çiftlik evi, ambar, değişik bir yer." Justine merak ve zevkle daireyi geziyor, alçak tavanlı küçük odalara girip çıkıyordu.

Burayı her gören insan şaşırırdı, ama kimse Justine'in gösterdiği ilgi ve heyecanı yansıtmamıştı. Şöminede kütükler hazır-
dı. Aiden bir kibrit çakar çakmaz alevler yükseldi.

Justine ateşin önüne gelmiş, eldivenlerini çıkarıyordu. "Kendin mi yaptın. Ne kadar sürdü?" diye sordu.

"Yedi yıl kadar. Bu civarda çalışıyordum ve ancak hafta sonları inşaat yapabiliyordum. Aradığım servi, çam ve kestane ağaçlarını bulduktan sonra iş hızlandı. Ağaçlar bana ne yapmam gerektiğini söylüyorlardı. Elektrik tesisatını bile kendim yaptım, bozarlar diye korktum. Sıra, dolap ve raflara gelince bitti diye epey üzüldüm."

Justine, "Dekorasyonu kim yaptı?" diye sorarken duvardaki basit resimlere, renkli mobilyalara, el dokuması halılara bakıyordu.

"Buna dekorasyon denmez. Evle uyum sağlayabilecek şeyler gördükçe aldım. Nova Scotia'da çok güzel şeyler buldum. Soğuğa dayanabilen için orası tam yaşanacak yer."

"Alabalığın geldiği yer mi?"

"Anlaşıldı, karnın acıkmış. Gidip bakayım, mutfakta neler var."

"Ben de gelebilir miyim? Justine mutfağını görmek istiyordu.

"Yo, sen otur ısın. Pazarlığımız neydi? Sana odanı göstereyim."

Justine küçük, şirin odasında alelacele eşyalarını yerleştirdi. Geldiğine hiç pişman değildi. Ev onun karakterini, yüzünden daha belirli bir tarzda yansıtıyordu. Onu, elinde çekiçle çalışırken hayal etti. Yedi yıl az değildi, demek sabırlı bir insandı.

Aiden mutfakta, Bayan Brady'nin pişirdiği yahni tenceresini ısıtıp içki dolabına baktı. Neyse ki Justine somurtkan halinden sıyrılmış, o münasebetsiz şapkayı da başından çıkarmıştı. Güzelliğinin farkında bile değildi. Kimbilir belki de yıllarca onu sergilemekten bıkmıştı.

Bir tepsiye buz kovalarını, açılmamış bir şişe tekila, taze portakal suyu ve iki bardak koyarak oturma odasındaki masanın üstüne bırakıp oturdu. Justine koyu pembe tayt ve bol bir beyaz süveter giymiş, ayağına kalın beyaz çoraplar geçirmişti. Tepsideki şişeye bakarak, "Bu ne?" diye sordu.

"Şu anda bir şeye benzemiyor ama söz verdiğim gibi bir şafak kokteyli olacak."

"Ya?"

"Seyret. Buzu koydum, tekila şişesini açıyorum. Portakal suyunu şafak rengi alana kadar dökerim ve karıştırırım. İşte oldu, bak bakalım, beğenecek misin?"

"Ama güneş batarken kızıl olur, doğarken değil."

"Hawaii'de güneş kızıl doğar."

"İçimde garip bir his var, rahat değilim."

"Ne gibi?"

"Sanki bu odada bizden başka biri daha var ve bizi gözlüyor, kımıldama, bilmiyormuş gibi yap." Justine'in sesi korkudan titriyordu.

"Rufus, çık oradan. Justine sana bir kötülük yapmaz."

Kocaman, beyaz bir Van kedisi, ağaç kütüklerinin arkasından belirdi. Kedilerin hepsi güzeldi ama bu kedi harikaydı. Geçip başköşeye kuruldu.

Justine bayılmıştı, "Ne güzel şey bu," dedi.

"Rufus kadınlardan hoşlanmaz. Gel yavrum, seni Justine'le tanıştırayım. Kedi sever misin? Alerjin yok ya?"

Justine kediye bayılırdı, genellikle kediler de onu severdi. Hiç kımıldamadan bekledi, ona bakmadı bile. Kediler ilgisizliğe dayanamazlardı. Aiden'in kucağına çıktı, sırtüstü yatarak ayaklarını havaya dikti.

"Hiç böyle kedi gördün mü, onu kaşımamı istiyor."

Justine, "Başka kedin var mı?" diye sordu. "Hemingway'in 30 kedisi varmış. Picasso da kedileri sever, Tanrı zürafayı, fili ve kediye yarattı," dermiş. İnsanları yaradılanların arasına koymamış.

"Rufus başka kedi almama izin vermiyor, çok kıskançtır. Bak sana gözkapaklarının altından bakıyor, aramıza gireceğinden korkuyor."

"Hiç korkmayın, öyle bir niyetim yok."

"Süveterenin üstünde beyzbol takımının arması var, sever misin?"

Justine'in beyaz süveterinin üstünde kocaman bir 'Giants' arması vardı. "Elbette, her New York'lu gibi. Jet'ler de fena değil. Bu hafta sonu iki takımın da ayrı ayrı yerlerde maçı var. İki televizyon olsaydı ikisini de seyrederdik."

"Sen emret."

"Aiden, gerçekten bunu yapabilir misin?"

"Çoktan ayarlamıştım. Beyzbolu bir tek sen sevmiyorsun ya."

"Belki iki takımımız da kazanır ve biz de bunu kutlarız."

"Haydi bunun şerefine içelim."

"Bu çok değişik bir içki, hem sert, hem yumuşak, nasıl oluyor?"

"Dikkat et çarpar."

"İçindeki kirazı yersem belki etkilemez." Kirazı ağzına götürürken çapkınca bakıyordu.

"O Justine," diyen Aiden, genç kadının dudaklarına bakarken nefesi kesilmişti.

Justine anlamazlıktan geldi. Gözlerinin mavisi arzuyla koyulmuştu, bakışları serin bir rüzgâr gibi adamı okşuyordu.

Aiden onun dudaklarının aralanmasını tekrar görmek için, "Bir kiraz daha ye," dedi. Ona el sürmeyeceğini söylemişti ve sözünü tutuyordu.

Justine kanepeye yaslandı. Bunun ortası yok muydu? Adamı arzuluyordu. Gözlerini kapadı ve, beni öpmesi için ne yapabilirim, diye düşündü. Acaba ne hissederd? Herhalde fildişi bir kaşıkla, Beluga havyarı yer gibi lezzetli olurdu. Önünde koca bir kâse havyar kaşığı tam ortasına daldırıp tepeleme dolduruyorsun. Tanrım ne kadar lezzetlidir kimbilir. Hepsini doya doya yiyorsun ve ağzında balık yumurtalarının kekremsi tadı var...

Justine telaşla gözlerini açtı. Aman Tanrım, bu içki esrar gibi insanı hayal dünyasına uçuruyor. Biraz daha dikkatli olmalıyım, diye düşündü.

Aiden de kedisini kucaklamış, bu güzel kadınla geçirdiği dakikaların zevkini düşünüyor, tehlikelerini tartıyordu. Söz vermişti, ona dokunamazdı. Kalktı ve, "Acıktın mı?" diye sordu.

"Açlıktan ölüyorum."

İkisi de dikkatlerini başka tarafa çekmek istemişlerdi. Fazla konuşmadan yemeklerini yediler, Rufus da ton balığını yiyip sü-tünü içti ve masanın altına kıvrılarak uyudu.

Justine çok yorgundu. Büroda geçirdiği gergin saatler, ev-deki kazan fiyaskosu ve karlı yollarda yaptıkları araba yolculuğu onu epey sarsmıştı. Kahve bile içmeden kalkıp odasına gitti. Pijamalarını zar zor giydi ve derin bir uykuya daldı. Çok geçmemişti ki korkuyla zıpladı. Yatağında bir şey vardı, sanki koca bir yılan göğsüne sarılıyor gibiydi. Kımıldamadan yavaşça, "İmdat!" diye bağırdı ama sesi çıkmıyordu. Bu karanlık yer neresiydi? Evinde değil miydi? Yılan, şimdi göğsünden boğazına doğru kayıyordu. Bağırarak için ağzını açtığında, soğuk bir burun ve miyavlama sesi yılanın kimliğini açıkladı.

Rufus'u yakalayarak, "Seni edepsiz, bu ne cüret. Bütün gece yüzüme bile bakmadın, şimdi benimle yatmak istiyorsun, haydi geldiğin yere dön," diyerek kediyi yatağından sertçe itti. Ama kedinin gitmeye hiç niyeti yoktu. Tekrar yatağa zıpladı ve Justine'in göğsüne yerleşti.

"Git diyorum sana, kötü kedi, git ve bir daha da gelme."

Rufus başını onun boynuna sokmuş, parmaklarını yalıyor-du. Bu iş bütün gece süreceğe benziyordu. Justine ondan nasıl kurtulacağını biliyordu ama, bu daha da tehlikeliydi. Sonunda bir çözüm bulmak için masanın üstünden elfenerini aldı ve terliklerini giydi. Sabahlık getirmediği için battaniyeye sarılarak pencereye yaklaştı. Ortalık kapkaranlıktı, dışarda bir tek ışık bile yoktu. Bir ormandaydı sanki. Rufus bacaklarına dolanıyor, onu kapiya doğru itiyordu.

Justine, "Anladım, anladım süt istiyorsun," diyerek mutfağı aramaya başladı. Mutfakta kedinin çanağına süt koydu, o içer-

ken oradan kaçmayı düşünüyordu. Yavaşça kapıya yaklaşmıştı ki, Rufus sütü bırakıp kucağına atladı. Karnını doyurmuştu ve şimdi bu sarışın fareyle oynamak istiyordu. Justine çaresiz, onu kucağına aldı. "Seni sahibine götürmekten başka çarem yok."

Aiden'in kapısını usulca açarak kediye içeri atmak istedi, fakat kedi pençelerini battaniyeye geçirmiş, bırakmıyordu. Aiden'in yorganın altında hiç kımıldamadan yattığını görüyor, nefesini duyuyordu.

Justine'in üzerindeki battaniye, kediyle cebelleşirken kaymış, düşmüştü. Ya kediye odasına götürüp sabaha kadar uykusuz kalacaktı ya da Aiden'i uyandırıp ona teslim edecekti. Belki yatağa yaklaşırsam, sahibinin kokusunu alıp beni bırakır, diye düşündü. Bir adım attı, nafile. Bu ne biçim kedi, ben bile onun kokusunu duyuyorum, çok da hoş kokuyor, diye düşündü.

Dakikalar geçiyor, Justine üşümeye başlıyordu. Oturma odasına gidip şömineye bir iki kütük atsam ve kanepede uysam, diye düşündü. Rufus da elbet uyuyacaktı, kedilerin 15 saat uyuduğunu biliyordu. Aiden'i uyandırıp kedisini teslim etmek en kolay çareydi, ama çekiniyordu.

Kedi kulağını yalamaya başlamıştı. Eğilip Aiden'e, "Uyan," diye fısıldadı. Rufus hemen yatağına atlamış, kıvrılarak uyumuştum bile. Ne var ki artık çok geçti.

Aiden uyanmış, onu yakalayıp kendine çekiyordu. "Rüyamda seni görüyordum," diyerek kadını öptü.

Justine kekeleyerek, "Kedin," dedi. "Kedinden kurtulmak için seni uyandırdım."

"Justine, mazeret arama... gel bana," diyerek onu tekrar tekrar öpüyordu.

"Kedi odama geldi, göğsüme çıktı, boğulacaktım."

"Donmuşsun, sabahlığın nerede? Gel yorganın altına gir, seni ısıtayım."

"Gidip mutfakta süt verdim, olmadı. Seni uyandırmaya mecbur kaldım."

"Mutlak öyle olmuştur, gel, güzel bebeğim."

"İnan bana." Justine onun inanmadığını anlamıştı ve durmadan kediden söz ediyordu.

"Ne güzel kokuyorsun..."

"Sen de öyle, ama kedi..."

"Sus artık, evet kedi..."

Öpücükler arasında Justine, bu havyardan çok daha lezzetli, diye düşünüyordu.

"Ne kadar güzelsin, sana bayılıyorum. Biraz ısındın mı?" Justine ona sokulup, "Biraz," dedi.

"Hâlâ üşüyor musun?"

"Evet."

"Bütün vücudunu ısıtmamı istiyor musun?"

"Evet, her tarafım buz gibi."

"Öyleyse sırtındaki o kaygan şeyi çıkar."

"Sen çıkar."

"Yapamam."

"Neden?"

"Sana elimi sürmeyeceğime söz verdim."

"O dündü."

"Yani bugün geçerli değil mi?"

"Tabii ki değil." Justine bu adam bana eziyet ettiğinin farkında değil mi, diye düşünüyordu.

"Onu çıkarmadan evvel seni sevdiğimi söylesem..."

"Çok hoş olur," derken Justine o an kedisine de sahibine de bağlandığını anladı.

Frankie uyandığında hâlâ dans ediyor gibiydi. Mutluydu, kalkıp pencereye gitti, perdeleri açtı. Parlak güneşin altında, "haydi çıkın, burası Paris. Para harcayın" der gibi dalgalanan bayraklara ve saatine baktı. Öğleden sonra bir buçuğu gösteriyordu. Demek yedi buçuk saat uyumuştı.

Bains Douche perhizi harikaydı, sabaha kadar dans edip kilo kaybetmek ne hoştu. Duşunu yapıp tekrar yatağa girdi. Yapacak işi, gidecek yeri olmayan bir insanın rahatlığıyla uzanmış, yatarken telefon çaldı.

Gabrielle, "Marco Lombardi öğleden sonra kızları atölyesinde görmek istiyor," dedi.

"Ne, daha dün geldik, iki hafta nesine yetmiyor?"

"Justin'le yaptığım kontratta, onun burada olması kaydı vardı. O kontrat artık geçerli değil," dedi.

"Kontratı iptal etme fikri Necker'in mi, yoksa senin mi?"

"Kendisiyle bugün konuşmadım, fakat senin itiraz etmeye hakkın yok. Marco sadece kızları tanımak istiyor. Çalışacak değiller. Bunu istemeye hakkı var."

"Otuz tane mankeniniz olduğunu biliyorum, onlarla uğraşın."

"Sizinkiler tecrübesiz oldukları için Marco endişeleniyor. Unutma ki, içlerinden biri onun simgesi olacak," dedi.

"İstersen bizi dava et. Justine hasta olduğu için gelemedi, anlaşıldı mı?"

"Kontrat olmasa da vicdanen borçlusun."

"İyi bir insan olduğum için işini zorlaştırmayacağım, ama bana masal okuma. Kızlar bugün dinlenmeli. Yolculuk yorucuydu."

"Dün gece dans ederken yorgun değillerdi sanırım."

Bir an durdum. O namussuz şoför Albert de bizim kadar dans etmiş, eğlenmişti, pis dedikoducu.

"Egzersiz yorgunluğu alır. Kızlarla konuşayım, bir saate kadar sana haber veririm," diye onu başımdan savdım. Bal gibi tehditti bu, ama haklıydı da. Ben de Lombardi'nin yerinde olsam, kızları bir an evvel görmek isterdim. Yirmi yedi mankeni daha vardı ve onlar profesyoneldi. Hem kaçını garanti ettiği de belli değildi, çünkü süper modeller, ünlü modacıların defilelerine çıkarlardı. Lombardi ne de olsa, tanınmamış bir modacıydı.

Ben, mankenlerin kaprisleriyle uğraşacaklarına, cansız formları yeğlemeyen bu adamlara şaşıyordum. Elbiseleri askılarında göstermek bile, bu şımarık süper modellerin derdini çekmekten iyiydi bence. Kaç yıldır bu işin içindeydim, hele o son dakikalardaki telaş.

Kızları Lombardi'ye teslim edip bu sıkıntıdan kurtulmaya karar verdim. Bir gün belki onlar da birer moda diva'sı olacak ve benim telefonlarıma cevap bile vermeyeceklerdi, fakat şu an kontrol bendeydi. Odalarına telefon edip bir saate kadar hazır olmalarını söyledim. Resepsiyondan Maude Callender'le Mike Aaron'u arattım, yemekteymişler. Durumu bildirdim. Justine'i aradım, bulamadım.

Kızlar memnundular. Elbiseleri görmeye can atıyorlardı. Tabii Lombardi'yi elde etme konusu da vardı, çünkü simgesi olacak kızı kimin seçeceğini bir türlü öğrenememiştim. Belki Gabrielle de bilmiyordu. Hoş bilseydim ne olacaktı, benim için hepsi aynıydı.

6 kişilik grubumuz için iki limuzin kapıda bekliyordu. Şoför Albert yoktu, pis dedikoducu Lombardi'nin atölyesi o kadar yakındı ki yürüyerek gidebilirdik, arabaya binip inmek daha çok vakit aldı.

Gabrielle bizi bekliyordu. Hep beraber yukarı kata çıktık. Jordan en arkada, yine star numaraları yapıyordu. Bir zamanlar Lombardi'nin bir dergide ufak bir resmini görmüştüm. Acaba

modacıların genellikle giydikleri beyaz doktor gömleğinden mi giyecekti, yoksa Giorgio ve Armani gibi beyaz tişörtün üstüne koyu renk ceket numarası mı yapacaktı? Belki de asil Oscar de la Renta gibi harika bir takım elbiseyle bizi karşılayacaktı.

Marco Lombardi karşımızdaydı ve tek kelimeyle harikaydı. İtalyan doğacak kadar şanslı olmayanlar da, İtalyan erkeklerinin değerini bilir. Tabii ille de Robert Redford'u istiyorum diye ısrar edenler başka. Hoş o da, Barbara Streisand'la oynadığı filmde, subay üniforması içinde hiç de fena değildi.

Lombardi sandığımdan genç gözüküyordu ve çok yakışıklıydı. Temiz, soluk cin giymiş, pembe gömleğinin en üst iki düğmesini açık bırakmıştı. Ayağında kırmızı çoraplar ve ayna gibi parlayan mokasenler vardı. Bütünyle mükemmel, şık ve etkileyici bir görünüm... Besbelli eşcinsel, diye düşündüm.

Gabrielle Fransız etiketiyle Lombardi de heyecanlı İtalyan tarzıyla bizi karşılamaya çalışırken öyle bir kargaşalık oldu ki kızlar, onun tatlı bakışları altında kıkırdayarak gevşediler. Onu eşcinsellikle suçladığıma utandım. Bakışları, el ve kol hareketleri erkekliğini vurguluyor, kızları beğendiğini hissediyordum. Yıllardır duymadığım bir yöre aksanıyla İtalyanca, "Ne güzel, tam aradığım tipler," diyordu. Anneme meyve satan manavın da bu aksanla konuştuğunu anımsadım. Bu sıcak hava içinde hemen kaynaşmış, birbirimizden hoşlanmıştık.

Lombardi, ellerimi tutup, "Ya siz, bir sürpriz ve bir armağan-sınız, ama size haksızlık etmişler. Siz bir refakatçi olamazsınız, çok daha başka birini bekliyordum," diyerek elleriyle koca göğüslü, geniş kalçalı birini çiziyordu. "Tehlikedesiniz, cılız kızlar güvende ama siz..." Beğenilmek ne hoştu, gülümsüyordum. Gerçek bir kadını takdir eden erkekler de varmış meğer. İnşallah yüzüm kızarmamıştır, diye dua ederken, bana Tombul adını takan Mike Aaron'un bu sözleri duymasından da ayrıca memnundum.

Gabrielle, "Marco, merdiven başında kaldık, iltifatlarına içerde devam edersin," dedi.

Marco yüzünü buruşturdu, anlaşılan o da benim gibi Gabrielle'den fazla hoşlanmıyordu. Atölyeye girdik. Etrafta plastik mankenler vardı ama hiç elbise göremedim.

Kızlar montlarını çıkarınca, hepsinin aynı tarzda giyinmiş olduklarını gördüm. Daracık kayak pantolonlarının içine külot giymediklerinden emindim. Üstlerine incecik süveterler giymişlerdi, öyle ki miyop bir insan bile kaburga kemiklerini sayabilir, sütyen ölçüsünü anlardı. Ayaklarındaki yüksek topuklu çizmeler, "dikkat et seni çiğnerim," der gibiydi. Giyimlerindeki tek ayrıcalık süveterlerinin renkleri idi. April, gözlerinin renginde mavi, Jordan esmer tenini vurgulamak için beyaz, Tinker de siyah giymişti. Rastgele gibi gözüken bu rahat giysilerin, özellikle seçildiğini biliyordum.

Maude heyecanla, "Elbiseleri ne zaman göreceğiz?" diye sordu.

Marco biraz şaşkın ve biraz da küskün, "Ama sinyora, defileye iki hafta var, henüz modellerin hepsi tamamlanmadı bile. Hazır olsalar da şimdi zamanı değil," diye yanıt verdi.

Maude'u akıllı sanırdım, ne budalaca bir soruydu bu. Kızlar da bir yandan öfleyip pöflüyorlardı. Onlara da kötü kötü baktım. Böyle anlarda kendimi, antilopla zürafa karması bir hayvan terbiyecisi gibi hissediyordum. Yabani, fakat zararsız ve korunmaya muhtaç bir sürünün çobanı gibi. Normal insanların arasında dolaşırken –hele böyle yüksek topuk giydiklerinde– herkesin tepesinden bakan, değişik bir türü yansıtıyorlardı. Oturdıkları zaman da uzun bacaklarını nereye, nasıl sokacaklarını bilemiyor, yemek yerine otlarla beslenen, aralarında küçük hayvani sesler çıkararak anlaşan yaratıklara benziyorlardı.

Maude yine her zamanki gibi yoktan anlamıyordu. "Peki şimdi ne yapacaksın? Elbiselerinin onların üstünde nasıl duracağını görmek istemiyor musun?" diye sordu.

"Hayır, sinyora. Onlara bakmak yeterli. Vücutla giysinin bağdaşmasıdır önemli olan. Örneğin, onlara kendi giysilerimden vereceğim. Bir kadın, erkek kıyafetinde de çok çekici olabilir! Rica etsem," diyerek tüvit ceketini ve uzun bir atkıyı April'a uzattı. Bir an düşündükten sonra ceketinin altına giydiği kırmızı süveterini de çıkarıp verdi.

"Şurada bir soyunma odası var," diyerek eliyle işaret etti.

April, "Hepsini giymemi mi istiyorsunuz?" diye sordu.

Marco, "*Bella* nasıl istersen öyle yap, bu bir sınav değil, ne yaparsan kabulümdür," dedi.

April'i beklerken Marco, Mike'a fotoğrafçılıkla ilgili sorular soruyor, bense heyecandan yerimde duramıyordum.

Bir manken, ne kadar güzel olursa olsun albenisi yoksa boşunadır. Şimdilerde mankenlik estetikten çıkmış, sahne artistliğine dönmüştü. Podyumda yürürken seyircinin ilgisini çekmek, bakışları sürekli üzerinde tutmak, bambaşka bir beceri olmuştu. Şarkı söylemeden bir Ethel Merman, dans etmeden bir Fred Astaire, Marlene Dietrich gibi alımlı olmaları gerekiyordu. Podyum yıldızları, onları yargılamaya gelen binlerce insanın, flaşlarını patlatan en az 300 fotoğrafçının ve moda dünyasının ünlülerinin karşısında güvenle elbiseleri satmakla görevliyidiler.

Kızlara, onlardan neler beklendiğini söylemek istiyor, çaresiz, orada oturmuş bekliyordum. Niye bu kadar telaşlanıyordum ki, Necker'in yemeğinde iyi idare etmişlerdi. Yine de içim içime sığmıyordu.

April salona girdi. Atkıyı boynuna bağlamış, sol omzunun üstüne sarkıtmıştı. Başparmaklarını pantolonunun beline geçirilmiş, başı dik, kimseye bakmadan bize doğru yürüdü. Saçları, hemen hemen hiç gözükmüyordu. Her adım, bir evvelkinin tam hizasına yerleştirilirken, vücudunun yalnızca alt kısmı kıvrılıyordu. Kibar leydi tipi gitmiş, hafif küstah bir kabadayı tavrı takınmıştı. Bizden birkaç adım ötede durdu, topuğu üzerinde tam bir dönüş yaptı ve "ben buradayım" gibilerden bize baktı.

Mike heyecanla, "Dur, kımıldama," diye bağırdı ve kızın resmini çekti.

April döndü, bir hayat kadını gibi kırıtarak soyunma odasına doğru yürüdü. İki dakika sonra yanımıza geldiğinde yine eski kibar prenses olmuştu.

Marco'ya dönüp, "Süveteri, orada bıraktım," dedi.

"Bravo April, güzel bir yosma yürüyüşü sergiledin."

"Genellikle öyle yürümem, ama nedense o süveter, içimde öyle bir istek uyandırdı," dedi.

Marco bir ağabey gibi kızın elini okşayarak, "Ben de onu umuyordum," diye yanıt verdi.

"Jordan, lütfen, seni görelim."

Jordan istemeyerek kalktı, ortada olmak hoşuna gitmemişti. Bizi epeyce bekletti. Tüvit ceketi giymiş, uzun atkıyı kemer gibi beline dolamıştı. Yakasını kaldırmış, eller cepte, taktığı güneş gözlüğünün ardından yere bakarak, muntazam adımlarla ilerledi. Tanınmaktan çekinen bir sinema yıldızı gibi olmuştu. Marco'ya üç adım kala durdu, gözlüklerini indirdi ve gülümseyerek baktı. "Birazdan görüşürüz," der gibiydi. Marco içini çekerek, "Tanrım!" dedi.

Mike da kamera değiştirerek, "Evet," diye onayladı.

Marco, "Tinker sıra sende," deyince kız, medet umar gibi bana baktı. Keşke ilk o çıksaydı, Jordan'la April'dan sonra bütün güvenini yitirmişti. Gidip ona yardım etmemek için kendimi zor tuttum. Bir hayli oyalandı. Süveterini çıkarmış, Marco'nun atkısını boynundan dolayarak, göğüslerinin üstünde kavuşturmuştu. Güzeldi, ama orada durmuş bize bakıyordu. İçimden, yürü, dedim. Tanrı aşkına yürü. Budala, striptiz yapmaya gelmedin, yürü.

Nihayet kımıldadı, atkının iki ucunu yakalayıp sopa gibi ilerledi. Temsil ettiğimiz kızların % 99'undan daha güzel olan Tinker, panik içindeydi. Resimlerini gördüğümüz zaman hayran olduğumuz, aylarca yürümesini öğrettiğimiz bu kız, altı dost ya-

nında bu hale gelirse binlerce insanın karşısında ne yapacaktı? Bir zombi gibi kimseye bakmadan yaklaştı, durdu, dönerek soyunma odasına gitti. Mike'ın kamerasının sesinden başka çığ çıkmıyordu. En kötüsü, hepimiz ona acımiştık. Onu seven bizlerde bu hissi uyandırırsa, izleyiciyle nasıl bağlantı kuracaktı? En iyi elbiseyi giyse bile satamazdı.

Marco üzüntümü anladı. "Merak etme, Frankie. Ben ona neyi nasıl yapacağını öğretilirim," dedi.

Şaşırmıştım. "Bu kızı istemem," demesini bekliyordum. "Peki vaktin var mı?" diye sordum.

"Hiçbirimizin fazla vakti yok ama idare ederiz, çok güzel bir kız. Yalnızca kendine güveni zayıf."

"Sağol, Marco," dedim ve rahat bir nefes aldım.

Marco ve Gabrielle'e veda ederek buz gibi soğuk olan karanlık sokağa çıktık. Arabamız bekliyordu.

"April, sevgilim, beni unuttun mu?" diye seslenen bir erkek sesi duydum.

"Tinker, buradayım, bu tarafta," diye başka bir erkek seslendi.

"Frankie, sizi beklerken, donduk."

"Jordan nerede kaldın?"

Bir sürü arabadan ve bir motosikletten haykıran bu adamlar kimdi? Ben gözlerimi karanlığa alıştırmaya çalışırken, üç genç benim etrafımı sardı. Bunlar Bains Douche kulübünde dans ettiğimiz kişilerdi.

Ciddiyetle, "Burada ne işiniz var?" diye sordu. Mike Aaron pis pis gülümsüyordu.

"Frankie, sevgili Frankie, bu gece buluşacağımıza söz vermiştin, bütün gün seni düşündüm, haydi gel. Kapıcı nerede olduğunuzu söyledi, biz de geldik, ama bu kadar geç kalacağınızı tahmin etmedik. Neredeyse donuyorduk."

"Olmaz!" diye bağırdım. "Mümkün değil."

Yakışıklılara herhangi bir söz verdiğimi anımsamıyordum ama dans ederken pek ne dediğimi de bilmiyordum. Herhalde buluşmaya söz vermiştim. Dans benim hayatım, hem kilo vermenin en hoş ve kesin şekliydi.

Birden Mike omzuma sarılarak, "Haydi çekilin bakalım, karımla nasıl böyle konuşursunuz? Şimdi eve gidince, bana dün gece neler yaptığını anlatacak, yoksa fena olur. Siz kimsiniz? Kimliğinizi göreyim bakayım," diye bağırınca hepsi birden sıvıştı.

Mike gülmekten katılırken ben hayranlarımı kovmasına içlerim. "Gel yavrum, anlat bakayım, dün gece neler oldu, anlayış göstereceğime söz veriyorum," diye oyuna devam ediyordu.

Alaycı bir sesle, "Sağolun efendimiz, size ömrümün sonuna kadar minnettar kalacağım. Ben onlarla asla başa çıkamazdım, beni kurtardınız," dedim.

"Ne bozuluyorsun, anlaşılan sana iyilik de yaramıyor."

"Ne iyiliği? Gecemi berbat ettin, ben dans etmek istiyordum?"

O sırada Maude da gelmiş, "Kuzum, kimdi o kaba insanlar?" diye soruyordu.

"Eski okul arkadaşlarım, randevunun gününü şaşırmışlar," diye yanıt verdim.

"Kızlar sağsalım gelsinler de."

Koşup arabanın içine baktım, boştu. Ben hayranlarımla dışırken kızlar, yeni dostlarıyla gecenin karanlığında kaybolmuşlardı, hem de bir tanesi motosikletle. Maude'la Mike merakla beni izliyorlardı.

Omuzlarımı silktilim. "Ben gardiyan değilim."

Maude bir olay kaçırmanın üzüntüsüyle, "Nereye gittiler dersin?" diye sordu. Maude beni sıkmaya başlamıştı.

"Küçük bir bistroda yemek yer, kendileri gibi gençlerin gittiği bir kahvede oturur, Fransız kültürü alırlar," dedim.

Mike güldü.

"İyi bildin. O kahvelerde şiirler okunur, klasik müzik dinlenir, belki de operaya veya baleye giderler. Paris kültür yönünden çok zengindir," dedi.

Meraktan ölüyordum, o ise alay ediyordu. Otelime gitsem de, banyomun birinde kendimi boğsam, diye düşünüyordum. Justine'e telefon etmek istemiyordum. Tinker'in başarısızlığını anlatıp onu da üzmenin anlamı yoktu. Tinker'i belki Marco yola getirebilirdi. Kızların başlarını alıp gitmeleri konusunu hele hiç açmak istemiyordum.

Ne diye onu düşünüyorum sanki, o beni düşündü mü? Bütün bunlar benim değil, onun göreviydi. Dört bir taraftan çekiştirilen kızlara çobanlık etmek yetmiyormuş gibi, Maude'un merakı ve Mike'ın ukalalığı da beni sıkıyordu. Bütün bunlar babasıyla yüzleşmekten korktuğu için başıma gelmişti.

10

Kafenin alt kattaki camlı terası öyle kalabalık, patırtılı ve du-manlıydı ki, Tom masa bile aramadan Tinker'i gıcırtilı ahşap merdivenden bu kata çıkarmıştı. Tom Strauss, Bains Douche'da dans ettiği gençlerden biriydi. Uzun süre dans etmiş, fakat hiç konuşmamışlardı.

"Tom, seninle yalnız kalmak istedim," dedi.

Tinker, "Niçin?" diye sordu.

"Yemekte Jordan'la April coşkulu ve neşeliydi, sense dur-gundun. Belki başkaları farketmedi ama ben gördüm. Dün gece böyle değildin. Sorun nedir?"

"Seni ilgilendirmez."

Tom şefkatle, "Niçin üzgünsün? Lütfen ilgilenmeme izin ver," dedi.

Tinker gözyaşlarını tutamadı. Hıçkırıklarla sarsılıyor, başını onun omzunda gizlemeye çalışıyordu. Tom kıza sarılıp, yatıştır-maya çalıştı. Ne var ki Tinker onun kolunu iterek doğruldu. "O fi-yakacı kaltaklar, ben öyle yapamam, beni onlar zorladılar."

"Seni kim zorladı?"

"Herkes," dedi ve tekrar ağlamaya başladı.

"Sana ne yaptılar?"

"Beni yürüttüler."

Tom Strauss bu sözlerine bir anlam veremiyordu.

"Ne çıkar, yürüdünse yürüdün."

"Elbette anlamazsın, sen bu işi nereden bileceksin?"

"Anlat öyleyse, seni dinliyorum."

"Ama seni tanımıyorum bile."

"Derdini anlatabileceğin başka biri var mı?"

Tinker bir an düşündü, yoktu. Paris'te tanıdığı herkes, onun aşağılanmasına tanık olmuştu. Yemekte Jordan'la April, başarı-larını anlatırken üzüntüsünü gizlemeye çalıştığı halde, onun der-dini yalnız Tom farketmişti.

"Peki madem merak ediyorsun anlatayım." Kelimelerin ara-sında arada bir hıçkırarak konuşmaya başladı. "Bugün Lombar-di salonunda podyum yürüyüşümü yaptım ve herkese rezil ol-dum."

"Podyum nedir?"

"Giydiğin elbiseyi satmak için belirli bir şekilde yürünen yer. Bir şarkının notalarını duymak gibi bir yetenek, bu da bende yok."

"Yani bu özel bir nitelik mi?"

"Hem öyle, hem değil. Nasıl anlatayım... bu içten gelen bir yetenek. Kendine güvenmek, işi biraz alaya almak, herkesin il-gisini üzerinde toplamak, onlarla adeta oynamak... Bu kişilik bende yok."

"Ben bir mankenin güzel olmasını yeterli sanıyordum."

"Sen öyle san. Güzellik birinci şart. Görüyorsun, bütün kızlar güzel, ama yalnız kişiliği olanlar isim yapıyor. Moda dünyasının dramını oynayan artistler sayılı. Örneğin, Naomi ve Claudia, zirvedeki beş yıldızdan ikisi. Toplum onları adım adım izler. Naomi'nin çapkın ve yaramaz olduğunu, hayatın zevkini çıkardığını sanırlar. Medya bu şakacı kraliçenin her yaptığını hoşgörür. Claudia'nınsa saf bir melek, bir prenses olduğunu düşünürler. En açık bikiniyle bile çıksa. Bu masum bakire bize lütfen vücudunu gösterdi, diye minnet duyarlar."

"Peki senin için ne diyorlar, bir paçavra parçası mı?" Tom bu güzel kızın kendini böylesine aşağılamasına hem üzülmüş, hem kızmıştı.

Tinker daha fazla konuşamayacağını belirten bir iç çekişle sustu. Ellerini kızıl bir bulutu andıran saçlarının arasına sokarak, yüzünü gizlemeye çalıştı.

Bu ünlü kafe, asırlar boyu burada yemiş, içmiş, konuşmuş insanların anılarını aksettiriyordu. Tom onun da konuşmaya devam etmesini, rahatlamasını istiyordu. Genç adam bazı ressam-lar gibi çekingen değildi. 19 yaşında grafiker olarak çalışırken bir reklam şirketi onu çizgi ve yazı dünyasına sokmuş, resim kadar kelime üzerinde de çalışmıştı. Gittikçe artan maaşını biriktirmiş, otuzundan evvel Paris'te birkaç yıl geçirip reklamdan ileri-ye giden bir resim yeteneği olup olmadığını anlamak istemişti.

Tinker'in, sorunlarının altında eğilmiş güzel başına baktı. "Yani o yürüyüşle kişiliğini belirtiyorsun, öyle mi?"

"Öyle gibi." Bardağındaki son damla likörü içerek, "Boşver artık, lütfen üsteleme," dedi.

"Peki sen kimsin, nesen?"

"Ya sen kimsin?"

"Önce sen cevap ver. İlk ben sordum."

"Böyle aptal oyunlar oynamak istemiyorum."

"Tamam ben başlayayım. Bir erkeğim, Chicago'lu bir Amerikalı. New York'ta bir reklam ajansında başarıyla çalıştım, an-

cak ressam olmak istediğim için buraya geldim. Museviyim, ama dindar değilim. Bekârım ama evliliğe karşı değilim. İki kız kardeşim var, ikisi de üniversitede. Annem tarih profesörü, babam..."

"Anladım, tamam, sus. Ben bir kızım ve güzelim."

"Hepsi bu mu?"

"Tennessee'de doğdum, oldu mu?" Gülümsemeye çalışarak, "Ha, annem de kayıt olmamış bir Metodist, her ne demekse."

"Mesleğini söylemedin." Tom ona baktıkça, kendini bir topun ağzından göğün sonsuzluğuna fırlatılmış gibi hissediyordu. Üsteledi. "Manken olmanın kişiliğinle ilgisi yok mu?"

"Az önce anlatmaya çalıştığım albenin varsa ilgisi olur, o da bende yok."

Tom birer içki daha ısmarladı. "Senin kişilik krizine iyi gelir. Ne dersin bu güzel bir şarkı adı olmaz mı? 'Tennessee'li güzel kıza bak, kişiliğine bir mum yak'. Gel şarkının sözlerini tamamlayalım," dedi.

Tinker onunla dans ederken, sadece kendisinden uzun boylu olduğunu farketmiş, o kalabalık grubun içinde yüzüne bakmamıştı. Genç adam bayağı hoştu. Nasıl olmuş da çekik kahverengi gözlerini, hafif çarpık gülümsemesinin altından gözükken kusursuz dişlerini görmemişti. Koyu kahverengi saçları gürdü, kendine güveni olan zarif bir erkekti. "Bana çocukluğundan bahseder misin?" diye sordu.

"Hayır, o yılları düşünmek istemiyorum."

"Ama benliğin o yıllarda gelişmeye başlar. Niçin mutsuzdun?"

"Mutsuz olduğumu nereden çıkardın? Sadece çocukluğumdan söz etmek istemiyorum. Tamam, tamam, anlatayım. Karşımda emekli bir güzellik kraliçesi var." Tinker'in sesi titrek, gözleri dalgındı. O yılları tekrardan yaşar gibiydi.

"Çocukluktan çıktığım sıralarda zirveye ulaşmıştım. Hem gülünç, hem de acıklı bir olay. Üç yaşında 'Küçük Tennessee Güzeli' seçildiğimde bu yedinci yarışmamdı ve hepsini kazanmıştım. On yılda 160 kupa ve taç kazandım. On iki yaşındaydım, düşünabiliyor musun?"

"Bu korkunç bir şey, hiç çocukluğunu yaşamamışsın. Küçükçük bir kız bu yarışma baskısına nasıl dayanır. Haksızlık bu."

"Bence öyle değil. Bu benim hayatımdı, kendimle gurur duyuyordum. Okulda sevilmediğim halde mutluydum. Ünlü bir insandım; başarılı, gıpta edilen, beğenilen bir kişiydim. O yıllarda ne hissettiğimi anlayamazsın."

"Ama bu hislerini çözümleyecek yaşta değildin."

"Annem bu yarışmaların bana güven vereceğini söylüyordu. Her hafta sonu, değişik yörelerde yapılan yarışmalara gidiyorduk. Annem boşanmıştı, sosyal hayatı da pek yoktu, onun için bütün vaktini bana ayırabiliyordu.

Tom dikkatle dinliyor, konuşmaya devam etmesi için hiç ses çıkarmıyordu. "Önceden yapılacak bir sürü işlem vardı. Çeşitli bölgelerin çeşitli kategorileri gibi. En güzel, en sevimli, en şık, en fotojenik... Bütün bu sınıflandırmalar, hep dış görünüşle ölçülen değerlendirmelerdi."

"Yarışan bütün kızlar, yüzlerce dolarlık elbiseler giyerdi. Annem saçlarımı kıvrır, gözlerimi boyar, ruj bile sürerdi. Bütün giysilerim dantelli, fırfırlıydı, her birinin renginde kurdeleler takardım. Bazı jüponlu elbiselerimin etekleri boyumdan daha uzundu. Her hafta, saten fiyonklu yeni bir çift beyaz ayakkabı alınırdı. Kazanır, hep kazanırdım. On yıl boyunca rakipsiz bir kraliçeydim, bir yıldız, gerçek bir stardım."

Tom yumuşak ve sevgi dolu bir sesle, "Peki sonra ne oldu?" diye sordu.

"Büyüdüm, altı ay içinde her şey bitmişti. Ayrıntılarla seni sıkmayacağım. Çirkinleştim. Annemin gözlerindeki düş kırıklığına ve acıya dayanamadığım için kaçtım. Uzaklaşamadım, tey-

zemle eniştemin yanına gittim. Çocukları olmadığı için çirkin olduğum halde beni sevgiyle kucakladılar. Annem bir erkek arkadaş bulmuştu, hiç karşı koymadı, aksine benden kurtulduğuna sevindi sanıyorum."

"Annie Teyzem bir öğretmendi, bana okuma zevkini tattırdı. Kütüphanedeki bütün romanları okudum ve altı yıl böyle geçti. Sonra güzelleştim, ama alımlı yürümesini öğrenemedim."

"Çocukken yarışmalarda yürümez miydin?"

"Mesele orada ya. O zamanki yürüyüş, bugün arananın tam aksi. O yıllarda ordusunu teftiş eden bir prenses, kurulu bir bebek gibi dimdik, gözler ileri, saçımı bile sallamadan yürürdüm. Kırılmak, en ufak seksi bir hareket, yarışmayı kaybettirirdi, yani Lolita asla başarılı olamazdı."

Kollarım iki yanımda, elbisemin kabarık eteğine dayalı, yüzümde donmuş bir gülümseyişle sopa gibi yürürdüm. Çocuk değil, bir taş bebektim. Ruhsuz, kişiliksiz, kurulu bir bebek. Zaten cana yakınlık yarışması değildi onlar, önemli olan dış görünüşü. Yıllar boyu, Rusya'da yetiştirilen bir olimpiyat cimnastikçisi veya İngiltere Kraliçesi gibi kaskatı tavırlarla eğitildim. Sen hiç kraliçenin sendelediğini, iskemlesinde kaykıldığını gördün mü? Prens Diana'nın da bu işi başaramayacağı ilk baştan belliydi. Değişmeye çalışıyorum, ama vücudum yılların denetiminden kurtulamıyor, buna kasların belleği diyorlar."

"Seni bir süs köpeği gibi eğitmişler. Söylediğim için özür dilerim."

"Bunun ben de farkındayım. Sorunumun bilincindeyim, hatayı düzeltmek istiyorum ama olmuyor, anlamıyor musun?"

Tom hırsla yumruğunu masaya indirdi. "Öyleyse neden yapamayacağın bir şey için kendini üzüyorsun?"

"Başka ne yapabilirim, tek bildiğim bu. Hem tekrar kazanmak, başarılı olmak istiyorum. Elime bir fırsat geçti, denemeliyim."

"Hay Allah, hiç böyle saçmalık duymamıştım."

Tinker, "Sana saçma gelebilir ama benim için çok önemli," diye kesin bir dille yanıt verdi.

Tom onun kararlı yüzüne bakıp sustu. Kişiliğim yok, diyen bu güzel kız, aslında öylesine güçlü ve gururluydu ki, korkunç hayatını bütün çıplaklığıyla sızlanmadan anlatmış; soğukkanlılıkla korkularını, yaralarını mertçe açıklamıştı. Azimliydi ve kimse-den yardım istemeden, inandığı yolda yürümek istiyordu.

Tinker konuşmaya devam etti. "New York'a yerleştiğimden beri bu konuyu kimseyle konuşmadım, az buçuk Frankie'ye anlatmıştım. Düşünüyorum da, hayatım boyunca hiç bu kadar kendimden söz etmemiştim, hem de bir gün evvel tanıdığım bir insana. Benim hakkımda bilmediğin hiçbir şey kalmadı. Zaten bunların seni ilgilendirdiğini sanmıyorum. Karşımda boş kafalı, mankenlikten başka bir şey düşünmeyen bir kız var."

"Ne kadar ilgilendiğim belli değil mi? Seni konuşturmaya çalıştığımı hissetmedin mi?"

"Beni rahatlatmak için dinlediğini sanmıştım." Tinker'in gözleri parlıyor, dudakları gülümsemeye hazırlanır gibi kıvrılıyordu.

"Seni merak ve ilgiyle dinliyordum," diyen Tom, onun kütüphanelerde kitap okumakla geçirdiği yılları düşündü. Doğru muydu, yoksa ona masal mı anlatıyordu? Kimbilir kaç erkek tanımıştı? Tom ona bakan, onunla konuşan herkesi şiddetle kıskandığını hissetti. Bu genç adam için yepyeni bir duyguydu.

"Merakını anladım. Beni stüdyona, resimlerini görmeye davet ettiğin zaman nasıl davranacağımı merak ediyorsun. Bir yerde okumuştum, ressamlar kızları böyle tavlarmış."

"Nerede okudun?"

"Bugüne kadar hiç ressam tanımamıştım." Tinker onun elini tutup baktı. "Tırnaklarının altında boya izi görmüyorum," dedi.

"Sen tırnaklarımı bırak da nabzımı yokla, bak nasıl atıyor."

"Normali nasıldır? İzcilik yapmadım, ilkyardım kursu da görmedim, bilmiyorum."

"Yani hiçbir şey bilmeyen, hiçbir işe yaramayan bir insan-sın."

Tinker'in elini tutup parmaklarını deli gibi atan nabzının üstüne koydu.

"Haklısın, işte ben de bunu anlatmaya çalışıyordum. Hızla cehenneme dönüşmekte olan bu dünyada, bir podyumda bile yerim yok."

"Sana yararı dokunacak bir uğraş önermemi ister misin?" Tom bu sözlerle ne demek istediğini kendi de tam bilmiyordu.

"Meraklı bir insan olsaydım, bu sözlerinin anlamını sorardım, ama değilim. Sadece, her şeye inanan, saf bir köylü kızıyım." Tinker nedenini anlayamadığı bir haz ve huzurla, korkularının dağıldığını hissetti.

"Tamam sen kazandın, nabzımı dinlemeye devam et."

"Ne kazandım?"

"Beni, tabii eğer istersen."

"Ona daha karar vermedim."

"Stüdyoma gelip tablolarıma bakar mısın?"

"Ne zaman?"

"Şimdi."

Tinker ne kadar istekli olduğunu belli etmemeye çalışarak, "Bugünün işini yarına bırakma derler, gidelim," dedi.

Sevimsiz bir semtte eski bir binanın çatı katına çıktılar. Stüdyonun kapısını açarken Tom dönüp, "Tablolarım hakkında fikir yürütmeyeceğine söz ver, hiçbir şey söyleme. Sırf beni mutlu etmek için konuşmanı istemiyorum," dedi.

"Ya aksini söylemek istersem?"

"Onu düşünmemiştim. Genellikle insanlar iyi şeyler söyleme zorunluluğu hisseder."

"Haydi aç kapıyı da görelim. Resim hakkında hiçbir fikrim yok. Ne beğendiğimi bile bilmiyorum, onun için merak etme."

Tinker o ana kadar kendine çok güvenen bu insanın, neden birden sıkılganlığa kapıldığını anlamadı. Sanatçılar eserlerini sergilerken böyle sıkılırlar mıydı? Tom ışıkları yakmıştı. Tinker tavanından bir lamba sarkan beyaz sıvaları dökülmüş, döşemesi boya lekeli odaya baktı, paravanlarla bölümlere ayrılmıştı. Bir kenarda bel vermiş bir kanepenin üstünde bir iki yastık, yanında iki elektrik sobası duruyordu. Solmuş bir halı, yerin kirini biraz olsun gizlemekteydi.

"Pek iç açıcı değil," demekten kendini alamayan Tinker, örtülerin birinin ardında bir resim sehpası olmalı, diye düşünüyor-du.

Tom, "Bence mükemmel," dedi. "Hep böyle bir yer hayal ederdim. Şu karanlık kentte ışığın önemini düşün. Bu yeri bulmam büyük bir şans. New York'ta sanat yok mu, niye ille de Paris diyeceksin. Resim yapmak için Paris'e gelme klişesine mi kapıldın, diye soracaksın. New York benim geçmiş hayatım, bir reklamcı olarak yaşadığım yer. Anılarım, arkadaşlarım, başarıım hep o çevrede. Oradan kopup başka bir dünyaya gelmem, sıfırdan başlamam önemliydi. Başarılı olamayıp da geri dönersem, her şeyi eksiksiz yaptım, olmadı, diye kendimi avutabilirdim. Kim ne derse desin, resim yapmak için Paris'e gelmek, ünlülerin yaşadıkları yerlerde dolaşmak, onların çektiği sıkıntıları, zorlukları tatmak istiyordum."

Tinker gülerek, "İster istemez resimlerini göstereceksin, er-telemenin bir anlamı yok. Eğer orada durup konuşmak istiyorsan kafeye dönelim, hiç değilse orası sıcak," dedi.

"Hay Allah, dondun değil mi, sobaları yakayım."

"Oyalanıyorsun, ben tablolarını görmek istiyorum."

Oda aslında soğuk değildi, buz gibi beyaz duvarlar o hissi veriyordu. Tinker ilerledi, duvara dayalı resimlere baktı.

Tom, "Ben abstre ile tasvir arasında fazla esneklik göremiyorum. Ressamların çoğu alışlagelmişin dışına çıkıp yeni bir tarz, kendilerine özgü bir stil arıyorlar. Ben, bugün resimde ne

aranıyor, ne satılıyor diye düşünmüyorum, benim yapmak istediğim, hayatımın önemli anılarını tual üzerinde ölümsüzleştirmek. Şiir nasıl hisleri kâğıda yansıtıyorsa, ben de anılarımı renk ve şekille..."

"Sus, aklımı karıştırıyorsun," diyen Tinker, her tabloyu dikkatle inceliyor, resim hakkında hiçbir bilgisi olmadığı için sadece hisleriyle onları yargılıyordu. Tualin her bir köşesini kaplayan, binbir renkle canlandırılmış şekiller, ona bir şeyler anımsatıyordu. Onları okşamak, tualin parlak boyalarına elini sürmek, hepsinin bir parçası olmak istiyordu.

"Onları yutabilirim," diye mırıldandı.

Kapının dibinde mihlanmış gibi duran Tom, "Ne dedin?" diye sordu.

"Yersiz bir değerlendirme."

"Lütfen, ne dedin, duymak istiyorum."

"Bu atölyede konuşma özgürlüğü yok mu? Onları yutabilirim dedim."

Tom'un heyecan ve mutluluktan yüzü kızarmıştı. Tinker telaşla, "Hislerimi iyi açıklayamadım ama... resimlerine bayıldım," dedi.

Tom bir adımda Tinker'e yaklaşıp kızıl buklelerini kucaklayarak ensesinden öptü. Gülerek bukleleriyle oynuyordu. "Her şey fevkalade, sadece bir sorum var. Senin resmini yapmadan bu güzel anıyı tuale nasıl geçireceğim?"

"Benim resmimi niye yapmayacak mışsın. Sana poz vermeceğimi söylemedim ki."

"Portre yapmayı beceremem. Hiç öyle resim yapmadım."

"Neden?"

"İnsan resmi yapmak bir tür kopyacılıktır. Binlerce yılın geleneksel sınırları içine girme zorunluluğu vardır; ta mağara duvarlarında insan ve hayvan resimleri yapılan devirlere geri gitmek gibi sınırlı bir şeydir."

"Sen bu kopyacılığa, kendi görüş ve tarzını verip yeni bir stil yaratamaz mısın? Beni mağaranın duvarına nakşetmeni istiyorum." Tinker şaka yapar gibi konuşmuştu ama sesi ciddiydi. Devam etti. "Beni yıllar sonra bir anı olarak da resmetmeni istemiyorum. Hazır karşında duruyorken yap. Sonra, onu niye elimden kaçırdım diye kafanı duvarlara vurma. Yıllar sonra bir avuç boya olmak istemiyorum."

"Oh, Tinker..."

"Oh'tan başka söyleyecek sözün yok mu? Neler yapmak istediğini anlatırken hiç sıkıntı çekmiyordun! 'Evet, teşekkür ederim' veya 'Hayır, istemem' demesini bilmiyor musun? Senin yerinde olsam bu teklifi reddetmezdim."

Tom gülerek, "Sanattan anlamam diyene bak. Resimlerime bir göz atışta değerlendirme yapabildin. Şimdi de kalkmış bana tarzını değiştir diye emrediyorsun."

"Şimdi onu bırak da ne yapacağını düşün."

Tom onu kucaklayıp sıkıca göğsüne bastırdı. "Ne yapacağımı gayet iyi biliyorum, senin sözünden çıkabilir miyim? Başka seçeneğim var mı?" Onu kollarının arasına almış öpüyordu.

"En önce bunu yapabilir miyim?"

"Geç bile kaldın."

Önce, sonra, daha sonra, onu tekrar tekrar öpüyordu genç adam. Odanın ortasında birbirlerine sarılmış, heyecandan titriyorlardı.

Tom, "Daha başka ne yapmamı emrediyorsun?" diye sordu.

Tinker adamın gözlerinin içine baktı, yanıtını orada okumasını istiyordu. "İdareyi bana mı bırakıyorsun?"

Tinker gözlerini kapatarak dudaklarını ona uzatırken, "Ben çok utangacım," dedi.

"Seni bir daha öpersem yıkılıp kalacağım, gel," diyerek onu kucaklayıp kanepeye götürdü. Hafifçe ısıklık çalan elektrik sobaları, odanın havasını biraz kırmıştı. Genç kızı yavaşça oturtup,

yanına yerleşti. "Bu ceket çok fazla yer tutuyor," diyerek zar zor ceketini çıkardı.

Tinker siyah yün ve deri karışımı giysilerinin içinde, uzun bacaklarındaki çizmeleriyle kanepede uzanmış yatıyordu. Tom bir bacağını kaldırarak çizmenin birini yavaşça çıkardı. Ötekini de çıkardıktan sonra, "Daha fazlasını beceremeyeceğim," dedi ve kendi ayakkabılarını çıkararak onun yanına uzandı.

Tinker'i kucaklamış, başını koluna yaslamıştı. Hiç kımıldamadan yatıyor, saçlarının mis kokusunu içine sindiriyordu. Çok geçmeden, nefes alışından onun uyuduğunu anladı. Kolu uyuşmuştu. Yavaşça başını oynatarak kalktı, lambaları söndürdü. Ceketini üstüne örttükten sonra yerdeki mumlardan birkaçını yakarak, iskemleye oturdu ve Tinker'i seyretmeye başladı.

Ona şimdi bir ressam gözüyle bakıyordu. Genç kız hayatını anlatırken sadece yüzünün sık sık değişen ifadesini, gözlerindeki acıyı görmüştü. Saçlarının soluk mercan rengi deniz kabuklarının sedef pırıltıları gibi mum ışığında renk değiştiriyor, koyulaşıp açılıyordu. Kaşları ve kirpikleri ilahi bir ressam eliyle çizilmiş dolgun dudakları uykuda bile insanı çekiyordu.

Profiline baktı. Yuvarlak çenesi, kusursuz burnu, yanağının kavis, bir heykeltıraşın en kudretli gününde oyulmuş gibiydi, ne bir milimetre fazla, ne de eksikti.

Tinker'le geçirdiği bu anları bir gün kesinlikle çizeceğini, bu hayali tekrar tekrar anımsayacağını biliyordu. Mum ışığında, ancak seçebildiği bu şahane kıza bakarken sobaların çıkardığı seslerden yanaklarını gölgeleyen kirpiklerine kadar her ayrıntının önemini biliyordu. Onu sadece kopya etmeyecek, resme kendi ruhunu verecekti.

Tinker'in güzelliği yüz hatlarının çekiciliğinde değil, temiz ruhunun aksettirdiği parlaklıktaydı. Her geçen dakika, ona daha çok yaklaştığını, onu korumak, ona kendinden bir şeyler vermek istediğini hissediyordu. Bu, onun çocukken çektiği acı anı-

ları paylaştığı için mi böyleydi, yoksa saçının mis kokusunun, saf öpücüklerinin etkisi miydi?

Birden yerinden fırlayarak boyalarının olduğu dolaba gitti. Kalın, yumuşak bir kalem ve kâğıt alarak yerine oturdu. Mademki Tinker fotoğraflardaki gibi bir benzerlik istiyor, ben de öyle yaparım, diye düşünüp çizmeye başladı. Başını, ceketin altından görebildiği kadar omuzlarını çizip baktı. Fakat beğenmedi. Çizdiği resim Tinker'e çok benziyordu, ama bunu herhangi bir ressam da yapabilirdi, hatta bir kamera daha da mükemmelini yansıttı. Kompozisyonun etrafına bir kalp çizdi, Sevgililer Günü'ne daha birkaç hafta vardı ama o şu anda sevgisini kanıtlamak istiyordu. İmzasını atmak üzereyken durdu, bununla yetinmediğini hissederek, "Seni seviyorum" kelimelerini ekledi. Sonra kendi eliyle yazdığı sözlere hayretle baktı.

Bu da nereden çıktı, diye düşünerek kalkıp dolaşmaya başladı. Kendi evinde olduğu halde neden kendini dalgalara kapılmış, bocalayan bir gemi gibi hissediyordu? Pencereye gidip ay ışığında zar zor seçilen binaların çatılarına baktı. Evet, buraya, Tinker'i bulmak için gelmişti. Bu kelimeler kalbinin derinliklerinden kopmuştu. Hislerinin şiddetiyle sarsılmış bir halde gidip, kanepenin önündeki halının üstüne uzandı. Ona en yakın yer burasıydı. Gözünü uyku tutmayacağını biliyordu. Tavandan salanan lambaya bakıyor, önünde açılan yeni ufukları düşünüyor-du.

"Neden kendi kendine gülümsüyorsun?" Tinker uyanmış, ona bakıyordu.

"İyi uyudun mu?"

"Çok, ne kadar uyudum?"

"Bilmem, belki bir saat, belki de bir asır," diyerek doğruldu.

Tinker gerinerek, "Üstümü örtmüşsün, teşekkür ederim, yol yorgunluğu olacak," dedi.

"İyi misin?"

"Evet, günlerce uyumuş gibi dinlendim. Kendimi yumurta-
dan yeni çıkmış bir civciv kadar genç hissediyorum."

"Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Hımm, bilmem. Aman Tanrım, resimlerine baktığımı hatırlı-
yorum, o kadar, gerisi bomboş. Çizmelerimi sen mi çıkardın?"

"Hayır cinler çıkarmış olacak." Kanepeye oturarak onu kol-
larının arasına aldı ve öptü. "Şimdi hatırlamaya başladın mı?" di-
ye sordu.

"Biraz... bilemiyorum."

"Peki hoşuna gitti mi?" diyerek tekrar öptü. Tinker'i özlemiş-
ti.

"Evet, çok hoşuma gitti."

"Hâlâ utanıyor musun?"

Tinker, biraz çapkınca gülümseyerek oyun oynamaya hazır
olduğunu belirtiyordu. Tom onun gerçekten utangaç olduğunu
anladığı için acele etmek istemiyordu. Özellikle ondan uzakla-
şarak eğildi ve resmi alıp gösterdi. "Bak sana bunu yaptım, iste-
diğin gibi olmuş mu?" Resmi görebilmesi için mumun ışığına
tuttu.

Tinker yazıyı okumak için muma yaklaştı. "Bu doğru mu?"
diye adeta fısıldadı.

"Tanrı şahidimdir." Tom nefesini tutmuş onun tepkisini bek-
liyordu. Mumu ve resmi yere koyup, Tinker'in çenesini kaldırarak
başını kendine doğru çekti. Güzel kızın gözleri nemlenmişti.
"Çekingen olduğunu biliyorum, ama lütfen bana yardım et. Se-
vindin mi, yoksa..."

Tinker başını salladı, gözyaşları yanaklarından süzülüyor-
du.

"Benden biraz hoşlanıyor musun?" Tinker, "evet" dercesine
başını kuvvetle salladı.

"Yani biraz değil de çok mu?" Tinker yine başını salladı.

"Beni sevebilir misin?" O kadar yavaş söylemişti ki Tinker
isterse duymamazlıktan gelebilirdi ama onun gözlerinin içine

baktı ve kollarını boynuna dolayarak adamı kendine çekti. Yüzünü, gözünü öpmeye başladı. "Yanaklarını, gözlerini, kaşlarını öpeceğim," diyerek çılgınca öpmeye devam etti.

Tom gülmeye başladı. Gıdıklanıyordu. Tinker'in dirsekleri göğsüne batıyordu. Soluk soluğa, "Dur," dedi. "Sevgili Tinker, dur. Lütfen bunun sana ne ifade ettiğini söyler misin?"

"Sana ne ediyorsa aynen onu."

Tom onun ellerini tutarak, "Ömrümde ilk defa âşık oldum," dedi.

"Ben de."

"Şükür söyleyebildin."

"Yo, söylemedim ki."

Tom bozulmuştu. "Az önce beni sevdiğini söylemedin mi?"

"Hayır, sen o anlamı çıkardın. Ama şimdi söylüyorum. Ben Tinker Grant, seni, Tom Strauss'u seviyorum. Oh, şimdi rahatladım."

"Tekrar et."

"Zorlayacak mısın?"

Tom mutlulukla, "Naz yapma, yoksa bunun acısını çıkarırım," dedi.

"Bu bir göz dağı mı, yoksa vaat mi?"

"Oh, Tinker, beni çıldırtacaksın."

"Zaman onu da gösterecek," derken süveterini çıkarmıştı bile. Kayak pantolonunu da çıkarınca, genç ve güzel vücudu bütün görkemiyle meydana çıktı. Tom onun pembe bir gülü andıran göğsüne dokundu. Paralarcasına giysilerini çıkardı. Evet, bu kız onu çıldırtacak, bütünleştirecek ve yeniden çıldırtacaktı. Tinker onun ruhu, canı, her şeyiydi.

April, lobideki gazete bayiinde Maude Callender'e rastla-
yınca, "Frankie ateş püskürüyor," diye söylendi. "Sanki Tinker'in
dün gece otele gelmeyişi benim suçummuş gibi, burnundan
soluyor. Gece yatakhaneleri mi dolaşacaktım?"

Maude dikkat kesilmişti. "Sen Tinker'i en son ne zaman
gördün?" diye sordu.

"Dün gece yemekte beraberdik, sonra o gençlerden biriyle
gitti. Jordan'la ben de, başka bir kulübe gidip dans ettik. Şimdi
Jordan da çıktı, ben tek başıma kaldım. Frankie yemekten son-
ra beni Louvres'a sürüklüyor, Fransız kültürü almalıymışız. On
iki yaşındayken de büyükanmem bana zorla Beethoven'i dinle-
tirdi. Frankie'ye, 'Paris'te bir sürü resme bakmaktan başka eğ-
lence yok mu?' deyince bana kızdı. Hırsını benden çıkarıyor."

Bu tam Maude'un aradığı fırsattı. "Benimle yemeğe gel, sa-
na Paris'in özünü göstereyim. Uzun yıllar burada yaşadım, o
arada da Louvres'a pek az zaman ayırdım," dedi.

"Sağol, Maude, beni kurtardın. Frankie'ye bir mesaj ilete-
yim, beş dakika sonra lobide buluşuruz."

Maude, kızların birini yalnız yakalamak için çok uğraşmıştı.
Gazetecilikte birinci şart, kurbanını koruyucusundan ayırmaktı.
Annesi olsun, kılavuzu, hatta çocuğu olsun, bir üçüncü şahıs
söyleşinin havasını bozardı. Hem soru soran etkilenir, hem kar-
şısındaki serbestçe konuşamazdı. O kişi, bir kenarda oturup
dergi okuyor gibi yapsa bile.

Havaalanında kızları ilk gördüğü günden beri Maude, April'i
tutmuş, onun iyi yetişmiş, kibar bir kız olduğunu anlamıştı. Lom-
bardi'nin simgesi olacağını da sanıyordu. Sergilediği asil hava
aranan bir imajdı.

Maude Callender'in ailesi görgülü, zengin ve hayırsever bir
çiftti. Özel geliriyle rahatça yaşayabildiği halde, Maude New

York'un sosyal ortamında kendine bir yer yapmak için bu işi seçmişti. Bugünkü yaşamda yanlış yorumlanan asalete o her zaman değer vermişti ve April'da bunu bulmuştu. Bu sadece dış görünüşüydü. Onun iç âlemini de tanımak istiyordu. April'ı Rive Gauche'a götürecekti.

Hafif yokuşlu bir sokakta bulunan hoş bir Rus lokantasına gittiler.

Maude siyah tayyörünün içine her zamanki gibi fırfırlı bluzlarından birini ve brokar yeleğini giymişti. Koyu yeşil ceketini, boş iskemlenin üstüne atmıştı. Öne taradığı kısa saçlarının kâhkülleri kaşlarına değiyor, 19. yüzyılın hoşsohbet, zeki ve bilge profesörlerine benziyordu. Sadece iri göğüslerinin üstünde sallanan köstek ve göz makyajı bir kadın, hem de hoş bir kadın olduğunu kanıtlıyordu.

April pembe kaşmir süveterinin üstüne bir dizi inci takmış, saçları ipek püsküller gibi omuzlarından iki yana sarkıyordu. Yüzünün hatları gergindi.

Maude içtenlikle, "April neyin var?" diye sordu.

April, "Haksızlığa dayanamıyorum," diye patladı. "Daha önce sana söylemedim, ama Jordan, Necker'le buluşmaya gitti. Necker bu sabah telefon edip onu Versaille'a götürmeyi önerdi. Fransız antikalarından biraz anlıyor diye Necker'in gözüne girmeyi başardı. Bu haksızlık değil mi?

"O da şimdi adamı tavlamaaya çalışıyor." İçini dökmüş, gerginliği biraz hafiflemişti.

Maude, "Merak etme," dedi. "Bu yarışmaya o kadar para harcadılar, öylesine reklam yaptılar ki dalavere yapamazlar, bu da senin şansını etkilemez."

"Etkilemez olur mu? Lombardi Moda Evi, Necker'in. Jordan'ı istiyorum demesi yeterli."

"Üzülme, sen favorisin. Belirgin bir ayrıcalığın var. Mike'a da bol bol senin resmini çekmesini söyledim, çünkü yazımın yıldızı sensin. Uğraşımın en özel yanı bu, kişisel görüş açımı belir-

tebilirim. 'Bir resim bin sözcüğe eşittir' diyen yanılmış, hele yazar ben olunca."

"Ah Maude, sahi mi söylüyorsun, sana güveniyorum."

Ne kadar saf, ne kadar çocuksuydu bu kız. "Güven bana. Dün senin başarına tanık oldum. Jordan'ın yürüyüşü hiç seksi değildi, hele zavallı Tinker bir felaket. İyi ki bugün sana rastladım. Hazır birlikteyken bana kendinden, ailenden söz et. Yemeğini sevdin mi?"

"Oh, evet, çok değişik. Demek Paris'te Rus lokantaları da varmış. Hiç füme ringa balığı yememiştım, ama biraz da tavuğuma yer saklıyorum."

"Yazımda ne kadar iştahlı olduğunu da yazarım." Maude, gülerek April'in zevkle yemek yiyişini seyrediyordu. Bu lokantayı özellikle seçmişti. Küçük, rahat ve sakindi. Garsonlar ikide bir gelip insanı rahatsız etmezlerdi.

April lokmasını yuttu. "Ben o yönden şanslıyım. İstediğim kadar yemek yer, şişmanlamam."

"Bana aileni anlat, baban ne iş yapar?"

"Babam çok tatlı bir bankerdir. Annem yerel kulübün golf şampiyonu, bir sürü de hayır işinde çalışır. Doğal olarak hepimiz kayak yapar, tenis oynar, yelken kullanırız. Ailem çok sevecendir."

"Kardeşlerin var mı?"

"Her iki cinsten birer tane, ikisi de harikadır. Rastgele bir Amerikan ailesi işte, özel bir yönümüz yok. Keşke sana yazın için egzotik bir şeyler anlatabilseydim, ama yok."

"Yine de ailenin seni mankenlik yapmak için New York'a göndermeleri sıradan bir şey değil."

"Bana engel olamayacaklarını biliyorlardı. Tabii üniversiteye gitmemi yeğliyorlardı ama yıllardır mankenlik yapıyor, iyi de para kazanıyordum. On sekiz yaşına basınca çevremi genişletmemi onayladılar."

Maude onun yüzünü inceliyor, o durgunluğun altında gizlenen gücü, yürekliliği duyuyordu. "Hep okulun en güzel kızı mıydı?"

"Eh işte..."

"April, alçakgönüllülüğün sırası değil. Seni sen yapan özellikleri öğrenmek istiyorum."

"Evet, güzel olduğumun bilincindeyim. Kişiliğimi geliştirmek istiyorum. Maude, öyle görünmüyorsam da çok hırslıyım. Ün yapmak, özel biri olmak istiyorum."

"Hepimiz bunu isteriz, seni gayet iyi anlıyorum."

Benden daha güzel olmayan bir sürü kız, benden daha çok iş alıyor. Tipim az aranan türdenmiş. Ben Tinker gibi her şeye giremiyorum. Justine'le Frankie öyle diyorlar. Ne yapayım, yapam böyle."

"Buna ters yönden bakman için bir neden yok, ama görünümünle biraz oynayabilirsin. Makyaj, giyim insanı çok değiştirir. Niye bunu Loring Ajansında düşünmediler? Ben bu işten pek anlamam ama belki de orada harcanıyorsun. Senin olanaklarını olması gerektiği gibi geliştirmiyorlar."

"Yo, bana çok ilgi gösteriyorlar. Kontrat imzaladığımda öyle mutluydum ki."

"Mesleğinde yükselmek için gerekeni yapmalısın. Peki, çok aranan bir tip değilsen Gabrielle d'Angelle seni niye seçti dersin?"

"Hiç kuşkusuz podyum yürüyüşüm içindir. Dingin görünümümle, kalçalarımı kıvrarak yürüyüşüm arasında çok fark var. O benim gizli silahım."

"April dün saçlarını gizlerken düşüncen neydi?"

"Alışlagelmişin dışında bir değişiklik olsun istedim. Aslında benim özelliğim renklerimde ama bazen şeytan dürtüyor işte. Kristen McMenamy adlı bir manken tanıyor musun? Yüz hatları sert ve erkeksidir. Kaşlarını yolup yüzünü acayip bir beyaza boyadı. Erkeksi tavırlar takındı, onu hiç kimse umursamazken yep-

yeni bir güzellik anlayışı yaratarak süper model oldu. Şimdi kapanın elinde kalıyor. Üstelik evlendi ve bir de çocuğu var. Ben medyayla nasıl başederim?"

"Ben  yle acayip görünümden anlamam."

April yıllar boyu moda dergilerini incelemiş, kendini öbür mankenlerle kıyaslayarak bu eleştiriyi yapmıştı. "Ben Ralph Lauren'ın tipik Amerikan modeli olarak kalmak istemiyorum. Bu çok sıkıcı olur. Buzdağı gibi soğuk bir g r n m m var ama i im kaynıyor. Kate Moss'u o reklamda gördün mü? Yataktan çırılçıplak kalkıyor –Allah bilir, nefesi kokuyordu– esniyor, geriniyor tamam mı? Aynı rahatlıkla en şahane giysileri sergilediği gibi, Calvin Klein'ın tipik Amerikan kızı da oluveriyor. Aslında soluk kahverengi saçlı, kısa boylu bir İngiliz kızı, ancak safkan bir Amerikalı olduğuna herkesi inandırıyor." April'in sesindeki çekememezlik belirgindi.

"April bu senin tutkun. Kendini başkalarıyla kıyaslayıp aşağılıyorsun. Bütün profesyonellerde bu eksikliği gördüm. Daima birbirinizle yarış halindesiniz. Özel olduğunu düşün. Olağandan da öte, senin güzelliğin klasik. Kristen'ler, Kate'ler yok olduktan çok sonra sen hâlâ varolacaksın. Sen Amerika'nın Catherine Deneuve' s n."

"Onun kim olduğunu bile bilmiyorum." Bu Maude da her şeyi bilir, diye içinden geçirdi.

"Fransa'nın ölümsüz film yildızı, ona taparlar. Yves Saint Laurent'in yakın dostudur, ona ilham verdiğini söylerler. Hiç resmini görmedin mi?"

"Tabii ki gördüm! Indochine'ı kaçırdım ama reklamlarını gördüm. Neyse, artık benle ilgili konuşmaktan vazgeçelim."

April, lokantanın kapısından içeri adımını attığından beri ne kadar ilgi çektiğinin farkında bile değildi. Hayran bakışlara öylesine alışkındı ki, kanıksamıştı.

 maude üsteledi. "Bana erkeklerden bahset," dedi.

"Bu da hoşlanmadığım bir konu. Soracağını biliyordum."

"Nasıl olur, yüzlercesi sırada seni bekliyordur."

April, hafif çarpık gülüşüyle Maude'a baktı. Bu kadınla konuşmak ne hoştu. Hiç de Frankie'nin dediği gibi çekinilecek bir yönü yoktu. Hele baş başa konuşurken. Yazısında kendisine geniş yer ayırması onu çok sevindirmişti. Tinker'le Jordan'a hiç böyle açılmamıştı. Onlarla biraraya gelmesi tamamen rastlantısal ve yapaydı. Toplum karşısında gülüp şakalaşıyorlardı, ama birbirlerine güvenleri yoktu. Çünkü bu yarışmada birbirlerine rakiptiler. Her biri Lombardi'nin simgesi olmak istiyor ve bunu elde etmeye çalışıyorlardı.

"Seninle açık konuşacağım ama aramızda kalacak. Yoksa bu ancak filmlerde duyulan olumsuz bir terim mi?"

"Aramızda kalsın dersen öyle kalır, inan bana." Maude bu özelliğinden ötürü, başka gazetecilerle konuşmayan nice insanla söyleşi yapmıştı.

"Hatırlarsan geçen gün bakirelikten konuşurken Frankie gelip bizi uyarmıştı. Aslında ben seksten hoşlanmıyorum. Bunu ölse ötekilere söylemem, çünkü benimle alay ederler, ama gerçek bu."

"Yani bu ara hayatında bir erkek yok mu, demek istiyorsun?"

"Hayır, öyle olsa herkes gibi seveceğim bir erkeği bekliyorum. Ben... şey... yani ben bakireyim."

Maude, April'in hüzünlü gözlerine baktı. "Daha çok gençsin, acele karar verme."

"Bunun yaşla ilgisi yok, neredeyse yirmi yaşındayım. Bir sorunum var, ama ne olduğunu bilemiyorum. Erkeklerle arkadaşlık etmekten hoşlanıyorum ama onları çekici bulmuyorum. Belki iyisine rastlamadım. En masum bir öpücükte bile tepeme çıkıyorlar, iğrenç bir şey bu. Arkadaşlarım, erkeklerin en güçlü duyguları veren yaşamın odağı olduklarını söylüyor. Bana hiç öyle gelmiyor. Anlamıyorum."

"Bir erkeğe hiç elverişli koşullar içinde yaklaştın mı?"

"Bir iki kez kendimi zorladım, neredeyse olacaktı ama yapamadım. Sanki sorun sadece buymuş gibi bana prezervatif kullanırım diyordu. Oysa ben o pisliği, o içli dışılığı kınıyordum. Keşke hiç denemeseydim. O gün çıktığım erkek bana kızıp tersledi, onu yolda bıraktım diye. Ne var ki ben belki kuşkularımı yener, bu saplantıdan kurtulurum diye denemek istemiştım, olmadı."

"Yani sen hiçbir erkekle sevişmedin mi?"

"Hiç ve istemiyorum da. Yapım böyle, kim ne derse desin. Benim de herkes gibi bir gün evleneceğimi düşünüyorlar. Tanrı bilir annem düğünü tasarlamıştır bile, fakat düş kırıklığına uğrayacak. Sen hiç evlenmedin Maude, özgürlüğünü nasıl korudun?"

"İşi oluruna bıraktım. Bir süre sonra insanlar seni olduğun gibi kabul ediyor. Tabii senin gibi mükemmel olmamanın da etkisi var."

"Şimdi de sen alçakgönüllülük ediyorsun." April sırrını açıklamış, rahatlamıştı. Maude hiç tepki göstermeden ve yorum yapmadan kendisini dinlemişti. "Çok hoş bir kadınsın, Maude," dedi. "Keşke ben de senin gibi giyinip kişiliğimi vurgulayacak kadar yürekli olsam."

"Belli olmaz, bakarsın beni bastırırsın." Maude, April'ı tanımak istemiş, umduğunun ötesinde, ayrıntılı bilgi edinmişti. Kendini kutladı. O güne dek âşık olduğu bütün kadınlar, April'a çok benziyorlardı, ama hiçbiri onun kadar büyüleyici, onun kadar sıcak ve güçlü değildi.

12

Jack Necker'le Jordan Dancer, Petit Trianon bahçelerinde geziyorlardı. Kış güneşi eflatun renkli bulutları sürüklemişti. Şim-

di yumuşak ve kusursuzdu. Hava Jordan'ın uzun kırmızı palto-sunun başlığını açtıracak kadar ılıktı.

Necker eliyle ilerideki binayı göstererek, "Paris'lilerin eylem yaptıkları bildirildiğinde, Marie Antoinette şu pavyonda oturuyormuş. Yaşamının son tatlı anılarını orada yaşamış. Aradan 200 yıl geçtiğine inanamıyorum," dedi.

Jordan durmuş, çıplak ağaçlarda öten kuşları dinliyordu. Az ilerde bahçıvanlar, sessizce bahar ekimine hazırlık yapıyorlardı. "Ne kadar sakın bir yer," diye yanıt verdi. "Paris gibi hareketli bir kentte, bu sessizlik çok ürpertici. Kendimi sanki Marie Antoinette'in yaşamına girmiş gibi hissediyorum."

Necker'e sordu. "Niçin Versailles'ı gezmedik? Bu sabah telefonda oraya gideceğimizi söylemiştiniz." Jordan'ın belleğini zorlayan soruların bu sadece bir tanesiydi. Bu kudretli adamın davetini kabul edip etmeme sorununu çözmesi bir saat sürmüştü. Onu etkilemek istiyordu ama bu yakışıklı ve çekici adamlarla rastgele bir ilişki kurmak da istemiyordu. Yaptıkları gezintinin sonunda kendisinden arkadaşlıktan öte bir davranış bekliyorsa, bu her ikisi için de alçaltıcı olurdu.

"Burası en sevdiğim yer, sakın ve gösterişten uzak. Bence Versailles'ın özü bahçeleridir. Şato ıssız ve hüzün vericidir. Görkemine karşın kasvetlidir. Devrimden sonra mobilyalara el konmuş, oraya buraya yollanmış, halı ve tablolar müzelere verilmiş. Şimdi onarmaya çalışıyorlar ama nafile. Eğer hayalet varsa –ki, ben varolduğuna inanıyorum– şatonun boş koridorlarında değil burada, bu bahçelerdedir."

"Yani biz şimdi hayalet mi kovalıyoruz, yoksa siz kraliyet eğilimli misiniz? Bütün diğer egemenleri gölgede bırakan Fransız tahtının mirasçısını mı destekliyorsunuz?"

Necker gülümseyerek ona baktı. "Bu bilgileri nereden topladın?"

Hafif bir esinti, manzaranın huzur dolu kıvrımlarını okşayıp geçerken Jordan'ın siyah bukleleriyle oynuyor, kuru ağaçları bir bakışta tutuşturacak kadar sıcak olan kadını okşuyordu.

"Hello adlı bir İngiliz dergisinden," dedi. "Avrupa krallıklarına çok önem veren bir dergi. Resimlere baktıkça, İngiltere kraliçesinin kuaförünü kurşuna dizmeli veya Belçika'nın yeni kraliçesi dolabındaki bütün giysilerini çöpe atmalı, diye yargılarda bulunuyorum. Ben Prenses Margaret'in kızı Lady Sarah Armstrong Jones'u tutuyorum. Sarayda bir düğüne pantolonla gidip olay yaratmış. Peri masalı gibi."

"Peri masallarını sever misin?" Necker bu gezintiden zevk aldığı kadar da hüznün de duyuyordu. Yanındaki genç kadın Justine olmalı; bu bahçelerde onunla gezmeli, bu soruları ona sorup onu tanımalıydı. Yanındaki hoş kadın, bir yabancıydı. Yine de Fransa tarihiyle ilgilenen biriyle konuşmak hiç yoktan iyiydi.

Jordan yanıtladı. "Masallar, gerçekten bin kat iyidir."

Necker bir sıranın önünde durdu. "Biraz oturalım. Üşümüyorsun ya, burası kuytudur," dedi.

"Ben de oturmaya hazırım," diyen Jordan, Necker'e ayak uydurmak için bir hayli zorlanmıştı.

"Saraylılar, bu bahçenin bir başından öbürüne gittikten sonra günde beş kere elbise değiştirmeye, flört edip dans etmeye nasıl dayanırlarmış?"

"Birbirleriyle yarışta oldukları için renk vermezlermiş."

"Benim uğraşım gibi. Yalnızca dansla flört konuları yok."

Bütün varsayımlar kafasında dolanıp dururken Necker daha fazla dayanamayıp sordu. "Bana Justine Loring'i anlat. İyi bir patron mu?"

Jordan hiç düşünmeden, "Mükemmel bir insan," diye yanıt verdi. "Ne yazık ki hastalanıp gelemedi. Ondan hoşlanırdınız, ama Frankie de onun görevini iyi yapıyor."

"Açıklar mısın, nesi mükemmel?"

"Hiç sinirlenmez. Güçlü, sevecen ve hiç ayırım yapmayan bir insandır. Ona hepimiz sonsuz güven duyarız."

"Bir kadın olarak mutlu mu, yaşamının tüm sorunlarını çözmüş mü?"

"Bunu yanıtlayamam. Justine çekimserdir, kendine has bir kişiliği vardır. Her birimizle yakından ilgilenir, ama biz onun özel yaşamını bilmeyiz ve kesinlikle kimseye dedikodu malzemesi sağlamaz."

"Ona güvenirim," dedin. "Neden, sana özel bir yardımda mı bulundu?"

"Karakter yorumundan fazla deneyimli değilim, bu sadece bir his. Bazı insanlar güven verir, bazılarıysa kuşku. Toplumda saygın bir yeri var, işinde de başarılı biri. Daha fazla bilgi için Frankie'yle konuşun, o onun hem en iyi arkadaşı, hem asistanı."

Necker Jordan'ın kuşkusunu yenmek için, "Ben birlikte iş yaptığım insanlara ilgi duyar, bilgi edinmek isterim," dedi.

"Justine'in çok etkileyen bir yönü de, müşterilerine beni önerirken ırk ve renk ayrımı yapmaması. Başka ajanslar 'Man-ken zengin olabilir' demeden beni önermezlerdi. Justine bu ayrımcılığı yok etti."

"Ben artık Afro-Amerika deyimi kullanılıyor sanıyordum."

"Hiçbir zaman resmi bir deyim olamayacak. Kimsenin kalbi kırılmasın diye, 'Öyle mi desem, böyle mi?' diye bocalayacaklar."

"Özür dilerim, ben İsviçreliyim. İtalyan, Fransız, Alman karışımı bir ülke..."

"Ama hepiniz beyaz ırktansınız, mutlu küçük İsviçre..."

"Özür dilerim, seni kırdım."

"Asla, bu benim tartışmasını özlediğim bir konu. Genellikle beyazlar ya ilgilenmez ya da rahatsız olurlar."

Necker içtenlikle, "Ben hem rahatım, hem ilgiliyim," dedi.

Jordan da onun yüzündeki içten ilgiyi sezdi. Dostluğunda gizli bir amaç olmadığını anlamış, kuşkusuz dağılmıştı. Yönetme alışkanlığı, fazla soru sorması, onu artık rahatsız etmiyor, bu

saygı duyduğu adamlarla içten konuşacak kadar güveniyordu. Açıklamasını sürdürdü.

"'Kara' sözcüğünü alalım, siyah demek. Ben ve benim gibi birçok kişi Afro-Amerikan değil de, Siyah Amerikalı olmayı yeğliyoruz. Afrika'dan kültür yönünden öylesine uzağız ki... Atalarımız kimbilir kaç nesildir Amerika'da yaşıyor. Belki birçok beyazdan daha uzun bir süre... Her yönden Afrika'dan uzaklaşmış. Benim kişisel sorunum, ırktaşlarım kadar siyah olmamam."

"Şimdi iyice aklım karıştı."

"Benim de öyle. Geçenlerde bir İngiliz dergisi o sayısını siyahlara ayırmış ve otuz üç tür siyah olduğunu yazmış, fildişinden kuzguni siyaha kadar. Aklım durdu. Bunu kim saymış da bu sonuca varmış? Aynı dergide ünlü siyah manken Roshumba ile ilgili bir yazı vardı. Saçlarını Afro denen kıvrıkcık türde kısacık kestirip, siyahlığını vurguladığı için ona, 'Öz kardeş,' diyorlarmış. Başka zenci mankenler, *Vogue* dergisinin kapağında çıkmak için burun ameliyatına veya saçlarını düzleştirmeye razıyız dediklerinde, Roshumba onları terslemiş. Galiba onun ismi Swahili dilinde güzel demek. Gerçekten şahane bir kadın ve dergilerde çıkan yüzlerce resmi bunu kanıtlıyor. Yani şimdi ben rengim açık diye 'Öz kardeş' bile olamıyorum."

"Sen şıra, bol sütlü cappucino, hatta şeri veya sütlü çay-sın."

"Bu bir İsviçre esprisi mi? Sütlü çikolatayı unuttunuz," derken gözleri muzipçe parlıyordu. "Veya bol kremalı İskoç viskisi, ama viskiye kim krema koyar? Buz bile koymazlar."

"Soruma cevap ver."

"Renk grafiğindeki yerimi kanıtlayıp ne olacak? Aldırmıyorum ve ayrıcalığımın bilincindeyim. Sanki salt siyah olmak yeterli değilmişçesine ton farkını üsteliyorlar." Jordan, Necker'e babasıyla konuşur gibi ayrıntılı açıklamalar yapıyordu.

"Açık tonlar daha mı geçerli?"

"Özellikle kadınlarda öyle, ama önemli olan beyazların tepkisi değil, diğer siyahların onayı. Mösyö Necker, bir siyah kadın bana baktığında aklından türlü varsayımlar geçer. Annem babam kim, nereden, ne zaman gelmişler. Ninemin ninesi kiminle yatmış ki benim burnum veya kafatasım böyle gelişmiş. Ana sorun, beyaz kanla ne denli karışmış olmam. Irkçılık bütün atalarımı yargılıyor. Kördüğüm olmuş bir kargaşa içinde yaşıyor, üzülüyor ve hırslanıyorum."

"Bilmiyordum," diyen Necker gerçekten üzölmüştü.

"Çoğu kimse bilmez... Çok konuştuk, daha doğrusu ben konuştum."

"Bana aileni anlat, nasıl bir hayat yaşadın?"

"Babam asker, Albay Henry Dancer. West Point Akademisinden. Otoriter, kurallara saygılı, vatansever bir asker. Benim hayata atılmadan üniversiteyi bitirmemi şart koştu. Loring Ajan-sını inceledi, Justine'i iki saat sorguya çektikten sonra onayladı. Mankenlik yapmamı hoş görmüyor. Ailemin okumuş, güzel kızı, süsü olmalıymışım. Babam, annem için, tüm gezegeni temsil ediyor. Onun general olmasını bekliyor, olacaktır da. Benim de onunki gibi güvenli bir geleceğim olması için dua ediyor. Bense bunu düşündükçe tüylerim diken diken oluyor."

"O kadar kötü bir yaşam mı?"

"Ah siz İsviçreli! Ben hayat sigortası aramıyorum, seçim hakkı istiyorum. Sekiz değişik ordugâhta yaşadım, komutan hanımlarının kaprislerine katlanmayı öğrendim."

"Bunu aşağılayıcı mı buluyorsun?"

"Aşağılayıcıdan çok, sıkıcı. Otoriteye ve saygı üzerine kurulu bir düzen. Ben ailemin istediği gibi zenci bir subayla evlenirsem arkadaşlarım, aynı konumda olan subay karıları olacak ve yıllar boyu aynı aşamaları katedecek, birbirimize yemek tarifleri vereceğiz. Eğer birinin kocası bir basamakta takılıp kalırsa o kadın, yeni dostlar edinme konusunda zorlanacak."

Necker onun ciddiyeti karşısında gülümseyerek, "Boğucu bir çember desene," dedi.

"Zenci olma sınırı dışında başka çember istemiyorum. Okulda da arkadaşım Sharon Cohen adında kusursuz bir Yahudi kızıydı. Onunla ırk ayrımını konuşurduk. Benim tenim gibi, onun da ismi önyargıya neden oluyordu. 'Acaba Jordan Dancer diye tanıştırsam bu önyargıdan kurtulabilir miyim' derdi. Ben de, 'Senin tenine girsem,' derdim."

"Özel hayatını bilmek isterim."

"Okulda yalnız zenci çocuklarla çıktım. Yatakhane de herkes, her şeyi bildiği için böylesi daha rahattı. Şimdi seçim yapıyorum. Asıl sorun, mankenlik hayatım sona erince vereceğim karar. Şimdiden bunu planlamalıyım, beş altı yıl sonra geç olur."

"Zenci veya beyaz bu her manken için geçerli değil mi?"

"Evet ama onların tüm yaşamlarında medya desteği olduğu için tasalanmazlar. Önlerinde yüzlerce olanak var. Ben öyle düşünemem. Benim çok daha yetenekli, çok daha güçlü olmam gerekir. Irk ayrımını umursamıyor gibi davranıp toplumu tedirgin edemem."

"Epeyce karmaşık, desene."

"İnanın, Mösyö Necker, hem de çok."

"Peki ilersi için ne düşünüyorsun?"

"Henüz kesin bir karar vermedim. Kendi işimi kurabilirim. İman isimli mankeni bilirsiniz belki, 20 yıl sonra bir kozmetik ortaklığı kurdu. David Bowie'yle evli ve otuz dokuz yaşında bir efane. Hâlâ tek bir şov için 40 bin dolar alıyor. O podyuma çıkınca, öteki mankenler siliniyor. Nairobi'den gelme bir ilahe, ama böylesi milyonda bir çıkar. İş hayatına atılacak gücüm var mı, voksa toplumun artığı olarak ya da kolayına kaçıp bir koca mı arasam? Bir spor yazarı veya bir rock yıldızı bir zenci milyoner mi bulsam?"

"Sevebileceğin orta halli biriyle evlenip iyi bir yaşam sürdürmeyi neden düşünmüyorsun? Mutlaka ünlü veya milyoner mi olması gerekiyor?" Necker kızın ciddiyetinden etkilenmiş, sorununun benimsemişti.

"Tabii, o da mümkün, fakat doyum sağlayamayacağımı biliyorum. Bana sunulan özellikler beni şımarttı. Ailem, tahsilim, görüntüm özel. Bir zenci kız için, bu niteliklerin bir tanesi bile erişilmez düzeyde. Bu durum beni olasılıkları düşünmeye zorladı ve rastgele bir evkadını olmakla mutluluğu yakalayamayacağımı anladım. Başboş dolaşıp koca arama, belki de bir beyaza âşık olup her ikimiz için de sorun yaratma seçenekleri benim için geçerli değil."

"Neden öyle düşünüyorsun?"

Jordan kesin bir dille, "Çünkü herkes içten içe ırkçıdır," dedi.

Necker ona kaygı ve sevecenlikle baktı. Jordan'ın çektiği acıyı hissediyordu. "Bana gerçekleri saptırıyorsun gibi geliyor."

"Asla. Ben de ırkçıyım. Puerto Rico'luları, kızılderilileri, eylemci beyazları kınıyorum. Bu güçlü hislerle bir beyazla evlenip kaynanamın kalp krizinden ölmesini istemiyorum. Sadece gerçeği dile getiriyorum."

"Hayır, abartıyorsun. Seni tanıdıktan sonra kişiliğinin bu engelleri yok edeceğini anladım."

"Şey... ben de öyle olmasını çok isterdim. Okulda ve iş hayatında kızların bazıları bunu başardı, ama onların erkek kardeşleriyle evlenmeye kalkarsam eminim iş değişir."

"Güzelliğin ve kişiliğin ırk ayrımını yok ediyor."

"Hah, bir İsviçreliden bile böyle bir yanıt beklemezdim. New York sokaklarında yüzlerce güzel zenci kız var. Ben de şu anda onlardan biriyim, çünkü ünlü değilim. Bir Naomi Campbell veya bir Veronica Webb değilim. Dur, yanıldım. Sadece Naomi herkesin ilk bakışta tanıdığı ünlü bir manken. Belki bir gün ben de... ama hazırlıklı olmalıyım, sürprizleri sevmem."

"Ne hazırlığı, ne demek istiyorsun?" Necker'in kaşları çatılmıştı.

"Üniversitede öğrenci derneklerine üye olmadım. Çünkü ya zencilerin dar çerçevesine girecek ya da beyazların lütfen kabul ettiği bir iki zenciden biri olacaktım. Kişiliğimi geliştirmeyi yeğledim."

"Bana bu konuda aşırı hassassın gibi geliyor."

"Belki, ama beklenti düşkürlüğüne yol açar. New York'ta sadece beni tanıyan yerlere giderim. Sahibini tanımadığım bir kuaföre uğramam bile. Butiklere, iyi lokantalara mutlak bir beyaz arkadaşıyla giderim. Zenci bir erkekle çıkıyorsa, ancak başgarsonu tanıdığı kulüp veya lokantaya giderim. Çok mu şaşırdınız, Mösyö Necker?"

"Evet."

"Bu sizin sorunuz değil. İyi bir dinleyicisiniz ve sizinle konuşmak, sorularınızı yanıtlamak beni rahatlatmış. İlgilendiğiniz için bugüne kadar kimseye açılmadığım kadar size açıldım. Neden bu kadar ilgileniyorsunuz, niçin çevreleriyle ilişki kuramamış insanlar için kaygılanıyorsunuz? Bu yarışmaya giren mankenlerden biri olduğum için mi?"

"Hayır neden o değil."

"Ben de öyle sanmamıştım. Peki öyleyse neden?"

"Düşüncelerim karmaşık, düzen vermeye çalışıyorum. Bir kızım olsaydı ve bensiz yetişseydi onunla ilgili her şeyi bilmek isterdim. Sorunlarını, umutlarını, eğilimlerini... O yüzden içten bir merakla seni sorguladım."

"Demek bir kızınız yok."

"Karımla benim çocuğumuz olmadı."

"Üzgünüm."

"Ben de. Bir çocuğum olacağını bilsem, kız evlat isterdim. Ona mutlu ve güvenli bir yaşam sağlamaya çalışırdım."

Necker'in gözlerindeki acıyı dağıtmak için Jordan, "Beyaz kızın olsaydı, şu anda sana 'Karnım acıktı' derdi," diye yanıt verdi.

"Ben de acıktım. Versailles kentinde çok iyi bir lokanta var, hem başgarsonu da tanıyorum," diyerek göz kırptı.

"O duygu Fransa'da geçerli değil, burada rahatım. Josephine Baker'in ruhunu mu taşıyorum dersin?"

"Sanmam, sen renk grafiğinde ondan çok yukarlardasın."

"Önemsiz bir ayrıntı..."

13

Kahvaltımı etmiş odamda otururken, Justine'in faksını getirdiler.

"Bütün New York fırtına yüzünden felce uğramış durumda, belki duymuşsundur. Birkaç kez telefon ettim, yoktun. Ben burada donarken sen Paris'te keyif çat bakalım. Evde kazan patladığı için arkadaşlarımda kalıyorum, o yüzden beni evden arama. Ajans bir süre kapalı, uçak seferleri ertelendi, herkes evinde hava raporunu dinliyor. Sıcak otelini kısıkanıyorum. Umarım kızlar sorun yaratmıyordur. Sen de kendine dikkat et."

Sevgiyle öperim, Justine."

'Kendine dikkat et' diyor. Tinker birinin peşine takılıp yok oldu. Maude, April'ı alıp kaçırdı. Necker, Jordan'a el koymuş durumda. O da kalkmış bana neler diyor. Telefon edip hırsımı bile alamıyorum. Arkadaşlarında kalıyormuş. Çoğunu tanırım, niye bana nerede olduğunu söylemiyor. Fırtına varmış, ajansı kapatmış, olacak iş değil. Zaten telefon etmeyecektim. Kızgınlım, ama acil bir sorun çıkarsa diye insan bir bağlantı kurmaz mı?

Sorunumu paylaşacak kimsem yok. Uçaktan ineli iki gün oldu. Tinker dün gece otele bile gelmedi. Lombardi'deki fiyat-

kodan sonra kimbilir ne halde? Hangi serseri onu avutma bahanesiyle evine kapattı? Öteki kızlar da ortalıkta yok.

Faksı elimde buruştururken lobide Mike Aaron'a rastladım.

Koluma yapışıp, "Hah, seni yakaladım," dedi. "Bu iş böyle yürümez," diye konuşmaya devam edince, durmak zorunda kaldım.

"Günaydın Mike, bir sorunun mu var?" Küçük grubumuzun bütün sorumluluğu niçin benim üzerime yığılmıştı?

"Dışarıya baktın mı?" diye sordu.

"Ne olmuş?"

"Güneş parlıyor, harika bir gün. Bir daha böyle fırsat ele geçmez, Paris'in havası malum. Kızların Paris sokaklarını keşfederken resimlerini çekmek istiyorum. Hiçbirini bulamadım. Maude bile ortalıkta yok, ne oluyor," diye konuşmasını sürdürdü.

"Ne olacak, iplerini koparmışlar, dün geceki durumu görmedin mi?"

"İpler senin elinde sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum, ama değilmiş," diye yanıt verdim. Yalan söylemeye hiç niyetim yoktu. Hiçbirinin nerede olduğunu bilmiyordum. Onun güneşli havada resim çekmek istemesi umurumda bile değildi. İsterse yağmurda çeksin, bana ne. Kendi sorunlarım bana yeter de artar bile...

"Sen ne biçim yöneticisin?"

"Besbelli beceriksiz bir koruyucuyum," diyerek ellerimi teslim olurcasına havaya kaldırdım. "Üç hayat dolu özgür yarattığı, Paris gibi bir kentte denetlemek, benim harcım değil."

"Filmi çevirirken de böyle olur. Yabancı bir ülkeye gidince yeniden doğmuş, sorumsuz insanlar gibi başıboş, o yataktan bu yatağa koşarlar. Yabani hayvanlar gibi seksten başka şey düşünmezler."

"Yabani hayvanların bile belirli tepkileri vardır, oysa mankenler, hele Paris gibi kışkırtıcı bir ortamda, yollarını şaşırırverirler. Korkma, defileden önce ortaya çıkacakları kesin." Özellikle

umursamaz gibi konuşmuş, karamsar bir manzara çizmekten zevk almıştım. Biraz da başkası sıkılsın, diye içimden geçirdim.

"Kendileri bilir," diyerek omuzlarını silktili. "Yemeğe gelir misin?" diye sordu.

"İyi olur, burada mı, başka bir yerde mi?" diye sordum.

"Burada kalırsam boğulacağım. Şu otelden çıkalım, istersen Louvres'a gideriz. Yolda bir sandviç yer, kültürel faaliyetlerde bulunuruz, ne dersin?"

"Ben de bugün April'ı Louvres'a götürmeyi düşünüyordum."

"Paris'e yirmi kez geldim ve daha Louvres'u görmedim, hep bir engel çıktı."

"Gidip paltomu alayım, burada buluşuruz," diyerek ondan ayrıldım, mutluydum.

"Rahat bir ayakkabı giy," diye arkamdan seslendi.

Odama çıkarken, Mike beni hiç yoktan iyidir kabilinden mi yemeğe davet etmişti, diye düşünüyordum. Ben ne diye kabul etmişim? Yapacak başka bir işim olmadığı için mi?

Dolaştan paltomu alırken gözüm aynaya ilişti. Sen kimi aldatıyorsun, dedim kendi kendime. Gözlerin parlıyor, yanakların heyecandan pespembe olmuş. Yapacak işi yokmuş... Heyecanın doruğundayım, aynen okuldaki gibi. Beklentiyle kuşku arası bir duyguyla yirmi yedi yaşında bana gardiyan damgası vuran Justine'e küfrettim. On dört yaşından bu yana Mike Aaron'u sevdiğimi, onunla Paris sokaklarında dolaşmanın zevkini, onunla ilgili düşlerimi anımsadım. Geç de olsa hayallerim gerçekleşiyordu.

Aceleyle üstümdekileri çıkarıp Donna Karan imzalı siyah süveterimle dar pantolonumu giydim. Biraz ciddi ve renksiz duruyor, diye düşündüm. Ama saçlarımı yıkamış ve örmüştüm. Tokaları çıkarınca saçlarım dalga dalga omuzlarıma döküldü. Şimdi oldu dedim. Bale öğretmenimin defalarca, "Saç uyum verir," diye yinelediğini anımsadım.

Uzun deve tüyü paltomu giyip boynuma kırmızı bir atkı do-
ladım. Ayaklarıma da topuksuz siyah çizmelerimi geçirdim.
Gözlerimi de boyayınca bayağı etkileyici oldum. Asansörden  ı-
kıp kalçalarını kıvrarak Mike'a yaklaştım. Beni tanımadı.

"Haydi, hazır mısın?" diye sorunca hayretle döndü.

"Frankie sen misin?"

"Ba ısla geciktim. Gabrielle telefon etti ve susmak bilmedi,"
diye yalan kıvırdım. Hâlâ yüzüme bakıyordu. Şu erkekler asla
konuşmasını   renemeyecek. Bir filmde Marlene Dietrich'in
yaptığı gibi eldivenlerimi sıvazlayarak, "Ne o, bir Şey mi unut-
tun?" diye sordum.

"Yo, hayır, bir Şey unutmadım," dedi, hâlâ ŐaŐkınlı ı sürü-
yordu. Eğer yanılmıyorsam onu iyiden iyiye etkilemiş, gardiyan
damgasından sıyrılmıŐtım.

Mike, caddenin aşağı ve yukarısını işaret edip, "Ne tarafa?"
diye sordu.

"Byard Soka ına sapalım, kestirmeden doğru nehir kenarı-
na ineriz. Hava çok güzel. Seine nehrinin kenarında yürümek is-
tiyorum."

"Paris'i avucunun içi gibi biliyorsun."

"İlk kocamla buraya sık sık gelirdik," derken içimden Şarkı
söylemek, dans etmek geliyor, sendelemekten yürümek için
zorlanıyordum. Paris'in havasından mı, Mike'ın yakınlı ından mı
bilmem, bütün sorunlarımı unutmuş, özgürlüğe kavuŐmuŐtum.

"İlk kocan mı dedin? Onu tanıyor muyum?"

"Slim Kelly," dedim.

"Spor yazarı, Slim mi?" Mike'ın çok etkilendiği belliydi. O
nalet Slim neden bu denli tepki yaratır, bilmem. Herhalde erkek-
lerin spor tutkusundan.

"Evet o."

"Slim ilk kocan. Peki ikincisi kim?"

"Onunla henüz karŐılaŐmadım. Bir yıl önce boŐandım, ama
ikinci evliliği de düşünmüyor değilim," diyerek gülümsedim.

Öfkeli bir sesle, "Üçüncü evliliği de düşünüyor musun?" diye sordu.

"Onu zaman gösterecek," diye yanıt verip Place de la Concorde Meydanında hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Mike, "Frankie, ne var o kadar koşturacak," diye söylendi.

"Boğuluyorum demiştin, sıkı bir yürüyüşle açılacağını düşündüm."

"Dünyanın en görkemli manzaralarından birini koşarak geçmek istemem."

"Öyle olsun, pek formunda değilsin galiba," dedim ve yavaşladım.

Kötü kötü bakacaktı ama gözleri saçlarıma ve gülücüğüme takılınca vazgeçti. Dişlerimin kusursuz olduğunu söylemiş miydim? Öyledirler.

"Yine başlamalıyım," demekle yetindi. Nehir kenarına indik. Seine nehri yolunu çizmiş, güçlü ve kararlı boğaza doğru akıyor; karşı yönde Eiffel Kulesinin noktaladığı görüntüler birbirini zincirliyor ve her biri diğerinden görkemli gri binalar geçidi, büyüleyici bir görünüm sergiliyordu. Gök bana kucak açmış, ben de sanki onun kollarına atılmışım.

"Daha acıkmadın mı?"

Dönüp Mike'a baktım. Karşı sokakta kuş pazarı, önümüzde Notre Dame'ın kuleleri yükseliyordu. Louvres'u geçmiş, farkına bile varmamıştık.

"Aklıma gelince yiyorum, ama nedense Paris'te hiç karnım acıkıyor."

"Farkındayım," dedi. "Yakında kızlar gibi sıska olacaksın."

"Fena mı?" diye ona muzipçe baktım.

"Şu maraton yarışından vazgeçip biraz yavaşlarsan söyleyirim. Bak, karşıda bir lokanta var, oraya gidiyoruz."

"Emredersiniz, sayın basketçi..."

"Sakin başlama."

"Eski anılardan hoşlanmıyorsun galiba?"

"Karnım aç."

Le Bistroquet ismindeki lokantanın camlı terasına yerleştik. Şık m n y  elime alıp inceledim. "Burada sandviç yok," dedim.

"Laf olsun diye sandviç demiştim."

"Laf olsun diye tombul dediğin gibi mi?"

"Sana tombul dediğim için bana kızdığını biliyorum, ama iltifat etmek istemiştim."

"Bizim memlekette ona iltifat denmez, ünlü basket i."

"Tombul, lokum, seksi, soğuk kış gecelerinde sıcak, doyu-rucu..."

"Bağırıp durma, herkes bize bakıyor," dedim.

"Sana zayıflama demem bunu kanıtlamıyor mu? Bir man-kenle evliydim. Elbiseyle şahaneydi, ama o kadar. Elle tutula-cak, okşanacak bir tarafı yoktu. Dirsekleri iğne gibi batardı, kal- alarıysa kılıç gibi keskindi. O devirde göğüsleri geliştirme usu-l  de bilinmiyordu."

" yleyse ne diye evlendin?"

"Ne bileyim, çok gençtim. Yatakta  elikten bir heykel gibiy-di."

"Tabii ya ikinci karının da bir manken olduğuna bahse gire-rim."

"Bir daha evlenmedim."

"Akıllanmışsın demek."

"Tombul dediğimi unutacak mısın?"

"Bana kocamı anımsatıyorsun. Hoşlanmadığım sözcükleri tekrarlar, sonra niye bozuluyorsun derdi. Bak kaç kez tombul lafını yineledin."

"Söz veriyorum, bir daha asla tombul demeyeceğim, eğer..."

"Eğer ne?"

"Sen de bana basket i demezs n."

"Oh, Mike bağışla. Kızdığını bilmiyordum. Seni incitmek is-temedim."

"Bak, dinle Frankie. Her oyuncunun yaşamında birkaç ıskalama olur. Bill Brady, 1971 Eastern Conference final maçında yaptığı falsoyu, yirmi yıl boyunca şoförlerden dinlemiş ve neyse ki sporu bırakıp senatör olmuş."

"Yani kimse mükemmel değildir mi demek istiyorsun?"

"Çok akıllı ve etkileyici bir piç kurususun."

"Demek nihayet anlayabildin."

"Tamam, senin dilinden kurtuluş yok."

Gülerek, "Peki anlaştık; seni bağışladım," dedim. "Ne o aristokrat burnuma laf isterim, ne özür. Ben ne olduğumu biliyorum."

"Tartışmak istemiyorum. Ben aptalın tekiyim, ama akıllanıyorum."

"İyi bildin. Yemeğimizi ısmarlayalım mı?" dedim.

Birbirleriyle tartışmaya alışkın insanların ateşkes kararı, bir bakıma konuşacak konuları ortadan kaldırıyordu. İkimiz de burunlarımızı mönüye sokmuş, bu karmaşık listeyi birer gurme gibi inceliyorduk.

"Karar verdin mi?" diyen Mike'a tedirginlikle baktım.

"Yahniyi düşünüyorum," dedim.

"İyi de hangisi? Üç çeşit var."

"Sorun o ya. Sen ne yiyeceksin?"

"Izgara et, kızarmış patates."

"Güzel, ben de ama patates istemem."

"Peki, yanına..."

"Yeşil fasulye istesem..."

"Tamam." Okulda ikimizin de öğrendiği bozuk bir Fransızcayla yemekleri ısmarladı.

"Şarap?" diye sordu.

"Lütfen, kırmızı."

Genellikle öğle yemeklerinde içki içmem ama bu bir kutlamaydı. Garson bardaklarımızı doldurdu, Mike kadehini kaldırarak, "Okuldan kaçmamızın şerefine," dedi, sonra sokaktaki kala-

balığı göstererek, "Burası tam kaçamak yapılacak bir yer. Sen hiç okuldan kaçtın mı?" diye sordu.

"Bir kez, ama önceden okulu ararsa merak etmesin," diye anneme söyledim.

"Demek yaramaz değildin."

"Dünyaya bir daha gelişimde Madonna olarak gelmek istiyorum. Bu yaşamda kedi gibi uslu, sorumluluğunu bilen bir bale öğrencisiydim."

"Baleyi neden bıraktın?"

"Juilliard'ın üçüncü yılında düşüp dizlerimi incittim. Çarpık dizle dans edilmiyor."

"Kırık dizle basketbol da oynanmıyor."

"Onun için mi profesyonel olmadın?"

"Hani o konuyu açmayacağına söz vermiştin."

"Ama ben alay etmiyorum, çok iyi oyuncuydun." Sesim samimi ve sevecendi.

"Çok tatlısın, iltifatına teşekkür ederim, ama bir lise takımında parlamış olmam, beni profesyonelliğe aday yapmaz. Yüzlerce lisede, benden iyi oynayan yüzlerce oyuncu var. Elli bin desek, bunların ancak ellisi milli takıma girer. O, elinin de bir iki düzinesi ilk maçtan sonra elenir, ekarte edilir. Bu iş bildiğin gibi değil."

"Süper model olmak kadar zor desene."

"Hiç bunu düşünmemiştim."

"Belki bundan böyle, onlara karşı biraz daha ılımlı olursun," dedim.

"Atletik yetenek, kamera karşısında poz vermekle bir tutulamaz," derken bana kuşkuyla bakıyordu.

"Mankenlikte de aynen basketbolda olduğu gibi azim ve güç gerek," diye yanıt verdim.

"Yine de, ben mankenliğin faydalı bir uğraş olduğunu kabul etmiyorum."

"Haksızlık ediyorsun. Zirvedeki ünlüler, oraya çetin savaşlardan sonra gelmişler ve tutunmak için çok uğraşırlar. Tabii, fazla övülür, şımartılır ve çok para kazanırlar. Bu arada endüstrinin gelişmesini sağlar, havai fişekler gibi paçavra parçalarına renk katarlar. Ömürleri kısa olduğu için kazançlarını değerlendirmezlerse ellerinde sadece anıları ve fotoğrafları kalır. Basketbol oyuncularını gibi."

"Desene Bill Brady politikaya atılmakla akıllılık etmiş. Tatlı ister misin?"

"Hayır, güneş batmadan biraz daha dolaşalım."

2000 yıllık kentin en güzel sokağı olan nehir boyunda yürüdük. On dört zarif köprüsüyle, Seine nehri, biz turistleri etkilemekle kalmıyor, Paris'te yaşayanları bile çekiyordu. Bir tutkuydu bu.

Hiç alışveriş yapmadık, vitrinlere bile bakmadık. Ne tarihi bir yapıt gezdik, ne bir galeriye girdik. Bazen zırva, bazen ciddi konularda bol bol konuştuk. Güneş batıyordu. Yaşamak ne tatlı, diye düşündüm. Dost olmuştuk.

Mike bana dönerek, "Hava serinledi, otele dönüp birer içki alalım. Belki kayıplar bürosundan da sana bir mesaj gelmiştir," dedi.

İçimi çekerek, "Haylazlık bitti, ama çok güzel bir gündü," dedim.

"Evet, mükemmeldi," derken Mike'ın da içini çektiğini sandım. Acaba içini çekmiş olabilir mi?

Şık insanlarla dolu bara girdiğimizde Tinker, April, Jordan ve Maude bir masada oturuyorlardı.

April bizi suçlarcasına, "Nihayet gelebildiniz," dedi.

Maude kaşlarını çatmış, kuşkuyla Mike'ın yüzüne bakıyordu. "Hele şükür gelebildiniz," dedi.

Jordan asabiyetle, "Bu saate kadar nerelerdediniz?" diye sordu.

Mike'la bakiştık. O, serinkanlılıkla, "Louvres'a gittik," dedi.

Ben de onu desteklemek için, "Orada sizlerden birini göreceğimi ummuştum," diye ekledim.

Evet, Mike'la dōst olmuştuk. Bundan emindim.

14

Justine Loring, ajansa giden koridorda durup soluğunu tuttu ve kapalı kapının ardından gelen sesleri dinledi. İçerdeki bağırmalar, gülüşmeler, bir haftalık tatil nedeniyle ödeneklerini alamayan kızların hepsinin orada olduğunu belirtiyordu. Beni bu halde görürlerse rezil olurum, diye düşünüp sığağa karşın yün beresini gözlerinin üstüne kadar indirdi. Yakasını kaldırdı ve atkısını, bir tek burnunun ucu görünecek kadar yüzüne sardı.

Beyaz paltosu duvarlarla uyum sağlamış, görünmeden odasına kaçabilmişti. Derin bir nefes alıp kapısını kilitledi. Aynaya bakmasına gerek yoktu, ne halde olduğunu biliyordu. Dudakları öpüşmekten şişmişti. Aiden'in sakalları yanaklarını berelemiştir. Gözleri uykusuzluktan baygın, saçları darmadağındı. Nereden geldiği, geceyi nasıl geçirdiği yüzünden okunuyordu. Görünümünün derbederliğine karşın, ruhu zevkle dopdolu, rahat ve mutluydu. Ne maç seyretmişler, ne çarşaf değiştirmişler, ne de yatak yapmışlardı. Aiden'in kokusunu içine sindirmek için duş bile yapmak istememiştir.

Yeter artık, kendine çekidüzen ver, diye düşünüp çekmece-sinden makyaj çantasını çıkardı, olmadı. Bardan buz gibi bir şişe şampanya alarak yanan yanaklarına bastırdı. Ancak bu gece iyi bir uyku çekersem kendime gelirim, diye düşündü, ama artık yalnız yatmak da istemiyordu.

Düğmeye basıp sekreterine, "Günaydın, Phyllis," dedi.

"Oh, günaydın, içeri girdiğinizi görmedim, hemen gelirim."

"Hayır, gelmene gerek yok. Sadece kapının altından Frankie'den gelen faksları at, çalışmak istiyorum."

"Faks yok, az evvel baktım."

"Ama nasıl olur?"

"Ben de anlamadım, gideli dört gün oldu. Telefon şirketini arayıp Paris hatlarında bir bozukluk var mı diye sordum, yokmuş. Onu arayayım mı?"

"Hayır, biraz daha bekleyelim. Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Dart Benedict tekrar aradı, sizi yemeğe davet etmek istiyor."

"Onu boşver. Çok önemli bir şey olmadıkça beni arama. Birikmiş bir sürü evrağı temizlemeye çalışıyorum." Yüzünün hali bir yana, kıyafetini Phyllis'e nasıl açıklardı? Pembe tayt ve bir basketbol forması, günlük giysilerinden epeyce farklıydı. Öğle tatilinde eve koşup üstünü değiştirmeliydi.

Kent, yavaş yavaş fırtınanın etkisinden sıyrılıyordu, ama yan sokaklar hâlâ kapalıydı. Buna karşın, o cuma ödeneklerini almayan bütün kızların geldiği, yan odadaki gürültüden anlaşılıyordu. Elllerinde kime, kaç saat çalıştıklarını gösteren defterlerle kasanın önünde sıraya girdiklerini varsayıyordu.

Fotoğraf stüdyoları, henüz çalışmaya başlamadıklarından bugün tatil sayılırdı. Ajansı saygınlaştıkça, mankenleri daha çok iş alıyor, daha yüksek paraya kiralanıyorlardı. Bu da bazen onun bütçesini zorluyordu. Justine kredisini, bir bebeği gözetir gibi kollar, daima düzenli ödemeler yapardı.

Müşteriler o kadar düşünceli değillerdi, sık sık ödemelerini erteledikleri halde, Justine kızlarına yapacağı ödemeleri asla aksatmazdı. Üstelik her üç ayda bir ödemesi gereken yüklü bonoları vardı ve son günlerde müşterileri bir türlü ellerini ceplerine sokamıyor, bu da onu kaygılandırıyordu.

Diğer yandan, kızların bu havada, kutuba giden kâşifler gibi sarınıp sarmalanıp ajansa gelmeleri, fiziksel ve ruhsal sağlık-

larını yitirmediklerini kanıtlıyordu. Ödeme günü para almaya gelmemek bir tehlike işaretiydi. Hafta boyu çalışır, gezer, partilere gider, sevişir, dedikodu yapar, cuma günleri ortaya çıkarlardı. Çürük bir diş, birkaç kilo almak, randevusuna gitmemek bile, cuma günleri para almaya gelmemek kadar tehlikeli değildir. Bu bir yangın alarmıydı. Bir kızın ödeme gününü unutması, uyuşturucu bağımlısı olduğu anlamına gelir. Justine'in bütün öğütlerine ve bilinen tüm acı deneyimlere karşın, kötü arkadaşlardan, kötü alışkanlıklar edinmek her an olasıydı. Ödeme gününü unutmanın anlamı uyuşturucu canavarının pençesine düşmek demektir.

Yaşamının en güzel hafta sonundan sonra, tatlı anılarını düşünecek yerde, neden böyle karanlık düşüncelere saplanmıştı? Bir eksiklik, bir yüksünme duyuyordu. Bunun Frankie'den kaynaklandığına emindi. Onu özlüyordu; hayat dolu varlığını, işine coşkuyla sarılmasını, her yeni adayı heyecan ve sevecenlikle karşılamasını arıyordu. Aynı zamanda onunla ilişki kuramadığı için de hırslanıyordu.

Frankie yedi yıldır bu işde olduğu için heyecanını yitirmişti. Oysa Justine on yedi yılın sekiz yılını mankenlik yaparak, dokuz yılını da ajansı yöneterek geçirdiği için işini kanıksamıştı. Frankie, her adayın üne kavuşacağını düşlerken o, bu kızcağzın on yıl sonra hali ne olacak, diye düşünmekten kendini alamıyordu.

Artık moda dergilerine de bakmıyordu. Bir yıl soğuk sarışınların yeğlendiğini, ertesi yıl görkemli esmerliğin kutlandığını veya çilli güzellerin herkesi gölgede bıraktığını görmeye dayanamaz olmuştu. Hele şu kızıl dudaklı, boyalı saçlı, vamp tipi son görünüm fazla abartılıydı.

Kozmetik ve giysi satmak için moda dergi yazarlarının zirvalarını okuyan, çekici olmadıklarını yüzlerine vurmak için yayınlanan bu dergilere, acaba kaç kadın para veriyordu? Bu sadece

Amerika'ya özgü değildi, mantıklı Fransızların da en az otuz moda dergisi vardı.

Bütün bu saçmalıkları bir yana bırakıp bürosunu dolduran gazete ve dergileri çöpe atmak, ajansa akın eden umut dolu kızlara, "Gidin kendinize daha uygun, daha güvenli bir iş seçin," demek Yeni Zelanda'daki gibi sakın, didişmesiz bir hayat sürmek ne hoş olurdu. Bir giysi bile almazdı, yeterli sayıda giysisi vardı. Ajansı satın parasını sağlam bir Yeni Zelanda bankasına yatırır, kırların yemyeşil halılarında... ne yapardı? Koyun üretti.

İnsan hayatının sınırsız zaman içinde kapladığı süre ne kadar da kısaydı. Justine, kendini koltuğa atarak bu olanaksız hayale güldü. Bir filmde koyunların kırpıldığını görmüştü, bu hiç de ona göre bir iş değildi.

Peki ya Aiden? Üç gün süreyle o ve kedisi ilgisinin odağı olmuş, huzur ve şehvet dolu günler yaşamıştı. O sabah Aiden onu zorla yataktan kaldırmıştı. Neden mi? Onun kazanını onaracakmış. Sanki kazanı onarmayı erteleyemezmiş gibi.

Aiden'in gücü sonsuz ve kesindi ama Zelanda'ya yollanacak kadar değil. Uğraşsız geçirdiği bu üç gün, sadece ona yaptığı işi tartma olanağını vermişti, o kadar.

Çok kişi, manken yetiştirmeyi, bir tür pezevenklik diye tanımlıyordu. Justine kadınları kiralama görevini en düzenli, en gerçekçi yolda sürdürüyor; onları koruyor, eğitiyordu ama kızları daha güvenli bir uğraşa yönlendirme isteğini de kafasından çıkaramıyordu.

Ajans yöneten erkekler, genellikle kızları sömürürlerdi. O, hiç olmazsa birkaçını onların elinden kurtarmıyor muydu? Güzel kızların kendilerini sergilemeleri, işyerlerinin de mallarını satmak için onları kullanmaları yasak değilse, diye düşündü. Yalnız o zaman Amerikan endüstrisi batardı. Hiç yoktan reklamcılık, basın, moda ve kozmetik sanayileri iflas ederdi. Justine bu işi seçtiğine göre onu en saygın ve dürüst şekilde sürdürmeliyim, dedi kendi kendine. Bütün uyarılarına karşın, kızların para için çırıl-

çıplak poz vermekten çekinmediklerini üzüntüyle görüyordu. Hoş, ünlü mankenler de çamaşır sergilemekten çekinmiyorlardı.

Justine sekreterini aradı. "Phyllis, Frankie'den hâlâ bir haber yok mu?" diye sordu.

"Az önce baktım, yok."

"Sen yine bak."

"Dart Benedict yine aradı, bağlayayım mı?"

"Hayır, henüz işim bitmedi."

Sayın Frankie Severino, demek beni habersiz bırakarak öç alıyorsun. Paris'e gitmediğim için beni cezalandırıyorsun. Sana binlerce dolar değerinde giysi aldım, nankör, şişko, küstah kadın. Az evvelki karamsarlığın yerini öfke almıştı. Orada neler olup bittiğini kendisine anlatması gerekmez miydi? Yükümlülük ondaydı ama sorumluluk kendisindeydi.

Paris'te üç toy genç kız ne yapıyordu? Mankenleri gözeten aç kurtlarla başedebiliyorlar mıydı? Lombardi onları nasıl karşılamıştı? Bunları bildirmek Frankie'nin göreviydi. Hırsla kalemi kapıp bir şeyler karalamaya başladı.

"Neler oluyor, nasılsınız, neredesiniz ve ne yapıyorsunuz? Bunu alır almaz açıklamayı bekliyorum.

Justine."

"Phyllis, gel bu faksı derhal Frankie'ye yolla," dedi.

"Temize çekmeden mi?"

"Gerekmez, olduğu gibi yolla."

Necker'in kızı olduğunu açıkladıktan sonra ayrıntılara girmediği için Frankie bozulmuştu, onu bu yolla habersiz bırakarak öfkesini alıyordu. Bütün kozlar onun elindeydi şimdi. Serinkanlılığını zorlayıp, merakını kamçılamaya çalışıyordu.

Justine, acaba Paris'te saat kaç, diye düşündü. Akşam yemeği zamanıdır, geç oldu ama telefon etse miydi?

Kafasında varsayımlar dolanıp duruyor, ona neler söyleyeceğini tasarlıyordu. Phyllis elinde bir faksla odaya girdi.

"Sizinkini alır almaz yanıt vermiş olacak, iki dakika bile sürmedi," dedi.

"Sevecen mesajını şu anda aldım. Arkadaşlarının yanında bizi unuttuğunu sanmıştım. Madem ki soruyorsun söyleyeyim: Herkes sağlıklı, otel rahat, kızlar mutlu ve meşgul, henüz olumsuz bir olay yok. Ben de saçımı kızıla boyamak üzere bir saat kadar odamda olacağım, fazla ayrıntı istiyorsan ara.

Frankie."

'Henüz olumsuz bir olay yok.' Bu bir alarm, demek bir olumsuzluk bekliyor. Justine faksı hırsla buruşturup yere attı. Üç deneyimsiz kızı Paris'e yollarsan elbet bir sorun çıkar, hele Paris'in o bölgesinde. Hiç Necker'den söz etmemişti. Onun tepkisini, Frankie'nin adam hakkında ne düşündüğünü, neler konuştuklarını merakla beklediğini bilmez olur muydu? Bunu özellikle yapıyor, kendisini bu ayrıntılardan acımasızca yoksun bırakıyordu. Bir yolunu bulup onun baskısından kurtulduysa, bu kendisiyle ilgilenmiyor demek değildi. Bunu Frankie bal gibi biliyordu, cin gibi akıllıydı.

Hayır, telefon edip onun oyununa gelmeyecekti. Onurunu koruyacaktı. Ama arkadaş arasında onurun ne önemi vardı. Biz dostuz, birbirimizi her zaman yüreklendirirdik, niye böyle yapıyor, diye düşündü. Bütün gün başını ağrıtan karamsar düşüncelerin nedenini de böylece anladı. Merakla, heyecanla Necker'le ilgili bir haber beklediğini kabullendi.

İki saat kadar sonra, herkes yemeğe gidince Justine sessizce bürodan çıkıp, diz boyu karları çiğneyerek evine gitti. Ev hâlâ buz gibiydi, ama işçiler çalışıyordu.

"Matmazel Loring?"

"Evet." Justine hayretle holde kendisini bekleyen, siyah üniformalı bir adamın durduğunu gördü.

Adam ona bir tomar evrak uzatıp, "Lütfen sandığın sağsalim elinize geçtiğini belirten şu kâğıtları imzalar mısınız?" dedi.

Justine gözleriyle Aiden'i ararken, "Siz kimsiniz, hangi sandıktan bahsediyorsunuz?" diye sordu.

Adam kapının yanında duran sandığı göstererek, "Kraemer'den geliyorum," dedi.

"Ben bir şey ısmarlamadım, bir yanlışlık olacak. Kraemer nedir, kimdir?"

"Bu malı Matmazel Loring'e teslim etmekle görevliyim."

Justine, Aiden'in bodrumdan gelen sesini dinliyordu.

"Burada durup tartışacak vaktim yok. Peki, şuraya bırakın," dedi ve evraka bakıp imzalayarak adamı başından savdı. Sandık Paris'ten yollanmıştı. Frankie'nin bir şakası olacak, diye düşündü. Bütün eski giysilerini bana yollamıştır. Allah bilir, eskici bile beş kuruş vermez. Sonra, "Aiden orada mı?" diye bodruma seslendi.

Birisi, "İkinci katta," diye yanıt verdi.

Justine, merdivenleri koşarak çıktı. Aiden'in banyoda boruları incelerken bir şarkı mırıldandığını duyuyordu. Durdu, nasıl davranacağını bilemiyordu. Bu sabah onun yatağında uyandıktan sonra büroda geçirdiği zor saatler bir uzaklık, bir suskunluk yaratmıştı.

Dönüp odasına girdi, şapkasını çıkarıp saçlarını rastgele fırçalamaya başladı. Kalp atışları kafasının içinde çınlarken, Aiden'in sesinin kesildiğini duydu. Yanındaydı, elinden fırçayı alıp saçlarını okşadı.

"Gel saçını kısacak keselim. Suç bende, bir kurutucum olseydi bu hale gelmezdi. Keseyim mi? Hem para da almam." Justine mutlulukla kollarına atıldı.

"Öpebilir miyim, yoksa çok mu acıyor? Dudakların biraz hırpalanmış gibi... Seni çok özledim, bütün gün seni düşündüm. Canını acıtmadan öpeceğim."

"Bilmem ki gülerken bile acıyor."

"Ben şimdi icabına bakarım," diyerek kadını kucaklayıp yatağa götürdü. Bir yandan da diliyle dudaklarını okşuyor, öpüyordu.

"Aiden, ne yapıyorsun dur, yapma."

"Evet sevgilim."

"Bari kapıyı kilitle."

"Bu biraz iyileştin anlamına mı geliyor?" diyerek buz gibi odada paltosunu çıkararak onu battaniyenin altına soktu. Justine kollarını açmış, onu çağırıyordu.

Aiden, "Küçük sevgilim, nasıl karşılanacağımı bilmediğim için çekimserdim," deyip süveterini sıyırdı ve Justine'in göğüslerini öpmeye başladı. Dondurucu soğuğa karşın soyunuyordu.

Teninin kokusu Justine'in başını döndürürken genç kadın elini tutup göğsüne bastırdı. Onu içinde duymak, doymak istiyordu. Aiden battaniyenin altına girip kadına sokuldu. Ateş gibi dokunuşları genç kadının tüm vücudunu sararken, sanki eriyordu. Aiden, parmaklarıyla onu okşarken Justine titremeye başladı. Şehvet benliğini sarmıştı. Zevkle haykırdı.

Aiden onu öperek, "Isınmadın mı?" diye sordu.

Justine utangaç bir sesle, "Hiç başıma böyle bir şey gelmemişti," dedi.

"İşte buna çok sevindim."

"Suç sende, bir dokunuşunla beni tahrik ediyorsun."

"Öyle olduğunu umarım, sevgilim. Biraz ısındın mı?" Justine'in elini tutup sertleşmiş organına bastırdı.

Justine irkilmişti. "Aman Tanrım seni unutmuştum. Bu halde dolaşamazsın."

"Çalışmam da..."

Zaman, ayaklarının altından kayarak giderken Aiden'in dudakları genç kadının vücudunda dokunmadık yer bırakmıyor, sertleşmiş organı her ikisini de tekrar tekrar doruğa yükseltiyordu.

Justine başını onun omzundan kaldırarak gözlerini açtı. "Uyudun mu?" diyerek etrafına baktı. Saat kaçtı, günlerden neydi? Benliğini zorladı.

"Birkaç dakika uyudun; uyandırmaya kıyamadım, ama işbaşı yapmam gerek."

"Benim de. Eve üstümü değiştirmeye gelmiştim. Oh Aiden..." diyerek yataktan fırladı. "Senin yanında tüm gücümü kaybediyorum," dedi.

"Ben gücü değil, yumuşaklığı yeğlerim."

"Şu yüzümün haline bak." Yanakları al al, gözleri de şehvetle parlıyordu.

"Çok güzelsin, hiç dokunma. Soranlara güzellik enstitüsüne gittim, kadının elleri fazla güçlüydü dersin."

"Bakıyorum bu konuda da bilgilisin," diyen Justine onu kıskandığını hissetti. "Kimbilir kaç kadına bu öneriyi yaptın?"

"Asla! Müşterilerimle sevişmek prensiplerime aykırıdır. Bollarını da kendim onarmam, tesisatçılara yaptırım, anlaşıldı mı?"

Justine boğuk bir sesle, "Evet, anladım," dedi.

"Kuşku mu duyuyorsun, inan doğru söylüyorum."

"Oh, Aiden, bilmiyorum."

"Zaman sözlerimi ve duygularımı kanıtlayacak."

Justine onun kollarından sıyrıldı. Kıskançlık ona yabancı gelen bir histi, sarsılmıştı.

Aiden, "O adamın getirdiği kâğıtları imzaladın mı?" diye sordu.

"Hangi adam?"

"Seni dışarda bekliyordu. Acıdım, içeri aldım. Günlerdir o sandığı sana getirebilmek için havanın düzelmesini bekliyormuş."

"Nereden geliyormuş ki?"

"Paris'ten, haberin yok mu?"

Justine omuzlarını silkerek, "Çok esrarengiz," dedi.

"Ne olduğunu merak etmiyor musun? Elden teslim edilen esrarengiz bir sandık, gel bakalım, onu kendi kendine açamazsın. Sonra bürona gidersin. Havanın kırıldığını farkettiler mi?"

"Evet, Aiden, gerçekten ev ısınıyor."

"Yeni kazan çalışıyor, bunu kutlamalıyız."

"Az önce kutladık ya."

"O sayılmaz, bilinçli değildi."

"Seni altetmek olanaksız." Justine rujunu sürerken gülümseyordu.

"Yılda bir beni altetmene izin veririm. Kirpiklerinle oynamayı sürdüreceksin, yoksa sandığa ben mi bakayım?"

"Sen açmaya başla, birazdan gelirim."

"Yılda bir izin veririm" demişti, demek beraberliklerini sürdürmek istiyordu. Justine onu bir hafta önce tanıdığı anda, kendini de tanımaya başlamıştı. Az sonra Aiden'in sandıkla cebelleşmesini seyrediyordu.

"Ne kadar da sıkı ambalaj yapmışlar, hiç böylesini görmemişim. Gel yardım et." Nihayet sandık açılmış, kâğıtlar sökülmüş, yazı masası bütün görkemiyle ortaya çıkmıştı. İkisi de hayret içinde, en ünlü müzelerde sergilenerek görkemdeki bu sanat yapıtına bakıyorlardı.

Aiden heyecanla, "Aman Tanrım, inanılır gibi değil. Bu ne müthiş bir şey," dedi.

Justine, "Elimi sürmeye korkuyorum, bir yanlışlık olacak. Bu bana gönderilmiş olamaz," dedi.

"Ben evraka baktım, hatta imzalamak istedim, ama adam ille de Matmazel Loring'e teslim edeceğim diye diretti. Yanlışlık yok. Şu bacaklara, şu oymalara bak, cennetten çıkma." Aiden yazı masasını okşuyor, markütörisini, porselen madalyonları, kakmaları, mineli süsleri hayranlıkla inceliyordu. "Şu işçiliğe bak, bu kesinlikle müzelik bir parça," dedi.

Justine, eskiciden aldığı soluk halının üstünde etrafını küçümser gibi yükselen yazı masasına bakarak, "Bütün eşyalar

onun yanında ne kadar da külüstür duruyor," dedi. "Safkan bir atın, rastgele bir ahıra getirilmesi gibi."

"Evet, eşyalarına pek uymuyor, kusursuz bir parça. Yaşgünün filan mı?"

"Hayır."

"Çekmeceleri açıp kart filan aramayacak mısınız?"

Justine bu pahalı ve gereksiz oyuncağı Necker'in yolladığını anlamıştı. Yerinden kımıldamadan yazı masasına baktı.

Aiden kuşkuyla, "Galiba kimin yolladığını biliyorsun," dedi.

"Şimdi de sen beni kuşkuyla sorguya çekiyorsun."

"Justine, bu çok değerli bir Fransız antikası. Paha biçilmez türden bir parça. Milyonlar değerinde olduğu kesin."

"Saçmalama." Justine çekinerek çekmeceleri açıp kapıyor, bu sorunu nasıl çözümleyeceğini düşünüyordu. Ortadaki çekmecedeyse beyaz bir zarf buldu, açtı, bir göz atıp yerine koydu.

Aiden kırılgan bir ifadeyle ona bakıyordu. "Yavrum, bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin. İkimiz de olgun insanlarız. Bugünü yaşıyoruz, ama geçmişinde hâlâ senin için önemli olan biri varsa, bilmek isterim. Senin onun için değerli olduğunu açık."

Justine sert sesle, "Hayatımda ilgilendiğim kimse yok," diye yanıt verdi.

"Peki öyle olsun."

"İnanmıyor gibisin."

"Seni hiç tanımadığımı düşünüyordum."

"Ben de seninle ilgili pek bir şey bilmiyorum."

"Ama kimse bana böyle değerli armağanlar yollamıyor."

"Haksızlık ediyorsun."

"Gerçeği söylüyorum."

Justine olayların bu şekilde gelişmesinden hırçınlaşmış, ona anlatmaya mecbur değilim, onu tanımıyorum bile. Güven için seks yeterli değildir, diye düşünerek kendini savunmaya

alışıyordu. Zengin bir âşığım olduğunu sanıyorsa varsın, öyle bilsin. Neden olmasın, bir de olur iki de.

Buz gibi sesle, "Büroya dönmeliyim, şunu işçilerin çarpıp kırmayacağı bir kenara koyar mısın?" dedi.

"Bu gece buluşacak mıyız?"

"Sanmam, yapacak bir sürü işim var."

Aiden boğuk ve kırgın bir sesle, "Nasıl istersen, bu armağa-nı gönderene bir teşekkür notu yazmayı da unutma," dedi.

15

Marco Lombardi panik içinde atölyede dolaşıyor, gün geçtikçe artan bir huzursuzluk ve kaygıyla ilk koleksiyonunun defilesini düşünüyordu. Asistan olarak yaşadığı o yıllarda yeteneğinin bilincinde, sabırsızlıkla böyle bir fırsat beklediği halde, başarı olanağına bir hafta kala neden kuşkulu ve tedirgin olduğunu anlayamıyordu.

O sabah bütün koleksiyonunu, henüz tamamlanmamış olanları bile atölyeye getirtmiş, hoyratça yerlere fırlatmıştı. Kiminin nakışı, kiminin düğme veya fermuarı eksik, kimi de sadece teğelliydi. Kendine hayretle bakan işçilerine, "Kusurlu bir şey göstereceğime hiçbir şey sergilemem, götürün şu paçavraları, gözüm görmesin," diye bağırmıştı. Kadınlar, elbise ve tayyörleri yerden toplamış, siniri geçene kadar dolaplarda saklamak üzere götürmüşlerdi.

Marco, Necker'in binbir ricayla kendisine sağladığı prova mankeni Janine'i çağırttı ve ona yere atmadığı giysileri birer birer giymesini söyledi.

Janine otuz beş yaşında, kusursuz hatları olan bir profesyoneldi. Marco küfür ederek yakaları söküp etekleri iğnelerken,

taş gibi durmuş, yeni bir yemek tarifini dũřũnũyordu. Birden Lombardi'nin gelip önünde durduğunu farkettti.

Hırsla, "Biraz ilgi g stersen de yaratıcılığıma katkıda bulunsan. Belki senin ne kadar sıradan bir insan olduğunu unutturum," diye bağırdı. "Kusursuz vücutlu, budala, yeteneksiz bir burjuvadan başka bir şey değilsin."

Janine'in yüz ifadesi değişmedi. Yalnızca bir kaşını hafifçe kaldırdı ve giydiği gri ipeklinin fermuarını açıp çıkardı. Giysiye katlayıp Marco'ya uzattı. Atölyede herkes susmuş, onlara bakıyordu.

Janine kendisine uzatılan sabahlığı bile giymeden, "Hoşça-kalın, Mösyö Lombardi," diyerek dantel k lotuyla odadan  ıktı. Kusursuz vücudunun hakkını verecek nice dizaynır vardı. Bu zıp ıktı kendini ne sanıyordu. Yakışıklılığı kabalığını asla affet-tiremezdi. Bu şekilde davranarak asla başarıya ulaşamazdı. Yeteneksizliğini farkedemeyip kendisini suçlamıştı küstah adam. Chanel'de mankenlik yapan arkadaşına bu olayı anlattığı zaman çok eğleneceklerdi.

Atölyede  ıt çıkmıyordu. Marco elbiseyi işçilerden birine fırlattı. "Hi birinizin yapacak işi yok mu? Niye burada durmuş aval aval bakıyorsunuz! G t r n şunları, haydi iş başına, burası sirk değil! Siz Madam Elsa, bana yeni bir prova mankeni bulun. Kız kurusu birini istemiyorum," dedi.

Saatler geçmiş Elsa uygun birini bulamamıştı. Bu karmaşa içinde son dakikada kimi, nereden bulacaktı?

Marco, işçilerinin önünde kontrolünü yitirdiği için büsbütün sinirlenmiş, Janine'in işi bırakmasına içerlemişti. Üstelik Tinker denen o yeteneksiz kıza da gel demişti. Zayıf bir anında ona acıyıp yürümeyi  ğreteceğine söz vermişti. Oysa o    dakika gecikme küstahlığını göstermişti. Hırsla kalkıp pencereye gitti ve dışarıya baktı. Kızıl saçlı Tinker'in karşı kaldırımında bir gencin kollarına yumulduğunu görünce büsbütün hırslandı.

Tinker kendini zorla Tom'un kollarından sıyırdı ve merdivenleri koşarak çıktı. Kapıyı vurup kendini rezil ettiği odadan içeri girdi.

Marco masanın üstünde yığılı kumaş toplarına bakıyordu, başını kaldırmadan adeta havlarcasına, "Geç kaldın," diye bağırdı.

"Üzgünüm, taksi bulamayınca, koşmak zorunda kaldık."

Marco buz gibi sesle, "Otel köşe başında, taksiye ne gerek var. Burada bulunmanın tek nedeni bana hizmet etmek, sakın bunu unutma," diye homurdandı.

"Evet, biliyorum, bir arkadaşla yemeğe çıktım, garson fatu-rayı getirene dek..."

"Bana masal okuma, pencereden arkadaşını gördüm, öpüşüyordun. Her defilede senin gibileri vardır. Uçaktan indikten beş dakika sonra, Paris havasından bir nefes çekip azgın köpekler gibi ilk rastladığınız adama bacaklarınızı açarsınız. Umarım yıkanıp gelmişsinizdir."

Tinker, "Hayır, ben öyle bir kız değilim," diye kekeleyerek yanıt verdi.

"Boş yere nefesini tüketme. Hayal gücünüz de sorumluluk duygunuz da eksik. Size göre erkek olsun da ne olursa olsun. Haydi soyun."

"Ne?"

"Soyun dedim, prova yapacağım."

"Ama bana yürümesini..."

"Saçmalama, şu anda bir prova mankenine ihtiyacım var. Bu sefer sütyenini çıkarma, striptiz yapmıyoruz. Ya soyunursun ya da ilk uçağa atlayıp New York'a dönersin, bana göre hava hoş."

Bütün bu tatsızlıklar Necker'in suçuydu. O Janine denen soğuk kariyi, bu beceriksiz kızı başına saran oydu. İleri gördüğü kurallarla yaratıcılığını köreltiyordu. Şimdi de bu aptal kızın, tatsız Amerikan şivesiyle okuduğu masalları da dinleyecekti? "Haydi ne duruyorsun?" diye bağırdı.

Tinker çaresizlik içinde eteğini ve süveterini çıkardı. Bu, onları zarafetiyle etkileyen adam mıydı? Gücü sonsuz ve kesindi. Dediğini yapmazsa yarışmadan çıkarılacak, başarı olanağını yitirecekti.

Marco, "Arkanı aynaya ver, ışığa dön," dedi. Hâlâ kumaş toplarına bakmaya devam ediyordu. "Tanrı aşkına ayağından şu korkunç çizmeleri çıkar, bir adım ilerle, dur."

Marco, başını kaldırmış ona bakıyordu. Tinker kendini plastik bir bebek gibi hissetti. Çocukluğundan bu yana, geliştirdiği çelik iradesiyle kendini toparladı.

Marco, Tanrı'ya şükür Janine'den kurtuldum. Kusursuz topuzu, dingin haliyle beni köreltiyordu. Bu genç kadın onunla taban tabana zıt. Renkleri, gençliği, basitliği, hatta asker gibi dimdik duruşu bile bir yenilik.

Her dizaynır, ilhamını çeşitli kaynaklardan alır, Janine ise ilhamını kurutmuştu. Belki bu kız hayal gücünü kamçılatabilir, diye aklından geçirdi.

Bir manken mi giysiye renk verir, giysi mi mankene hayat verir diye hep düşünürdü. Ama kâğıt üzerinde yaratılan eserlerin, ancak insan vücuduna uygulandıktan sonra değer kazandıklarının da bilincindeydi.

Tinker'e bakarken koleksiyonunda hiç dantel kullanmadığını düşündü. Dantel, baharda ağır ve yaşlı işi gibi gelmişti, ama bu taptaze kız danteli de gençleştirebilirdi. Janine'in üstünde yaşlı duracak bir renk veya kumaş, Tinker'in vereceği havayla bambaşka bir etki yaratacaktı.

Bir top siyah Charitilly danteli açtı ve bir iki boyunu koluna doladı, sonra Tinker'in iki omzundan aşağı sarkıttı. Bir adım gerileyerek baktı. Onu bu halde, astarsız, dikişsiz, süssüz, sadece kumaşın güzelliğini vurgulayarak podyuma çıkarmak ne hoş olurdu. Uzun boyu, makyajsız yüzünün siyahla oluşturduğu tezat ve alev gibi saçları harikaydı. Ama hiçbir kadın, herhangi bir kumaşçıdan alabileceği birkaç metre dantel için ona para ver-

mezdi. Heyecanla kumaşı çekiştirmeye, orasını, burasını kabartıp iğneleyerek şekil vermeye başladı. Önü dik yakalı, sırt bele kadar açık olmalıydı.

İki boy danteli arkadan bağlayarak bir fiyonk yaptı. Kumaş şimdi bedeni sarmış, uçar gibi arkaya kıvrılıyordu. Saçını beğenmedi, yüzünü glgeliyordu.

"Saçını topla," dedi. "Token var mı?"

"Yok."

"Hazırlıklı olmalıydın. Kimıldama." Marco masanın üstünden birkaç toka alıp, Tinker'in saçının bir yanını tepesine tutturdu. Yüzüne baktı, sinirlendi. Bir sanatkr için ilgisizlik öfkeden daha da kötüydü ve kız buz gibi duruyordu. Cansız vücudu, ruhsuz gözleri heyecanını köreltiyordu. Biri gitti, biri geldi, diye düşündü. Ama ondan esinlenerek dantel kullanmaya karar vermişti. Öyleyse yaratıcı gücünü zendirmişti.

Marco, "Senin üstünde prova yaparak yeni bir model yaratmadılar mı?" diye sordu.

Tinker hayır anlamında başını salladı.

Marco bu salak bana kst, konuşmuyor. Bu şerefi ona verdiğim için minnettar olacağına bana poz yapıp hava atıyor. Onu yumuşatmam gerek, çünkü onunla çalışmak istiyorum, diye aklından geçirdi.

"Hayret. Yürümeyi bilmiyorsun ama düz durduğun zaman bayağı etkileyicisin. Kim olsa yürür, ama kaç manken bir dizaynıra esin kaynağı olabilir? Hem sana podyumda nasıl hareket edeceğini de göstereceğim."

Tinker yine yanıt vermedi. Gözlerini ileriye dikmiş, sessizce duruyordu.

Marco, "Yoruldu galiba," diyerek onun saçlarını okşadı. Tinker kaşını bile oynatmadı.

Marco, bak hele şunun küstahlığına, canlanmak için ilgi istiyor, diye düşünüp ellerini onun saçlarının dibine soktu ve başına masaj yapmaya başladı, sonra yumuşak bir sesle, "Gevşe,

gevşemen gerek, daha çok işimiz var," dedi. Sonra parmaklarını kızın ensesine indirdi. "Biraz rahatladın mı?" diye sorarak saçlarını toplayıp tokalarla tutturdu.

Tinker soğuk bir sesle, "İyiyim, yorulmadım," dedi. Öfkesinden yumruklarını sıkmış, tırnakları avucuna geçmişti.

Marco yeniden çalışmaya başladı. Bu inatçı, hırçın kızı, başka koşullar altında bir an düşünmeden başından defederdi, ama onun saçlarını toplarken teninin kokusu ve yakınlığı, içindeki yaratıcılığı uyandırmış, yepyeni fikirler, şekiller kafasının içinde kıpırdamaya başlamıştı. Öyle canlı, öylesine renkliydiler ki not etmesine bile gerek yoktu. Tinker'den esinlenmişti. Onun tazeliği sayesinde yeni buluşlar yapabiliyordu. Bu kızda kendine özgü bir nitelik vardı, bunu nasıl olmuş da farketmemişti. Onunla çalışacak, koleksiyonun en güzel parçalarını yaratacak-tı. Bu kız, onu tedirgin eden sıradanlığa bir özellik verecek, içini kemiren kuşkularını giderecekti.

Tüm enerjisini onun üstüne odakladı. Davranışlarında, yeni ve kesin bir kararlılık vardı. Janine'in körelttiği hayal gücü, becerisi Tinker'in nefesiyle canlanmış, yaratıcılığı kuşkunun karanlıklarından sıyrılıp şahlanmıştı.

Dantel bulutunun içinde kıpırdamadan duran genç kıza baktı. Elbisenin üst kısmı kesinlikle tene oturmalıydı. Marco, Tinker'in sütyenini bir çekişte çıkarıp, "Sütyen dantelin havasını bozuyor," dedi. Tinker göğüslerinin çıplaklığını farketmemiş gibi duruyor, Marco çalışırken konuşuyordu. "Ön dümdüz, arkada bir fiyonk." Danteli vücuduna sarıp iğneledi, bolluğu dizlerinin altından kıvrımlarla yere bıraktı. Bir adım gerileyerek baktı, başarmıştı. O anda Marco, Tinker'i bir kadın olarak gördü.

Yaklaştı, ellerini göğüslerine koydu ve onları okşadı. Tinker öfkesine karşın aynı soğuk ve duygusuzluğu sürdürmeye çalışıyordu. Terslense elbiseyi yırtar, "Defol git, Paris'ten de yarışmadan da çık git," diye onu kovardı. Başarıyı seçiyorum, diye dü-

şünüp suskun, bekledi. Marco göğüs uçlarını okşamaya başlamıştı. Tinker elinde olmayarak bir adım geriledi.

"Merak etme, başka kimse onları görmeyecek, dantel örtüyor," dedi. "Ne kadar güzeller, pembe ve çok da duyarlı. O gün soyunduğunda bu kadar iri olduklarını farketmemiştim. Fotoğrafçılar, seni bu elbise içinde görünce çıldıracaklar. Senin için daha nice modeller çizeceğim, defilenin yıldızı olacaksın, basında olay yaratacaksın."

Tinker kuşkulu bir sesle, "Senin vaatlerinin değerini çok iyi anladım," dedi.

Marco'nun sesi, yaratıcılığın heyecanıyla titriyordu. "Demek bana güvenmiyorsun, ama kuralları ben koyarım," dedi.

Tinker, o anda kendine güven duydu. "Bana podyumda yürümeyi öğreteceğini söylemiştin, yapmadın. Şimdi de seni bir yıldız yapacağım, diyorsun. Geldiğimde beni aşağıladın, şimdi dünyayı ve şöhreti öneriyorsun. Her an değişen bir insana nasıl güvenilebilirim."

"Berbat bir sabahtı, acısını senden çıkardım. Haklısın, defile yaklaştıkça baskılar artıyor, anlamaya çalış," derken bu kızdan özür dilediğine şaşıtı.

Tinker, birer yıldız gibi parlayan gri gözlerinde sert bir ifadeyle ona bakmayı sürdürüyordu. Marco içtenliğini kanıtlamanın bir yolunu arıyordu. Aksesuar masasının üstünden bir çift sallantılı küpe alıp onun kulaklarına taktı.

"Gel sana bir şey göstereceğim. Yavaşça dön... aynaya bak ve bana ne gördüğünü söyle."

Tinker hayret ve huşu içinde aynadaki aksine baktı. Büyüleyici bir görünüm sergiliyordu. Yüzyılları aşarak başka bir dünyanın görkemini aynaya yansıtan bu kadın kendisi miydi? Vücudunun biçimli hatları bir dantel bulutunun içinde kıvrılıyor, kulağındaki küpeler parlak gözleriyle saçlarının uyumuna bambaşka bir güzellik katıyordu.

Tinker, sarhoşluk sisi içinde kendini seyrederken, Marco yaklaşmış onun kulak memelerini okşayarak, "Ne güzel olduğunu gördün mü? Sevgilim, sen doğuştan bir yıldırınsın ve benim elimde ölümsüzlüğe erişeceksin," dedi. Tinker onun elini iterken aynada adamın şehvet dolu gözleriyle karşılaştı.

Marco onu ilk gördüğü gün saflığını ve toyluğunu sezmiş, kolay bir av diyerek yardım önermişti. Nedense onu hep toy kızlar etkilerdi. Jordan ve April, ona zevk vermeyecek kadar bilgiçlerdi. Tinker ise, korkulu gözlerle ona doğru yürürken organı uyanmış, ereksiyonu pantolonunu zorlamaya başlamıştı.

Hayalinde onu önünde diz çökmüş gördü. Belki direnecekti ya da direnmeyecekti. Mutlak direnecekti, ama korkudan karşı çıkamayacaktı. Ona ne istediğini söyleyecek, titrek elleriyle kemerini çözüp pantolonunun fermuarını açmasını seyredecekti. Sonra erotizm dalgalarında doyuma ulaşacak, onun saflığıyla alay edecek, aşağılayacak, bilgisizliğini kınayacak ve zevkin doruğa erişip onu özgür bırakacaktı. Kızlara kudretini kanıtlamanın en doğal yöntemi bu. Haftalar boyu onu eğitecek, toyluğu beceriye dönüştükten sonra kişiliği yitirilmiş o kıızı bir arkadaşına devredecekti. Belki Dart Benedict'e veririm, diye düşündü.

"Marco?" Tinker'in sesi onu daldığı hayallerden kopardı.

"Ben buraya podyum yürüyüşü öğrenmeye geldim, aynada kendimi seyre değil."

Marco tatlı düşünün dağılmasından sıkkın içini çekti. "Sen kendini olumsuz yere etkileyip bu sorunu yaratmışsın. Herkes gibi senin de iki bacağın, iki ayağın var, yürümeyi biliyorsun. Tek eksiğin davranışın, yürümen değil. Gerçeği çarpıtıp kendine güvenini yitirmişsin. Dans etmesini bilir misin?"

"Diskolarda bile kendimi sıkmaktan ayak uyduramam, sanki iki sol ayağım varmış gibi geliyor."

"Hiç dans dersi aldın mı?"

"Hayır."

"Tamam, tango derslerine devam edeceksin."

Tinker teslim olur gibi kollarını açmış, ona kuşkuyla bakıyordu. Ne yararı olacak, sana başaramayacağımı söyledim."

"Dinle, birçok mankene bunu önerdim ve yararını gördüm. Çok gençsin, bilemezsin. Tango bir tutku dansıdır, güven ve saygınlık sağlar. Birkaç derste bu tutkuyu içine sindirip podyumda başın dik, için tangonun kudretiyle dopdolu ilerleyecek, o tutkuyu yürüyüşüne aktaracaksın."

"Zırvalıyorsun."

Marco yan masadaki teybe bir kaset koydu. "Yarın bütün gün asistanlarımla kareografi üzerinde çalışacağım. Defileye kadar da her gün öğleden sonraları seninle prova yapacağım. Sen her sabah, Senyora Varga'dan tango dersleri alacaksın, ta ki rüyada dans edene kadar. Podyumda, öne doğru yürüyeceğin için, senyora sana erkeğin adımlarını öğretecek. Benimle çalışırken de tango müziği çalacağım. Şimdi dinle, tangonun ritmini içine sindir, bırak kanına işlesin."

Tinker çaresiz, tangonun kesin temposuna kulak verdi. Podyumda dans etmeyecekti ki, bunun ne yararı olabilirdi? Onu prova mankeni olarak kullanmak için boş sözlerle oyalıyordu. Sabahları tango dersi alıp öğleden sonraları onun karşısında put gibi durarak Jordan ve April'la nasıl boy ölçüşecekti? Zalim bir adamın zulmüydü bu.

Marco elbiseyi provadan çıkarmıştı. "Git giyin, sonra gel, seninle konuşacağım," dedi. Tinker giyinip döndü.

"Tango zor değildir, ancak düzenli hareket gerekir. Kurallar basit ve kesindir. Tango yaparken zaman ayaklarının altından kayacak, çevrendeki insanlar ağır çekime girmiş gibi görünecek ve sen güvenle ilerleyeceksin. Şişman, yaşlı bir kadın bile tango yaparken çekicidir. Başından parmak uçlarına kadar yönlendirildiğini sezeceksin ve kurallara boyun eğersen, ödüllendirileceksin."

"Ne gibi kurallar?" Tinker yaşam boyunca kurallara saygı duymuştu.

"Tangoda yere, dünyaya bağılsın, zıplama, hoplama yok. Ayağın yere tam basar. Dizler daima kıvrıktır ve adımlar ne olursa olsun tempo değişmez. Bir bir, iki iki, bir, hepsi bu. Dizler bükük, bir bir, iki iki, bir. Zor değil, değil mi?"

"İnanılmayacak kadar kolay."

"Haydi kalk, dinlendiğin yeter. Sana ilk adımı göstereceğim, ne kadar kolay olduğunu anlayacaksın."

"Kavalye ben mi olacağım?"

"Hayır idare bende. Ayaklarını bitıştır, belden yukarı doğrul, omuzlar yumuşak, asker gibi durma. Boynunu uzat, az daha, baş dik, gözler açık, gülümsemek yok. Müziksiz ilk adımı göstereceğim."

Marco, sol elini Tinker'in sağ omzuna koydu. "Bana bakma, omzumun üstünden ileriye bak. Dizlerini bük."

Tinker kendini tam bir aptal gibi hissediyordu. Bakışlarını odanın diğer köşesine dikti.

"Bir deyince, sağ ayağınla geri adım at, tekrar bir deyince sol ayağınla geri." Geriye doğru iki adım attılar.

"Dizlerini bük. İkide sağ ayağın geriye, ikinci ikide sol ayak geri ve yana atılacak. En son birde sağ ayağını sürerek solun yanına getir ve dur. İşte oldu, temel adımları öğrendin."

"Ama beni sen tutuyordun."

"Çok yavaş yaptığımız için sendeleme diye tutuyordum. Müzikle daha hızlı olur. Şimdi tekrar müziksiz deneyelim. Sen de benimle birlikte bir bir, iki iki diye say."

"Aman Marco."

"Bırak bu çocukluğu, ciddi ol. Bir bir, iki iki. Tamam, tekrar ve tekrar." Yirmi kez odayı döndükten sonra nihayet Tinker ayak uydurabilmişti.

Marco, "Şimdi müzikle," dedi.

Tinker panik içindeydi. "Senyorayı bekleyemez miyiz?"

Marco gidip kaseti çalıştırdı. "Kaybedecek vaktimiz yok. Müzik sana istek vermiyor mu?" diye sordu.

"Hayır."

"Yalan söylüyorsun. Bırak konuşmayı da yürü."

Müziğin temposu ve ayaklarının sesi içinde odada dönüyorlardı; Tinker'in çekimserliği geçmiş, kendini müziğin ahengi-
ne kaptırmıştı. Bu duyarsız zaman içinde kendini kaygısız, özgür ve güvenli hissediyordu. Müziğin kesin temposu onu da sarmış, sürüklüyordu ve evet, dans ediyordu.

Marco, "Yeter! Yeter!" dedi ve onu divana yöneltti. İkisi de yorgun, ama başarının etkisiyle mutlu, yan yana divanın üstüne yıkıldılar. "Biraz dinlen. Ne diyorsun şimdi, haklı mıyım? İtiraf etmek istemiyorsun, değil mi? Ama bal gibi tango yapıyordun."

Tinker'in yüzü zevkle kızardı. "Haklısın." Süveteri terden vücuduna yapışmış, alnından gözlerine ter taneleri damlıyordu.

Marco mendilini uzatarak, "Al," dedi. Yanındaki kıza özlemle baktı. Teninin kokusu başını döndürüyor, bütün vücudunu şehvetle sarsıyordu. Bu tam aradığım ortam, diye düşündü ve Tinker yüzünü kurularken bir çırpıda pantolonunu açarak onun bileğini kavradı. Onu yere yıkmış, dizleriyle hapsetmişti. Organını çıkararak, "Ağızına al," dedi.

Tinker geri çekilerek, "Asla," diye haykırdı.

"Binada bizden başka kimse yok, seni duymazlar, al diyorum."

"Canın cehenneme, pis herif."

Direnmesi Marco'yu büsbütün heyecanlandırmıştı. "Hiç böylesini gördüğünü sanmam, bak çelik gibi. Al onu ve istediğini yap. Bak, senin için çıldırıyor."

Tinker çırpınıyor ama kımıldayamıyordu. "Bırak beni, namussuz," diye bağırdı.

"Seni bırakmak mı? Onun tadını almadan ve doyurmadan bir yere gidemezsin. Bak ona, iyi bak," diyerek bileklerinden çekip kızın başını eğmeye zorluyordu. "Onu dudaklarının arasına aldığında bana hakim olacağını bilmiyor musun, saf çocuk. O gücü benliğinde duyup onun kadar güçlü olmak, bütün erkek-

ler üzerinde egemenlik kurmak istemiyor musun? Sana armağanım bu. Seni eğitmek, olgunlaştırmak istiyorum."

"Çok cömertsin, ama canımı acıtıyorsun."

"Eğ başını, öp onu."

"Eğilemiyorum, bileğimi bırak." Tinker'in sesi titriyor, gözlerinde yaşlar parlıyordu., Marco kızın bileğini bırakıp öbür eliyle başını kavrayarak organına yaklaştıırken Tinker o bir anlık duraklamadan faydalandı. Adamın hayalarını kavrayarak var kuvvetiyle sıktı.

Marco acıyla haykırırken, Tinker, "Seni iğrenç pezevenk, bana bir daha elini sürersen, seni öldürürüm," diyerek diğer eliyle hayalarını daha kuvvetle sıktı. "Aklını başına al, benimle çalışmak istiyorsan ciddi ol. Karar senin. Gideyim mi, kalayım mı?"

Marco, "Kal," diye homurdandı.

Tinker, "Toy olmama karşın, kal diyeceğini biliyordum. Bana ihtiyacın var," dedi.

Marco acıdan kıvranarak, "Bırak artık," dedi.

Tinker son bir kez daha adamın hayalarını avuçlayarak sıktı ve, "Yarın görüşürüz," diyerek odadan çıktı.

16

Lombardi üç gün süreyle çok yoğun çalışacağını, kızlara ve de Tinker'e zaman ayıramayacağını bildirince Mike bu boş günleri, bol bol resim çekerek değerlendirmeye başladı. On tane *Zing* dergisini kapsayacak kadar resim çekmişti.

O sabah Marco beni arayıp, Tinker'in sabahları tango dersine, öğleden sonraları da onunla çalışmaya geleceğini açıklayana kadar bu konuda bilgim yoktu. Ben nasıl faydalı olabileceğimi sorunca, limuzinlerin birini Tinker'e ayırdığını söylemişti.

Böylece bana iş kalmıyordu. Dans derslerinde fotoğraf çekilmesine kesinlikle karşıydı. Tinker'in dikkatinin dağılmasını istemiyordu. Onu Senyora Varga'nın ellerine teslim edecektik.

Tinker odasında banyo yaparken onu yakaladım. "Bu çok yüklü bir program, dayanabilecek misin?" diye sordum. "Gecelelerini sevgilinle geçirip sabah dans dersi, öğleden sonra prova yapacaksın. Bütün günü ayakta geçireceksin. Otelde kalıp hiç değilse ayaklarını suya soksan ve iyi bir uyku çeksen daha iyi olmaz mı?"

"Oh, Frankie, ne dersen de Tom'dan vazgeçemem. O beni yüreklendiriyor, onu tanısaydın çok severdin," diye yanıt verdi.

"Tanıştır öyleyse," dedim.

"Onu henüz kimseyle paylaşmak istemiyorum, ama ergeç tanıştıracam."

"Tinker, umarım sandığın kadar güçlüsündür," diyerek yanından ayrıldım.

Tinker öylesine aşk ve başarı hırsıyla coşmuştu ki, sağduyusu körlenmiş, laf anlamaz olmuştu. Ondaki yeteneği Justine de, ben de görmüştük ve şimdi Lombardi de keşfetmiş, kullanmak istiyordu. Belki de ona bu saygınlığı, güveni Tom vermişti.

Ben bu gelişmeleri Jordan'la April'a nasıl aktaracağımı düşünürken Mike Aaron telefon etti.

"Frankie, bugün de hava şahane," dedi.

"Ya, öyle mi? Kızların resimlerini çekmek istiyorsan buyur al, yalnız Tinker yok, ona göre," diye yanıt verdim.

"Hayır onları istemiyorum, geçen gün söylediğim yalan beni tedirgin ediyor, unuttun mu?"

"Ne yalanı?"

"Louvres'a gittik dedik ya. Hakkımız olmayan bir üstünlük beni tedirgin ediyor."

"Unutmuşlardır bile, boşver." Bu adam neler geveliyor, diye düşündüm.

"Sanmam, onlara baktıkça 'Frankie'yle Mike Louvres'a gittiler, biz gitmedik' dediklerini gözlerinden okuyorum. Bunu ancak bir fotoğrafçı gözü görür."

"Evet, bu gerçekten bir sorun olabilir," diye yanıt verirken bir şeyler sezmiş, heyecanlanmaya başlamıştım.

"İstersen bugün, kimseye çaktırmadan Louvres'a gider, tükürdüğümüzü yalarız."

"Hımmm..."

"Bunu yapmamız gerektiğini anlamıyor musun?"

"Yalan yalandır. Bu da o yalanı örtmek için yeni bir yalan olmayacak mı? Git hahamına sor, bakalım vicdanın rahatlar mı?"

"Hay Allah, ne anlayışsız şeysin sen."

"Burada sinagog yok mu?"

"Frankie, lütfen benimle Louvres'a gelir misin?"

"Sevinirim fakat neden lafı ağzında evirip çeviriyorsun da açıkça söylemiyorsun?"

"Randevu mu istiyorsun?"

"Peki randevu mu, değil mi?" Onu zorladığımı biliyordum ama çok mutluydum.

"Öyle olsun. Böyle şeyler yapmayalı yıllar var."

"Yazık ki geçmişinden kopmuşsun. Bizim oralarda biz hâlâ randevuya önem veririz, ama tabii Manhattan'da kurallar değişik."

"Bu konuyu baş başa tartışalım. Beni aşağılarken yüzünü görmek istiyorum, haydi fazla oyalanma," dedi.

"Bir saat sonra lobide buluşalım."

"Daha erken olmaz mı? Telefonun meşguldü, yoksa daha önce arayacaktım."

"Randevuya ancak bir saatte hazırlanabilirim," derken mutluluktan uçuyordum.

"Peki öyle olsun."

"Görüşürüz."

Odama koştum. Banyomu yapmış, kızıl saçlarımı beğenmiştim. Kızıl saçlılara ne renk yakışır? Donna Karan ne olur bana yardımcı ol, ne giyeceğimi göster, diye düşünerek dolabıma gittim. Yeşil, kıza en uygun renkti, bunu biliyordum, ama dünyadaki bütün kızıl saçlılar yeşilin her tonunu giyerken, bu özel günde ben değişik olmak istiyordum. Siyah, kahverengi, fildişi olumsuzdu. Patlıcan moru bir takım, sanki bana göz kırpyordu. Askıdan alıp yüzüme tuttum, tam aradığımı bulmuştum. Mor, saçlarımın kızıl harelerini alevlendiriyor, yüzümün duru tenini vurguluyordu.

Mike benimle buluşmak istemişti. "Haydi kalk Louvres'a gidelim, başka yapacak bir şeyim yok," demek değildi bu. Bir neden, bir özür aramış, benimle yalnız kalmak istediğini sıkılarak belirtmişti. Bunun anlamı apaçık ilgi değil de neydi? Bir kızıl saçlı olarak yaşama ilk adım attığım bugün için ne harika bir başlangıçtı.

Kemer tokama uygun gümüş küpeler taktım, koluma bilezikler geçirdim, siyah paltom kolumda, çizmelerim ayağымda aynaya baktım. Niçin yıllar boyu bir öğrenci gibi giyinmiş, kadınlığımı vurgulamamıştım sanki? "Ağır ol, bekle bakalım ne olacak," dedim kendi kendime. Yüksek sesle söylediğim bu sözler, kuşkumu artırdı.

Lobiye geldiğimde, Mike sırtı asansöre dönük bekliyordu. Uzun boyu, enerjisini yansıtan duruşu, dağınık saçları, adaleli vücudu, her şeyiyle tam bir erkekti. Kamerasını yanına almamıştı, uygulandım.

Yanına yaklaşarak, "Geç mi kaldım?" dedim.

"Yoo, gecikmedin."

"Öyleyse niye öyle bakıyorsun?"

"Nasıl bakıyor muşum?"

"Sabırsız bir halin var."

"Farkında değilim, hay Allah, merhaba Jordan, April."

April, "Frankie, saçına ne yaptın?" diyerek yaklaştı.

Jordan, "Harika olmuş, giysine de bayıldım. Nerden?" diye sordu.

Mike bozulmuştu. "Hoşçakalın kızlar, oyalanacak vaktimiz yok. Haydi Frankie, yürü, çocuklar beklemez," diye beni çekiştirdi.

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Zing fotoğraflarını basacaklar, Maxi'den faks aldım, Frankie'nin seçmesini istiyor." Kolumu yakalamış, iteliyordu.

Jordan ilgilenmişti. "Biz de gelebilir miyiz?"

"Maxi beni öldürür, hoşçakalın kızlar."

"Öyleyse bir yerde buluşup beraber yemek yiyelim."

"İmkânsız, daha sonra Paris kanalizasyonlarında çekim araştırmaları yapacağız. Yemeğe vakit ayıramayız, siz alışverişe gitsenize."

April hayretle, "Ne kanalizasyonu," derken Mike beni bir taksiye sürükledi.

"Bir yalanı örtmek için daha kaç yalan söyleyeceksin bakalım," dedim.

"Hayal gücümün ne denli geniş olduğunu gördün. Anladılar mı dersin?"

"Hiç sanmam, neredeyse ben bile inanacaktım."

"Ama gerçekten Paris'in kanalizasyonları ünlüdür, çok kişi gezer," dedi. "Louvres'dan sonra istersen bakarız."

"İyi fikir, o yalanın da seni tedirgin etmesini istemem."

"Orası karanlık, belki timsah filan vardır, tıpkı New York gibi. Hem o yalanın kültür saygınlığı olmaz."

"Senin tarih, arkeoloji ve sağlığa olan ilgin çok etkileyici. Jordan'ın yüzünü gördün mü, bilgisizliğinden utanç duyuyor gibiydi."

"Benimle alay etmeye devam et bakalım."

"Edersem ne yaparsın," diye muzipçe güldüm ve o anda Mike'ın dudaklarıyla dudaklarım kapandı. Zevk sarhoşluğu içinde zar zor taksinin durduğunu sezdim. Bu öpücük Louvres'a

gelene dek sürmüş müydü? Nefes alamıyordum ama, o güne kadar yaşamamışçasına hayat doluydum.

Bir hayal bulutu içinde Mike'ın sesini duydum.

"Frankie, gözlerini aç. Geldik, iniyoruz."

"Şoföre rüşvet ver, bizi indirmesin, hep burada kalalım," diye fısıldadım.

"Ben de senden ayrılmak istemiyorum, güzel bebeğim, ama karşıda bir polis var. Duran taksiden neden kimse inmiyor, diye bakıyor. Elimi bırak, güzelim."

"Bırakamıyorum," diye yanıt verdim. Gerçekten elim onun eline kenetlenmişti.

"Sevgilim, Louvres'a geldik." Bu hisleri duyabilmek için yaşamımın yarısını feda edip bu yakınlığı düşlemiştim.

"Ne olmuş Louvres'a?" dedim.

"Müzeyi dolaşmak için randevulaştığımızı unuttun mu?"

"Sahi mi?" Belleğimi zorluyor, anımsamaya çalışıyordum. Mike beni öpmüş, bana bebeğim, güzelim, sevgilim demişti ve randevumuz hakkında bir şeyler anımsatmaya çabalıyordu.

Gözlerimi zorla açıp, "Evet," dedim. Kollarımı koparırcasına onun boynundan çektim. Çenesini, kulaklarını öpüyor, cüzdanını çıkarmasına engel oluyordum. Tenim tenine değmezse onu kaybedeceğimden korkuyordum.

Mike'ın da aynı duyguları paylaştığına emindim. Binbir güçlkle cüzdanını çıkarıp şoföre para verdi, öbürüyle bana sıkıca sarılmıştı. Taksiden indik. Kolunu omzuma sarmıştı. Saçlarımı öperken Louvres'un girişine kadar sendeleyerek yürüdük, ama Paris'teydik. Herkes böyle yürüyordu. Asansörde ayrıldık, sadece el ele tutuştuk. Çıkar çıkmaz, duvara dayanıp yine uzun uzun öpüştük. Avrupa'nın en görkemli müzesini gezmeye gelmiştik ve neredeyse yüzlerce turistin önünde kendimizi rezil edecektik.

Mike kulağımın dibinde, "Çabucak bir tur atar çıkarız," diye fısıldadı.

198 galeri varmış, her birinde nelerin sergilendiği, oraya nasıl varılacağı belirtilmişti.

"Sfenksin bulunduğu mahzeni mi görmek istersin? Yoksa beşinci hanedana ait Aakhtihotep'in Mastabası'nı mı? Orası tenhadır, yılda üç beş turist ziyaret eder."

"Onları Metropolitan Müzesinde de görebilirsin, Louvres'la ilgili bir şeyler görelim ki, sorduklarında yanıt verebilelim."

"Ama oralara kimse gelmez, baş başa oluruz." Benim de aklım sevişmekteydi.

"Sevgilim, ruhum, canım, seni öpmek, sevmek istiyorum," dedi.

"Ben de Mike, ben de ama müzede yerlerde yuvarlanmak istemiyorum. Gel Milo Venüsü'ne bakalım, olsun bitsin."

"Mona Lisa'yı da görmek gerek."

Işıklandırılmış yol gösterici haritalar ne kadar aldatıcı! İki kat merdiven çıkıp Venüs'ü gördükten sonra, uzun bir galeriden Mona Lisa'ya giderken kilometrelerce yol yürüdük. Sonunda Mona Lisa tablosunun bulunduğu salona vardığımızda, öyle kalabalık bir sıra vardı ki, hemen geri dönüp, Seine nehrine bakan geniş pencereyi upuzun bir koridordan ilerledik. Duvarları görkemli tablolarla süslü büyük salondan geçip çıkış kapısına doğru yürüdük.

Mike, "Şimdi buraya neden hiç gelmediğimi anladım. Ne uçsuz bucaksız yer. İnsan müzede bir saatten sonra bunalır. Biz geç bile kaldık," diye homurdanıp beni ok işaretiyle doğru sürükledi.

"Ah keşke seni dinleyip lahitleri görmeye gitseydik," diye sızlandım.

"Duygusal, zarif bir hanım olduğun için oraya gitmek istemedin."

"Kim ben mi?" derken yorgunluktan sendeledim.

"Sen, ama sakın bana fazla hanımlık taslama, ben kadınlığını yeğliyorum."

"Ben hazırım, başlayalım mı?"

"Sırası gelince haber veririm. Hoş sen sırasını daha iyi bilirsin ya."

"Beni kışkırtma, daha buradan çıkamadık. Zaten yorgunluktan başım dönüyor."

"Seni kucağıma alayım mı? Başın gerçekten dönüyor mu?"

"Öyle dönmek değil," diyerek elini alıp avucunu öptüm.

"Yapma, beni kışkırtıyorsun," diyerek elini çeken Mike'a sevgiyle baktım.

"Sana dokunmadan duramıyorum," dedim.

"Nöbetçilerin önünde rezil olmak istemiyorsan, uslu dur. Sevgilim, bu ne bitmez tükenmez koridor," diyerek duvarlardaki isimleri okumaya başladı. "Giotto, Fra Angelica, Botticelli, Bellini, Van Dyck... sen bana bakma, yoluna devam et. Bu Fransızlar ne acımasız insanlar, insanı bir kez ellerine geçirdiler mi bırakmak bilmiyorlar. Cranack, Holbein, Guardi, Tiepolo, Goya." Nefes nefese koşturuyorduk.

Mike durdu, "Çıkışı kaçırdık mı dersin? Ortalıkta kimsecikler yok."

Birbirimize korku ve kuşkuyla baktık. Arkamızda uzanan galerinin ucunu görmek için bir teleskop gerekirdi. Önümüzdeyse El Greco'ları sergileyen bir oda vardı. Binanın ucuna gelmiş, pencerelerden Tuilleries bahçelerine bakıyorduk. İki merdivenden biri heykelleri, öteki etüd galerisini gösteriyordu. Kesinlikle çıkışı atlamıştık, belki de çıkış yoktu bile.

"Hangi merdivenden çıkalım dersin?" diye kuşkuyla sordum.

"İkisi de olumsuz. Tek çare geldiğimiz yoldan geri dönmek, izcilikte öyle önerirlerdi." Gözlerim dolmaya başlamıştı.

"Bebeğim, sevgilim, ağlama, seni taşıyım," diye bana sarılmış, okşuyordu.

"Yorgun olduğum için ağlamıyorum, seni izci kılığında göremediğime yanyorum. Kimbilir ne tatlıydın."

"Senin yorgunluktan sinirlerin bozulmuş."

"Yani tatlı değil miydin?"

"Bilmem, belki, sana çocukluk resimlerini gösteririm. Ama ağlama."

"Gerçekten o uçsuz bucaksız galeriden geri mi dönmemiz gerek?"

"Ya o ya da geceyi burada geçiririz. Bak ne diyeceğim, madem ki seni taşımamı istemiyorsun, başının dönmesini önlemek için gözlerini kapat, tabloları bakma. Ben seni yönlendiririm," dedi.

"Peki, gözlerimi kaparım. Herkes bu güzelliklerden yorulduğumu sanır." Elini tuttum, yere bakarak yürümeye başladım, ama yine de ara sıra Botticelli'lere, Tiepolo'lara bakmaktan kendimi alamıyordum.

Yarım mil kadar gittikten sonra, Mike, "İşte çıkış," diye haykırdı.

"Gözlerimi açıp bakabilir miyim?"

"Hiç bakma bozulursun. Fragonard'dan sonra şu merdivenlerden aşağı inecekmişiz. Büfe ve çay salonu diyor, ama işareti yan koymuşlar."

"Büfe mi dedin, onu da mı atlayacağız? Açlıktan midem zil çalıyor."

Büfeye uğrayıp ikişer sandviç, ikişer sütlü kahveyi mideye indirdikten sonra merdivenlerden indik ve özgürlüğümüze kavuştuk. Orada durmuş, temiz havayı içimize sindirirken birden sıkılarak Mike'a baktım. O da bir tuhaftı. İkimiz de ne yapmak istediğimizi biliyor ama açıklayamıyorduk.

Kesin bir kararlılıkla, "Brooklyn türü randevularda erkek karar verir, ne yapmayı öneriyorsun?" dedim.

Birden yüzü aydınlandı ve beni bir taksiye bindirip, "Louvre's'a," dedi.

"Louvres yetmedi mi, zor kurtulduk," dedim ve yüzüne baktım.

"Bu başka Louvres. Sol yakada, hani Brooklyn'li kızlar kararı erkeğe bırakırlardı?"

"Ama kararları onaylama hakları vardır," diye konuştum.

"Beğenmezsen içeri girmezsin, kızıl saçlım," dedi.

"Kızıl saçlım mı dedin?"

"Farketmedim mi sanıyordun? Çok da yakışmış, kızıl saç."

"Unutmuştum."

"Evet, aklının başka yerde olduğu belli."

"Nasıl oldu da unuttum, sahi beğendin mi?"

"Saçının her teline hayranım. Alnına, kaşına, gözüne, burnuna, tepeden tırnağına kadar her yerini seviyorum."

"Bu kadar çok sevilecek yerim mi varmış?" Ona kuşku ve sevgiyle baktım.

"Sevilecek başka yerlerini de tatmak istiyorum," dedi.

Taksi basit görünümlü bir otelin önünde durmuştu. "Burası neresi?" diye sordum.

"Louvres Oteli. Saraya baktığı için bu adı almış."

"Buraya niye geldik?"

"Senin sevilecek yerlerini keşfetmek için, ama istemiyorsan..."

"Mike Aaron, günün bu saatinde..." Şaşırmıştım, biraz da çekiniyordum.

"Sence saatin önemi var mı?"

"Yani içeri girip bir oda tutacak ve?"

"Evet seni sevmek, seninle olmak istiyorum. Dayanamayacağım, ya sen?"

"Ama..."

"Ama ne?"

"Bu randevu..."

"Hayır Frankie, oyun bitti. Bu otele girersek ilişkimiz duygusal açıdan bir ölüm kalım meselesi olacak. Ona göre karar ver." Mutluluktan dilim tutulmuştu.

"Cevap ver, evet mi hayır mı?" diye üsteledi.

"Öp beni, sonra yanıtlarım," diyerek ona yaslandım.

"Hayır, ciddi ol, iyi düşün. Seni her öptüğümde daha çok bağlanıyorum. Seni seviyorum, eğer benimle bu otele gelmezsen öpüşmeden ayrılmayı yeğlerim. Şu an çok hassas bir durumdayım."

Hayretle, "Sevdiğini söylememiştin," dedim.

"Gerek var mı, halimden anlamadın mı?" diye yanıt verdi.

"Bilmiyorum, etrafında dünyanın en güzel kızları varken beni seveceğini düşünmedim."

"Aklım olsa senin gibi kendini beğenmiş, ukala, inatçı, ters, hem de eski mahallemden bir kızı seçer miydim?"

Durdu, düşündü. Ben nefesimi tutmuş, duyduklarımı içime sindirmeye çalışıyordum.

"Senin kişiliğini, sevecenliğini, neşeni, canlılığını seviyorum. Hazırcevaplığın, haksız olduğunda bile savunduğun belirli değerlerin, beni sana bağladı. Kim olduğunun bilincindesin, benim kişiliğimi de kabul ediyorsun. Seni sevmek ve korumak istiyorum. Seninle olduğum zaman huzur ve mutluluk duyuyorum."

"Fakat..." dedim yutkundum. Olaylar öylesine hızla geliyordu ki, şaşırmıştım.

"Fakat, ne?" diyerek kuşkuyla yüzüme baktı.

"İlk karşılaştığımızda bana çok kaba davrandın, tombul dedin ve başka kimseyi bulamadığın için beni yemeğe götürdün."

"Ah, Frankie, aşkın ne ürkütücü bir duygu olduğunu bilmiyor musun? Âşık olmak istemiyordum, daha havaalanında beni etkiledin, senden korkuyordum. Sonra gözlerimin içine bakıp, "Sen korkmuyor musun?" diye sordu.

"Hayır, en ufak bir korku duymuyorum. Sana okul yıllarında âşık olmuşum ve yaşam boyu seni sevdim. Umutsuz olduğunu bildiğim halde seni sevmeye devam ettim."

"Sahi mi söylüyorsun? Bu doğru mu?"

"Evet. Okuldaki kızların yarısından fazlası sana âşık olduklarını düşünüyorlardı, ama ben seni gerçekten seviyordum. Hayatının biricik aşkısın sen."

"İnanamıyorum," diyerek beni kollarının arasına aldı. "Seni buldum, asla bırakmam. Oh, Frankie, zavallı horlanmış sevgilim. Seni zorlamak istemiyorum ama okuldan çıkalı yıllar oldu. Bu buluşmayı kutlamaya ne dersin?"

Ve bütün gün, Seine nehrine bakan kocaman bir yatakta, sokaktan gelen trafik sesleri arasında hemen hemen hiç konuşmadan bunu kutladık. Size ayrıntıları anlatamam, çünkü bu konularda fazlasıyla tutucuyum. Fakat... Her neyse bütününüle onun olmuştum. Kaderimizde olan bir yolculuktu bu ve nihayet buluşmuştuk.

Zorla yatakta doğrudum ve, "Artık gitsek mi?" dedim. Beraber duş yaptık, giyindik; takside mutlu bir sessizlik içinde birbirimize yaslanıp oturduk. On dört yaşındayken böyle olacağını bilseydim, acaba yıllar daha kolay mı geçerdi, yoksa bu beklentili yıllar beni büsbütün kahreder miydi, diye düşündüm.

Otele geldiğimizde, Tinker'den başka herkes barda pencerenin yanındaki masada toplanmıştı. Taksiden inerken Mike, "Benden biraz uzakta durmaya çalış. Duygularımızı ve yaptıklarımızı herkese ilan etmemize gerek yok," demişti.

"Öyleyse elimi bırak," diyerek gülümsedim.

Biz masaya otururken, Jordan bilgiç sesle, "Kanalizasyonları denetlediniz mi?" diye sordu.

Mike boğuk sesle yanıt verdi. "Oraya gitmedik, Louvres'a gittik."

Maude dudaklarında alaycı gülümsemeyle, "Yine mi Louvres'a gittiniz. Mona Lisa'yı gördünüz mü?" diye söze karıştı.

"Hayır göremedik. Çok uzun bir bekleme sırası vardı. Yanına bile yaklaşamadık."

"Genellikle öyledir. Turistler onu görmeden yapamaz."

April dudaklarında alaycı bir ifadeyle, "Tabii, Louvres'a gittiğiniz ikinizin de yüzünden belli," dedi.

Jordan da lafa karıştı. "Ama Louvres erken kapanır, bu saate kadar kalmaz," dedi.

Maude, Jordan'a göz kırparak, "Sen bilmezsin, açıktır belki," dedi.

April, "Bak Maude, güzel eserlerin gözlerini kamaştırdığı nasıl da belli," diyerek alay etti.

Mike anlamazlıktan gelerek, "Grande Gallerie'yi boydan boya yürüdük, bunaldık," dedi.

Maude, "O galeriyi bilirim, gerçekten iyi dayanmışsınız. İki yanındaki tablolar insanın başını döndürür."

"Senden daha akıllıca bir yalan beklerdim," dedi.

Mike sinirlenmeye başlamıştı. "Çıkışı kaçırdık, o galeriden bir de geri döndük," diye savunmaya geçti.

Maude, "Dediğin gibi olsun, o arada gençlik pınarını da bulmuş olacaksınız, ikiniz de on yıl gençleşmişsiniz," dedi.

Jordan karşı çıktı. "Hiç de öyle değil. Frankie de, Mike da yorgun, hatta bitkin görünüyorlar."

Maude, "Tebrikler, Frankie," diye üsteledi.

"Sizin gibi önyargılı insanlarla uğraşamam, gidiyorum," dedim.

"Aha, yakalandın," diyerek gülümsediler.

Mike iyice bozulmuştu. "Siz ne tuhaf insanlarsınız, dedikodudan başka şey yapmaz mısınız," dedi ve elimden tutup beni yan kapıdan çıkardı.

Gözllerinden yaş gelene kadar arkamızdan güldüklerini duyduk, ama benim umurumda değildi. Dünyaya mutluluğumu haykırmak, kapıcılara, garsonlara, lobideki insanlara, bütün Paris halkına, "Frankie Severino ile Mike Aaron birbirlerini seviyorlar," diye bağırma istiyordum.

Justine son günlerini öyle tatsız ve huzursuz geçirmişti ki, Dart Benedict gibi bir adamla yemeğe çıkmak bile ona çekici geliyordu. Dart'ın ardı arkası kesilmeyen telefonlarını ertelemekten bıkmıştı. Zaten morali de çok bozuktu. Bu nedenle herhangi bir değişikliğe razıydı. Biraz da, bu ünlü ajans sahibinin, kendisini neden böylesine ısrarla aradığını merak ediyordu. Mutlak bir şey isteyecekti ama bu Necker'le Aiden'in haddini aşan isteklerinin yanında hiç kalırdı.

Necker'in o antika yazı masasını yollaması apaçık rüşvetti. İş hayatına el attığı yetmiyormuş gibi, şimdi de evine girmeye çalışıyordu. Onu kabul ettiğinde böyle cömert davranacağını belirtmek istiyordu.

Bir ara yazı masasını geri yollamayı düşünmüştü. Necker'e herhangi bir şekilde borçlu kalmak istemiyordu. Fakat tekrar ambalaj ve sigorta ettirilmesi gerektiğinden, onu hiç kullanmadığı karanlık bir odaya kaldırmış, ilerde bir çare bulurum, diyerek unutmaya çalışmıştı. Ayrıca Necker'e kendisine bu sorumluluğu verdiği için de sinirleniyordu, sanki yeteri derecede sorunu yokmuş gibi.

Yazı masası ısrarla aklını kurcalıyor, sanki Necker elini uzatıp onu oraya koymuş gibi o kapkaranlık odada, üstüne projektor tutulmuşçasına parlıyordu. Çekmeceleri süsleyen porselen madalyonlar, pirinç kakmalar, yeşil-pembe emaye çiçekler, ortadaki plağın üstündeki taçlı asalet arması bir türlü aklından çıkmıyordu. Necker'in armağanı olmasaydı, tarihini inceler, kimin için yapıldığını öğrenmek isterdi.

Bu yazı masasını bir antikacıda görseydi ve tabii fiyatı uygun olsaydı, evin diğer bütün eşyalarıyla uyum sağlamadığı halde kesinlikle satın alırdı. Belki onu yatak odasına koyar, gözünü açtığında ince hatlarını, kusursuz işçiliğini, renk armonisini sey-

rederdi. Hatta, belki de yazı masasına oturup, asırlar önce başka kadınların yaptığı gibi bir iki not ve mektup yazardı. Aşk mektupları, balo davetiyeleri ya da küçük notlar gibi yazışmaların kimlere yazıldığını hayal ederdi. Çok ince zevki olan bir kadına ait olduğu kesindi. Lüks ve kalitede ısrar eden bir kadın. Masa mükemmeldi, onu seviyordu, ama yollayanı istemiyordu.

Hayır, yazı masasını istemiyordu. Bambaşka bir uygarlığın, kendisine çok yabancı gelen bir yaşamın simgesiydi o. Her parçasını dikkat ve sevgiyle seçtiği eşyalarının arasında yeri yoktu onun. Necker, masanın zarafet ve ihtişamıyla onun iç dünyasını sarsmak için bunu özellikle yapmıştı. Sanki kendisine şahane bir taç vermiş, zorla başına takmış ve istesen de istemesen de bunu her gün takacaksın, diye zorlamıştı.

Necker onun Paris'e geleceğinden emin olmalıydı ki, bu armağanı fırtınadan önce yollamıştı, yani Gabrielle d'Angelle, kendisine, kızların onun ajansından seçildiğini bildirir bildirmez. Hayatına bu kadar kolay gireceğini sanmış, kendi karabasanını onun yaşamına geçirmek istemişti.

Aiden de, Necker gibi çizmeyi aşmıştı. Onu içi sızlayarak anımsadı. Kapısının açtığı bu yabancı önce kazanını kırmış, sonra onu kaçırmıştı ama evet, kasvetli yaşamını bir güneş gibi parlatmıştı. Hiçbir erkeğe böylesine bağlanmamıştı, ama bir bakışla kendisini etkilediği teninin kokusu başını döndürdüğü, yoksun kaldığı sıcaklığı onun dudaklarından içtiği için ona bütün sırlarını anlatması mı gerekiyordu? Asla. İçgüdüsel olarak tehlikeyi sezmiş, Aiden'i o günden bu yana görmekten çekinmişti.

Göz kamaştırıcı güzellikteki yazı masasını görünce, "Açıklanma gerek yok," derken sesi kesinlikle açıklamasını istiyor, hatta zorluyordu. Necker'in hayatındaki yerini açıklamadan onun kuşkularını yenemeyeceğini de biliyordu ve ortada böyle bir sorun varken hiçbir şey yokmuş gibi davranamazlardı.

Aiden defalarca telefon etmiş, buluşmak istemişti. Justine onu gördüğü an, kollarına atılıp soluksuz kalana kadar öpmek, teninin kokusunu içine sindirip, erkekliğini içinde duymak, doymak, tekrar tekrar sevişmek isteyeceğini bildiği için, kendini toparlayıp bir karar verene dek, uzak durmayı yeğliyordu. Seksin onun özel yaşamına bu denli baskı yapması bir neden olamazdı.

Dart Benedict'le buluşmaya karar verdi. O ne babası, ne de âşığıydı. Hakkında çok dedikodu yapılan, bu zengin işadamıyla konuşacak, kendi saygınlığını güçlendirecekti.

Dart Benedict soğuk bir tarafsızlıkla, uzun vadeli planlar yapan, kurnaz ve başarılı bir işadamıydı. 1970'in sonlarına doğru, yirmi beş yaşında, iri, ruhsuz ve hatta çirkin bir kız olan Mary Beth Bonner'le evlenmişti. Zengin bir ailenin yegâne vârisi olan Mary Beth gayet iyi yetiştirilmişti. Gençlerin ona göstermedikleri ilgiyi, bu yakışıklı adam gösterince şaşkına dönüp Tanrı'ya şükretmişti. Dart'ın bir manken ajansı vardı ve dünyanın bütün güzelleri onun elindeydi, ama adam onu seçmişti.

Kendini bütününüyle ve minnetle kocasına veren Mary Beth'in kişisel servetinden de öte kırsal yaşamı sevmesi, hayal gücünün yoksunluğu, seksle ilgilenmemesi ve dindar bir Katolik olması Dart'ı etkilemişti. Onunla evlenmekle mali durumunu garantiye almakla kalmıyor, aynı zamanda kaya gibi sağlam bir topluma adım atıyordu.

Dart'ın ailesi de Philadelphia'nın saygın kişileri arasındaydı, ama alkol düşkünlüğü ve boşanmalar, son yıllarda paralarını yitirmeleri, bulundukları toplumda onların gözden düşmelerine yol açmıştı. Dart yeteneklerinin bilincindeydi. Penssylvania Üniversitesinde okurken serinkanlılıkla, çıkarının aileden uzaklaşmakta olduğunu görmüş, kendi kendisini geri çekmişti.

Kadınları etkilemesi bir Tanrı vergisiydi. En gözde, en tutkulu kızlar etrafında dolanıyor, onun öğütlerini dinliyor, fikirlerine değer veriyorlardı. Keskin gözleri ve denetleme yeteneği, güzel

ile kusursuzu ayırt edebiliyordu. Böylelikle kendini güzellerle doyurup kusursuzları daha önemli zamanlarda kullanmak üzere saklıyordu. Üniversiteden mezun olunca, sınıfının en güzel iki kızını da kandırarak beraber bir model ajansında iş buldular. Bu onun için biçilmiş kaftandı.

Mary Beth'le evlendikten sonra, onun parasıyla Benedict adlı ufak bir ajans kurdu. Mary Beth mutluydu. North Stamford civarında bir sayfiyede şık, rahat bir hayat kurmuş ve hemen hamile kalmıştı. New York'a çok seyrek geliyor, kocasının işiyle ilgilenmiyordu. Dart balayından en az altı yedi ay sonra, güzel mankenleriyle aşk yaşamını sürdüreceğini varsayıyordu, ama yanılmıştı. Evliliğinin daha ikinci ayında New York'ta bekârlık günlerinde yaşadığı apartman katında güzel kızlarla gizlice buluşup zevkli saatler yaşamaya başladı. Bunun dışında tüm diğer planları bir makine gibi tıkır tıkır işliyordu.

Aradan yirmi yıla yakın bir zaman geçmiş, Mary Beth'le Dart, Connecticut sosyetesinin en saygın çifti olmuşlardı. Üç ile on dokuz arası altı çocukları vardı. Kocasını eskisinden de çok seven Mary Beth bir çocuk daha yapmak istiyordu. New York'taki apartman, sırrını gizliyor, oraya getirdiği, yüzlerce kız, bu altı çocuk babasından, verdiğinden fazlasını istemiyordu.

Justine Loring'i beklerken, her şey mükemmel dedi kendi kendine. Bir yandan ailesinin yitirdiği saygınlığı tekrar yakalayıp Mary Beth'le bir hanedanlık yaratmış, öte yandan yaptığı evlilik sayesinde bir bekârdan bile daha özgür yaşamaya başlamıştı. Kadının her türünden payını almaması için bir neden yoktu. Çevresi, zevki için yaratılmış insanlarla dopdoluydu. Birinden bıktınca öbürü hazır bekliyordu ve her ikisi de bu ilişkiden bir çıkar sağlamış oluyorlardı.

Ne var ki ajansı geliştikçe, hırsı da o ölçüde artıyordu. Ajansında üç kadın, bir erkek, bir çocuk ve bir de Hollywood bölümü oluşturmuştu. Paris ve Milano'yla da bağlantılıydı, ama Ford, Elite ve Lunel, Benedict'den daha başarılı, daha saygındı.

Her şeyde lider olmaya özen gösteren Dart, işinde dördüncü olmayı bir türlü içine sindiremiyordu. Toplumda saygıdeğer ve başarılı bir işadamı olarak övülüyor, kutlanıyordu ama lider olmamak onu yiyip bitiriyordu. Justine'i karşılamak için ayağa kalkarken, bu böyle süremez, diye düşündü.

İçtenlikle, "Justine, gittikçe güzelleşıyorsun," dedi. Kadının iş dünyasındaki saygınlığını, genç kızlarla oluşturduğu yakınlığı ve ona sık sık modellerini kaptırdığını biliyor, Justine'i kendi ajansına almak için can atıyordu. Ajansı küçük olmasına karşın gençlerin aileleri güvendiklerinden onu yeğliyorlardı. Ayrıca ileri görüşlüydü ve iyi seçim yapıyordu. Kendisinin geri çevirdiği kimi kızlar onun elinde birer yıldız olmuş, ona çok para kazandırmışlardı. Örneğin April Nyquist'i klasik bir sarışın olduğu için istememişti, ama o şimdi Lombardi'nin yarışmasına seçilmişti. Hatası yüzünden kafasını yerden yere vuruyordu.

Justine, "Sen de hiç yaşlanmıyorsun, Dart," dedi.

Saçlarına kır düşmüşse de hiç dökülmemişti. Yakışıklı bir adamdı. Ata binen, avlanan, sarp dağlara çıkan türden bir erkek. Onu tanımayanlar, ne hoş, ne iyi bir insan diyebilirlerdi.

"Sekreterin telefon edip davetimi kabul ettiğini söylediğinde hem şaşırdım, hem sevindim. Senin kızlarla Paris'e gittiğini sanıyordum. Tebrikler, Justine, üç kızın da senin küçük ajansından seçilmesi inanılmaz bir başarı. Böylesine seçme kızlar yetiştirmen övgüye değer."

Justine, "Ben de senin kadar şaşırdım," dedi ve içinden, herhalde Dart beni kutlamak için çağırmadı, diye düşündü.

"Nasıl oluyor da sen hâlâ burada duruyorsun? Ben olsam o kızları bir saniye bile yalnız bırakmam, hele Paris gibi bir yerde."

"Ajansı iki hafta süreyle kapatıp nasıl giderim. Hem Frankie'ye güvenim sonsuz."

"Evet, Frankie değerli bir eleman."

Justine, Dart'ın Frankie'yi tanıdığını sanmıyordu, ajans sahipleri birbirleriyle pek içli dışlı olmazlardı. Zaten kendisi de onu

ve karısını ortak dostlarının evindeki bir partide tanımıştı. Justine m n y  alıp yemeklere bir göz gezdirdi.

Dart, "Kızlarının kaı defilede yer alacak?" diye sordu.

"Dördü veya be i. Bilirsin son dakikaya kadar kesin karar veremezler."

"Ben yarın değil öbür gün Milano'ya on iki manken yolluyorum, daha doğrusu yollayacağımı umuyorum, çünkü bildiğin gibi durum değişti. Mahk mlar hapishaneyi ele geçirdi. Beş yıl öncesine, hayır iki yıl öncesine kadar on iki kız için anla ma yapınca on ikisinin de uçağa bineceklerine emindim. Bugün i ler böyle yürümüyor. Şimdi hepsi Tanrı'nın belas  birer holding gibi çalışıp ya televizyonda boy gösteriyor ya da kozmetik firmalarıyla anlaşmalar yapıyorlar.    o kadar gelişti ki onları zaptetmek olanaksız."

"Hollywood'a kaanları da unutma."  ayet Dart dilinin altındaki baklayı çıkarana dek havadan sudan konuşmayı yeğliyor-sa bırak konu sun, diye düşündü.

"Haklısın, Elsie   yıl Chanel'de mankenlik yaptıktan sonra yok oldu. Karl daima gelinliği ona giydirdi. Tabii son dakikada bırakıp gitmesine çok bozuldu, geri gelirse asla   bulamaz."

"Elsie'yi tanırım, hangi filmde rol aldı?"

Bildiğim kadar Julia Roberts'in geri çevirdiği bir rolü kapmış. Bana söylemeye cesaret edememiş ve bir not bırakıp gitti.

Justine alaycı bir sesle, "Sen herhalde onun için kudretli bir baba imajıydın," dedi.

Dart, "Olabilir, başarının sırrı da bu değil mi?" derken Justine'in alay ettiğini farketmeden konuşmasını sürdürdü. "Genç kızların aradığı, güvenilir bir baba imajı değil mi? Örneğin sen, kaç ya ındasın? Otuzlarında mısın? Ama buna karşın evrene bir anne imajı saıyorsun. Ekmeğini evinde pi iren, yemek tarifleri dağıtan, ana birine benziyorsun.    becerinden çok yansıttığın hava senin küçücük ajansını yönetiyor."

"Teşekkür ederim Dart, bu yeteneğimin farkında değildim, sevindim. Madem ki sen gördün, ben de değerlendiririm." Justine sinirlenmeye başlamıştı ama renk vermedi. Bu adam onu resmen aşağılıyordu.

Dart, "Biliyor musun, bazen senin için endişe ediyorum. New York'ta kapana sıkışmış gibisin. Paris'e gidip kızlarını en iyi tarzda yöneteceğine, az önce açıkladığın gibi ajansı bırakıp gidemiyorsun. Frankie'den başka kimseye de güvenemiyorsun. Bütün bu nedenler de senin teşkilatının yetersiz olduğunu kanıtlıyor," dedi.

Justine buz gibi sesle, "Beni düşünmene sevindim. Hiç merak etme, ben istediğim hızda ilerliyorum. Rahat ve güvenli olmak, kontrolü elimde tutmak benim için önemli. Patron olmak hoşuma gidiyor ve bunu kimseye paylaşmak istemiyorum," diye yanıt verdi.

"Bir zamanlar ben de aynı düşünceleri paylaştırdım. Ancak yönetime bilinçli insanlar atadıktan sonra işim gelişti, sorumluluğumu paylaşarak özgürlüğüme kavuştum. Düşünüyorum da Necker, özellikle senin üç kızını seçsin ve sen de Paris'e gide-me, olacak şey değil. Adamın ayrıca iki moda salonu var. Ona biraz gülyüz göstersen, kızlarına ömür boyu iş sağlarsın. Bu olanak hiç kaçırılır mı?"

"Dart, kızları Lombardi'nin seçmediğini ne biliyorsun?" Justine'in rengi sapsarı olmuş, dudakları titriyordu.

"Marco Lombardi'yle çok eski dostuz. Necker'in bu kızları seçmesine öyle öfkelenmişti ki, beni arayıp dert yandı. Ortak dostumuzun kızlarına nasıl davrandığını düşünüp kaygılanmıyor musun? Paris'in büyüleyici havasının etkisini ikimiz de iyi biliriz değil mi?" dedi ve pis pis güldü.

Bu iğrenç adam ondan ne istiyordu, niçin işine burnunu sokuyordu? "Frankie bana düzenli olarak bilgi veriyor, kaygılanacak bir şey yok."

"Frankie'ye kocaman bir aferin ve bir de madalya... yine de, ben senin yerinde olsam her şeyi bırakıp Paris'e giderdim. Ben de bir iki güne kadar gidiyorum. Hazır sırası gelmişken, sana durumu açıklayayım."

Justine soğuk ve alaycı bir sesle, "Meraktan çatlıyordum," dedi.

"Davetimi kabul ettiğine göre seninle neden buluşmak istediğimi merak ediyorsundur."

"Öylesine ısrarla aradın ki, kabalık etmemek için yemek davetini kabul ettim."

"İsrarcı kişiliğimle gurur duyarım. Benedict'in başarılı ve ünlü bir ajans olduğunu biliyorsun. Çok iyi örgütlenmiş, türlü kollarda başarıyla çalışan iyi bir mekanizme kurdum. Zenginiz, ünlüyüz, fakat benim gözüm yükseklerde. Bütün ajanslardan daha üstün olmak istiyorum ve şimdi büyümenin tam zamanı."

Justine onu yüreklendirmek istercesine, "Hiç durma Dart, hemen atılım yap!" dedi.

"Ciddiyim, Justine. Loring Ajansına değerinden çok daha fazlasını vererek satın almak istiyorum. Seninle de kendi şartlarına göre bir kontrat imzalayacağız. Eline muazzam bir para geçecek ve sevdiğin işinde çalışmayı sürdüreceksin. Sorumluluğun, parasal sıkıntıların olmayacak. Cuma ödeneklerini karşılamak için uykusuz kalmayacaksın. Bütün bunları Benedict üstlenecek, biliyorsun ki bunu yapacak kudretteyiz. Sen de, yetenekli gençler bulup onları eğitecek, yönlendirip yıldızlar yaratacaksın."

"İyi de kime rapor vereceğim?"

"Kendi bölümün tamamen senin yönetiminde olacak. Tabii Frankie'yi de beraberinde getirebilirsin."

"Kime rapor vereceğimi sordum. Kime karşı sorumluyum?"

"Şey, tabii ara sıra buluşup konuşacağız. Bazı konularda fikrimi alman..."

"Yani son söz senin. Benim patronum olacaksın, öyle mi?"

"Ajansını avuç dolusu paraya aldıktan sonra dizginleri tümüyle senin eline bırakmamı beklemiyorsun herhalde, bu çok anlamsız. Bak, sana bir şey soracağım. Ajansına kul köle olduğunun farkında mısın? Modası geçmiş yöntemlerle adeta bir bakkal dükkânı yönetir gibisin. Ben öyle bir örgüt kurdum ki, istediğim zaman karımla küçük kaçamaklar yapıp kısa tatillere çıkıyoruz. Çocuklarımla, huzur dolu bir yaşam sürdürebiliyorum. Hatta bazen yaz aylarında, okullar sona erince altı haftalık tatil bile yaptığımız oluyor."

"Uzun tatiller bana göre değil. Hafta sonları dinlenmek yeterli. Çalışmaktan zevk duyuyorum."

"Justine, boş yere direniyor, gerçekleri yadsıyorsun. Hayatını yaşa, daha gençsin. Seni sevecek birini bul, evlen, bahçeli bir eve yerleş, seyahat et, bütün bunlar yaşamın gerekleri. Kendini böylesine işine bağlaman sağlıklı değil."

"Benim için üzülmene gerek yok, ben istediğim hayatı yaşıyorum." Necker'le Aiden'in yarattığı sorunlar yetmiyormuş gibi, şimdi de bu serseri ona akıl vermeye kalkıştı.

"Ben bu öneriyi laf olsun diye yapmadım, senin yetenek ve bilginden faydalanmak istiyorum."

"Ajansımı satmak istemiyorum."

"Başka tür bir anlaşma yapabiliriz. Ortaklık gibi... Sen yönetim sorunlarından kurtulursun, ben de senin bilginden yararlanırım ve sana yüklü bir yüzde veririm. Anlaşacağımıza inanıyorum."

"Ben ortak filan istemiyorum. Özgür olmaya alışığım, kusura bakma."

"İki kadının yönettiği bir ajans ne kadar dayanabilir? Birisi Frankie'ye senin verdiğin maaşın iki katını verirse ne yaparsın? Yılda 75 bin alıyor, oysa değeri 150."

Justine şaşırmişti. "Sen Frankie'nin kaç para aldığını nereden biliyorsun?"

"Ona maaşının iki katını önerdim. Küfür etme sakın, savaş bu. Ben yapmazsam, başkası deneyecek."

"Bana söylemedi bile."

"Seni, maaşını artırmaya zorlamamak için söylememiştir, gücünün yetmeyeceğini biliyor. Ancak bir gün fikrini değiştirebilir."

"Bütün çekici önerilerine karşın seninle niçin işbirliği yapmak istemediğimi bilmek istiyor musun?"

"Elbette, çünkü senin sağduyuna güvenirim."

"Bizim yaptığımız, güzel kadınları kiralamak. Ve ben bu işin onların geleceğiyle ilgilenen, kişiliklerine önem veren, onların değerlerini küçümsemeyen insanlar tarafından yönetilmesini istiyorum. Bugün, ne yazık ki, birçok güzel genç kız patronuyla veya müşterisiyle sevişmeden iş alamıyor. Fotoğrafçılar, birer pezevenk olmuş; genç kadınları bozuk para gibi harcıyorlar. Mankenlik yeterince baskısı olan bir uğraş, kızların güçleri, kolları, güzellikleri her an eleştiriliyor. Buna bir de seks baskısı eklenince, iş çığrından çıkıyor."

"Bu denli karamsar düşüncelere sahip olduğun bir işde niye direniyorsun?"

"Çünkü az önce, Frankie hakkında söylediklerin gibi, biri bunu yapmazsa diğeri yapacak ve ben hiç değilse bir baskıyı ortadan kaldırıyorum."

Dart tiksinti uyandıran bir sesle, "Kendini ahlak kurallarının savunucusu mu sanıyorsun?" diye sordu.

"Dart, sana bir örnek vereyim, belki ne demek istediğimi anlarsın. Bu kentte kızları üç gruba ayıran bir ajans var. Birincisi 'Dokunulmazlar.' Kızlar öylesine ünlüdür ki, her yerde iş bulurlar. Prensesler gibi yaşar, övülür, şımartılır ve rahatsız edilmezler. Onlara asla baskı yapılmaz. İkincisi, 'Olasılar' grubudur. Onlar gözetilir, yetenekliler eğitilir, dokunulmaz olurlar ve baskıdan kurtulurlar. Yeteneksizler, 'Sürü-Güruh' denilen gruba dahildir."

"Bu zirvaları da nereden duydun?" Dart'ın benzi sararmıştı.

Justine konuşmasını sürdürdü. "Bu kızlar ne kadar güzel olurlarsa olsunlar, asla yükselmezler. Fotoğrafları katalogları süsler, ufak reklam işleri alırlar. Ne var ki, başka yönden kendilerine ve ajansa iyi para sağlarlar, çünkü..."

"Justine, her ajansta ve eminim seninkinde de bu tür kızlar vardır. İşin aslını bilmeyenler süper modellerin yüzdesini ölçemez. Yüzlerce kızıdan ancak iki düzinesi doruğa erişir. New York'un dışındakileri de sayarsak, binlerce kızın arasından ancak birkaç tanesi zirveye tırmanır."

Justine renk vermeden devam etti.

"Söz ettiğim ajansın sahibi, üçüncü gruptaki kızları, kendi özel haremi gibi istediği zaman, istediği şekilde kullanır. Canı çektiğinde onlara, nerede olmaları gerektiğini bildirmesi yeterlidir. Kızlar ya onun isteklerini yerine getirirler veya ajanstan kovulurlar. Manken olmak isteyen o kadar çok kız var ki, biri giderse öbürü gelir öyle değil mi, Dart? Bu zavallı kızlar nereye gittiklerini, orada kiminle karşılaşacaklarını bile bilmezler. Bazen tek erkekle veya birkaçıyla sevişmek zorunda kalırlar. Hatta başka kızlarla seks yapmak zorunda kaldıkları bile olur. Uyuşturucuya alıştırmaları dahi olasıdır. Unutuyordum, bu olaylar genellikle öğle tatilinde meydana gelir. İşin garibi, bu seansları düzenleyen kişinin mutlu bir evliliği, güzel çocukları ve toplumda saygın bir yeri var. Karısı da ondan asla kuşkulanmaz, kimse onun huzurunu bozacak kadar hain değil anlaşılan."

"Bu saçmalıkları sana kim anlattı? Asılsız dedikodulara inanıyor musun?"

"Asılsız olduklarını sanmıyorum. Bunlar herkesin dilinde. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz. Bu nedenle kimseyle işbirliği yapmak istemiyorum. Birinin iç yüzünü anlayana kadar pisliğe bulaşmaktan korkuyorum."

Dart ona nefretle baktı. "Sen bilirsin," dedi ve omuzlarını silkti. "Nereye kadar dayanabileceğini merak ediyorum doğrusu. Ergeç kızlarını da, elemanlarını da güçlülere kaptıracaksın."

Justine, "Kahve istemiyorum, bakkal dükkânıma geç kaldım," diyerek ayağa kalktı.

"Güle güle, Justine. Marco'yla konuşunca beraber yemek yediğimizi söyleyeceğim. Eski bir dosttan haber almak hoşuna gidecektir."

Justine onun elini bile sıkmadan lokantadan çıktı. O ahlaksız Lombardi'yle yaşadığı utanç verici olayı bildiğini açıklamaktan da geri kalmamıştı namussuz adam. Dart'ın bunca yıl sonra bunu bir koz olarak kullanması ahlaksızlığın son perdesiydi. O ikisi gibi soysuz erkekler kadınlarla olan ilişkilerini birbirlerine, en ufak ayrıntılarıyla anlatıp övünmekten asla vazgeçmeyeceklerdi.

Justine onun ajansında dönen rezillikleri bildiğini üstü kapalı açıkladıktan sonra, Dart küstahça elindeki kozu oynayıp ona iyi bir ders vermek istemişti. Besbelli Justine'le tavladığı kızlar arasında bir ayırım yapamayacak kadar budalaydı. Tıpkı onlara yaptığı gibi biraz gözdağı, biraz da vaatlerle kendisini de kandıracağını sanmıştı. Vücudunu değil de, beynini becermek istiyordu. İşte aradaki fark yalnızca buydu. Halbuki o profesyonelliğini sergileyebileceği, baskılardan, romantik duygulardan uzak bir iş yemeğine çıktığını düşünmüştü.

Justine adımlarını sıklaştırıp, ofisine doğru yürürken Dart Benedict'i aklından çıkarmaya uğraşıyordu. Yeni bir düşman kazanmıştı. Dart Benedict'e yeni bir düşman kazandırdığını bilecek kadar akıllıydı. Justine ağzının payını almıştı. Bundan böyle iş yemeği davetlerini kabul etmeyip masasında tek başına ton balıklı sandvicini yemeğe karar verdi.

Akşama doğru sekreteri bir gün önce Paris'ten acele posta servisine Frankie'nin postalanın mektubunu masasının üstüne bıraktı.

Sevgili Justine,

Birisi okur diye sana faks çekmedim, büroda meşgul-sündür diyerek telefon etmekten de çekindim, ama öylesine mutluyum ki, bunu seninle paylaşmak istedim. Çılgınlar gibi dolanıp bu gerçeği içime sindirmeye çalışıyorum. Mike Aaron'la birbirimize âşık olduk. Oh Justine, uyuyamıyorum, yerimde duramıyorum, bir iş de yapamıyorum. Seninle dertleşmek belki beni biraz sakinleştirir, diye yazıyorum. Bugün öğleden sonra onun da beni sevdiğini öğrendim, düşünebiliyor musun. Ona okuldayken âşık olmuş ve bu aşkı yıllarca kalbimde saklamıştım. Her şey müthiş, keşke şiir yazabilsem. Böylesi mutluluklar olduğunu bilmiyordum. Mike, düşlerimi gerçekleştirdi. Saçlarım ve giysilerim konusunda haklıymışsın. Beni farketmesi için bunlar Mike'a ne kadar yardımcı oldu bilmiyorum.

Dün sabah Louvres'a gittik, öğleden sonra da tüm vaktimizi Louvres Otelinde geçirdik ve evet, Justine, evet. Herkes anladı, yüzümüze bakar bakmaz durumu anladılar. Sen beni buraya yollamasaydın, bu aşkı tadamayacaktım, binlerce teşekkür. Bir olumsuzluk yok. Sana Tinker'in durumuyla ilgili bir faks çektim. Hâlâ inanamıyorum, dua et, Paris'ten ayrılınca bu düşten uyanmayayım. Umarım bir gün sen de benim kadar mutlu olursun, seni özlüyorum.

Selam ve sevgiler, Frankie.

Justine mektubu tekrar tekrar okudu, sonra pencerenin yanına giderek başını cama dayadı. Merak, korku, çaresizlik, sevgi ve umut içinde usul usul başını iki yana sallayarak, Tanrım, ne olur onu da beni de düşkırıklığına uğratma, diye dua etti.

April öfkeyle, "Tüm gayretimle mantıklı olmaya çalışıyorum," diye Maude'a açıkladı. "Kendi kendime bunun dünyanın sonu olmadığını söyleyip, yenilgiyi kabul etmeye uğraşıyorum. Yarışmayı zaten kazanacağımı ümit etmiyordum. Bunun sonunda ölüm yok, diyerek gerçekçi olmaya çalışıyorum. Hakkımda hazırladığın yazı sayesinde ünleneceğimi biliyorum ama yine de çok mutsuzum, bu haksızlığa dayanamıyorum." Hıçkırıklarla ağlayarak Maude'un yatağının kenarına oturdu.

Frankie, o sabah Jordan'la April'a, Tinker'in sabahları tango derslerine gideceğini, öğleden sonra da Lombardi'yle birlikte çalışacağını haber vermişti. Frankie, Lombardi'nin simge olarak Tinker'i seçtiğini bildiği halde kızların ümitlerini kırmamak için konuyu fazla üstelememişti. Jordan olayı her zamanki serinkanlılığıyla karşılamış, fakat April, onu itip derdini paylaşmak üzere sabahlığıyla Maude'un odasına koşmuştu.

Maude yatakta gazete okuyordu, daha perdelerini bile açmamıştı. Maude, "Marco Lombardi aptalın teki," diye öfkeyle bağırdı. Zavallı bebeğim, ağlama, neler hissettiğini anlıyor ve bu yarışmaya ne kadar önem verdiğini biliyorum. Ben hâlâ senin kazanacağını umuyorum, yazım baştan sona seni kapsıyor. Bunu asla değiştirmeyeceğim. Ola ki sonuç umduğum gibi çıksın, o zaman senin haksızlığa uğradığını, bazı insanlara torpil yapıldığını yazarım. Al şunu üstüne ört. Haydi sus, ağlama... Kahvaltı ettin mi?"

"Frankie odaya geldiği zaman kahvaltı yapıyordum."

"Biraz kahve ister misin? Hâlâ sıcak, için ısınır. Bu oda bayağı soğuk, Fransızlar Amerikan usulü ısıtmayı öğrenememişler."

Maude'un sözleriyle sakinleşen April susup, "Hayır, kahve içmem," dedi.

"Lombardi, ne sana, ne de Jordan'a yeteneklerinizi sergileme olanağı vermedi. Tinker podyumda yürümeyi öğrenme bahanesiyle ona yaklaşıp koynuna girmiş olacak. Belki de bu fikri Marco'nun aklına o soktu, kimbilir, onun hakkında ne biliyoruz ki. Ama Lombardi profesyonelliğe yakışmayan bir davranış sergiledi. Hiç değilse bir yarışma ortamı yaratılsaydı. Kararını böyle açıkça belirtmemeliydi, terbiyesiz herif. Yarışmanın sonucu ilan edildiğinde herkes sana bakıp yanlış seçim yapıldığını nasıl olsa anlayacak.

"Umurunda değil. Jordan fazla üzülmedi. Bana daha uçakta, kendini fazla şanslı görmediğini söylemişti, fikrini de değiştirdiğini sanmıyorum. Necker'le Versailles'a gitmesine boş yere üzülmüşüm. Aslında çekinmem gereken Tinker'miş. Böyle dalavere yapılmasaydı, Jordan da dahil herhangi birimiz Lombardi simgesi olabilirdik."

"April, yavrum, Jordan asla seçilemezdi. Lombardi simgesi sen olacaktın, olmalıydın." Maude sevgi ve hayranlıkla April'in yüzüne bakıyor, bu kusursuz kızın hakkını yedikleri için hırslanıyordu. Onun üzümesine dayanamıyordu. "Acaba?" dedi ve sustu.

April heyecanlanmıştı. "Evet? Maude, ne söyleyecektin?"

"Belki de Lombardi haklıdır. Tinker ona yeni fikirler ilham etmiş olabilir ve sırf bu nedenle onunla çalışmak istiyordur. Boş yere üzülüyor, aslı astarı olmayan yorumlar yapıyoruz. Tinker tango dersleriyle boşuna oyalanıyor, tangonun podyum yürüyüşüyle ne ilgisi var. Bence bu öykü henüz sonuçlanmadı. Marco manken seçiminde bu kadar rahat olamaz. Kazanma şansın hâlâ var ve ben buna bütün kalbimle inanıyorum."

"Sahi inanıyor musun, yoksa beni rahatlatmak için mi söylüyorsun?"

"Seni boş umutlarla üzer miyim? Henüz bir karar verilmediğine inanıyorum. Sen podyuma çıkınca, kişiliğin ve güzelliğinle yeteneğini kanıtlayacaksın."

"Oh Maude, seni çok seviyorum! Kafası işleyen bir tek sen varsın!" diyerek onun boynuna sarılıp yanaklarını öptü.

"April bunun ne kadar hoşuma gittiğini asla bilemezsin."

April şaşkınlıkla onun yüzüne baktı. "Bir dâhi olduğunu söylemem mi hoşuna gitti?"

"Hayır yanaklarımdan dahi olsa beni öpmen. Dudaklarının yumuşaklığı çok hoşuma gitti."

"Oh..."

"April, öyle irkilme, er veya geç bu olacaktı. İlişkimizin açıklığa kavuşması gerek... Sende böyle düşünmüyor musun?"

Titrek sesle, hâlâ yatağın kenarında oturan April omuzlarına sardığı yorganın içine büzülüp, "Hiç düşünmemiştim," dedi.

Maude'un, hülyacı sesi sanki onu okşarcasına, "Bana duyduğun bu yakınlığın nedenini biraz olsun düşünmedin mi?" diye usulca sordu.

"Şey, düşündüm sanırım... Galiba biraz... Aptal değilim, sana erkeklerden hoşlanmadığımı açıkladıktan sonra, senin yaşıntını nasıl sürdürdüğünü düşündüm ve senin... Şey emin değildim, ama... Ne demek istediğimi anladın. Giyiniş stilin filan, senin şey, işte öyle olduğunu..."

"Buna karşın her gün benimle Paris'i karış karış gezdin, bunun ne demek olduğunu anlamıyor musun?"

April heyecanla kıkırdı. "Senden çekinmediğimi ve seni yargılamadığımı kanıtlıyor..."

"Tamam, ne demek istediğini anladım, ama bu iş burada bitmez, April. Bu henüz kendine bile açıklamadığın bir şey. Güzel başını çevirme, dinle beni. Sen artık küçük bir kız değilsin. Olgun bir kadınsın ve başka bir kadınla birlikte olmayı merak ediyorsun... Bunu her zaman da merak ettin. Öyle değil mi, sevgilim? Erkeklerden hoşlanmadığını söyledin, onlarla sevişmeyi denedin, ama tiksiniş sonuna kadar gidemedin. April bakire olabilirsin, ama bu senin sağlıklı bir vücuda sahip, normal bir insan olmadığın anlamına gelmez. Bunun bir alternatifi var."

April karşı koymak istercesine, "Ne kadar rahat konuşuyorsun," dedi.

"Evet, doğal ve mantıklı. Doğal olmayan, senin gibi normal bir kadının cinsel yaşamı olmaması. Bu çok acımasız bir ceza. Kendini toplumun dışına atılmış gibi hissettiğini biliyorum. Fakat bu çok anlamsız. Bu tür yaşamı daha ne kadar sürdürebilirsin?"

"Bunu düşünemiyorum bile. Aklım karıştı, bilemiyorum. Ne istediğimi, ne yapacağımı kestiremiyorum." April'in yanakları kırmıştı, başını eğmiş, titreyen ellerine bakıyordu.

"April..." diyerek onun saçlarını okşayan Maude, heyecandan titriyordu.. "Tabii aklın karışacak. Bir kadınla sevişip isteğinin o olup olmadığını anlayana kadar kuşku içinde yaşayacaksın. Bir kere denemelisin, ne zararı olabilir? Sana bu kapıyı açacak kadın, seni anlayan ve seven biri olmalı. Yetenekli ve karşılık beklemeden seni sevmeli. Böyle birini tanıyor musun?"

April gülümsedi. Maude rahat bir nefes alarak, hülyalı sesiyle konuşmayı ve okşamayı sürdürdü.

"Beni fırsatçılıkla suçlayabilirsin, ama bu deneyi yapmak zorundasın yoksa hâlâ benim yanımda olmazdın değil mi sevgilim, sen kararını vermişsin. Er veya geç bu gerçeğe yüzleşeceğini biliyordun. Erkeklerle yaptığın gibi, ilk denemeni rastgele birisiyle yapma. Seni seven, güvendiğin biriyle ilişkiye gir. Ah, April, tatlım, aklının karıştığını biliyorum. Bebeğim, izin ver de sana yol göstereyim. Benimle bir dene, seni zorlamayacağıma söz veriyorum. Hiç soru sormadan dur deyince duracağım. Gel bana, sana karşı çok tatlı ve sevecen davranacağım. Senin isteklerine boyun eğeceğim. Sevgilim, ömrüm boyunca bu kuşkuyla yaşayamazsın. Bırak seni seveyim, sevgilim. Haydi kararını ver artık."

April başını çevirip mahcubiyetle Maude'a baktı. Ve heyecanla uzanıp Maude'un yanağına bir öpücük kondurdu. "Evet," demeye can attığı halde mahcubiyetten dili tutulmuştu. Maude Chandler'i düşünerek kimbilir kaç gece uykusuz kalmıştı? Her

gün biraz daha yaklaştığı bu çekici ve büyüleyici kadını az mı düşünmüştü. Ona karşı duygularını tam anlamıyla açıklayamıyordu, ama evet, onu sevmeyi, ona yaklaşmayı düşlemiş, zevk ve heyecanla titremişti. Artık kuşkusu kalmamıştı. Sevildiğini, korunduğunu bilerek ona yaklaştı. Arzudan dudakları kurumuş, göğüsleri gerilmiş, bütün vücudu bu beklenti içinde ürperiyordu.

Maude yorganı açıp, "April gel yanıma, yastığa yaslan ve gözlerini kapa. Gevşe, kendini dinle, sadece yüzünü öpeceğim," diye fısıldadı. April'in başını elleri arasına alıp onu hafifçe alnından öpmeye başladı. Dudakları ileri geri gidiyor, öpüş açısını gittikçe genişletiyordu. Güzel yüzünün hatlarını dudaklarıyla çizerek kulak memelerine ve çenesine indi. April derin bir nefes alarak gevşedi. Dudakları öyle tatlıydı ki, Maude onu çılgınca öpmek arzusuyla kıvrandığı halde tempoyu bozmuyor, ara sıra onun yüzüne bakarak tepkisini bekliyordu.

April'in dudaklarını hafifçe aralayınca parmağıyla onları okşadı, sıcaklığını benliğinde duydu. April ona dudaklarını uzattı. Maude genç kızın ağzının köşelerine ufak öpücükler konduruyor, onun koyduğu sınırları aşmamaya çalışıyordu. Umduğundan çok daha çabuk, April kollarını onun boynuna dolayıp başını kendine çekti. Maude onu ürkütmemek için ağzını kapalı tutuyor, onun açılmasını sabırla bekliyordu.

Kızın dilini dudaklarında hissetti. Israrla uzatıyor, Maude'u karşılık vermeye zorluyordu. Daha fazla dayanamayarak April'i çılgınca öpmeye başladı. Maude bir elinin parmaklarını April'in sabahlığının içine sokarak göğüs başlarını bulup okşadı.

Çılgınca öpüşüyorlardı. April'in solukları hızlanmıştı. Maude bundan büyük bir haz duydu. Yepyeni bir deneyimle vücudunun tüm kasları gerilmiş, titriyordu. April başını geriye atarak göğsünü Maude'un parmaklarına bastırıp, "Durma, sakın durma," diye soludu. Çok zevkli, iyiden de öte, harika bir duyguydu. Maude'un başını çekip göğüslerine bastırdı. Onları öpmesi-

ni istiyordu. Maude anlamazlıktan gelip usul usul onu öpmeye devam etti.

April, "Oh, lütfen, lütfen..." diye inledi.

Maude, "Sevgilim," diye fısıldadı.

April, "Öp onları, sev," diye yalvardı ve birdenbire o ana kadar duymadığı bir arzuyla sarsıldı. Doğrulup, Maude'u kollarıyla sardı. Sert sesle emir verircesine, "Pijamanın düğmelerini aç, senin göğüslerini istiyorum," dedi. Maude'un iri göğüsleri meydana çıkar çıkmaz, April onları kucaklayıp öpmeye başladı. Bu cüretine kendisi de şaşırmişti. Kesin bir dille, "Üstüme çık göğüslerini yüzüme yaklaştır," diye emir verdi. Maude'un mis gibi kokan boynunu, göğüslerini öpüp okşuyordu. Üstünde sallanan bu dolgun göğüslere doyamıyordu. Birden, daha fazlasını istediğini hissederek inledi ve, "Maude, şimdi ne yapacağız," diye bağırdı.

"Konuş, bana ne istediğini söyle."

"Bilemiyorum, hiç yapmadım, sen..."

"Beni gerçekten istediğini bilmeliyim. Haydi ne yapmamı istediğini söyle. Maude onu cinsel tercihini yapmaya zorluyordu. Dolgun göğüslerinin şişmiş uçları karnının gergin tenine değiyor, haz dalgaları içinde sarsılan vücudu geriliyordu."

"Bacaklarımın arasına gir... lütfen çabuk ol!"

"İlk defası asla çabuk olmaz. Önümüzde uzun saatler var. Ne kadar uzun sürerse o kadar zevkli olur, aceleye hiç gerek yok. Geceliğini çıkar ve yorganın altına gir." April soyunurken o da pijamasını çıkardı. "Hem sen benim göğüslerime doydun, ama ben daha seninkilerini sevmedim. Dar süveterlerinin içinde onları sergilerken, ben de imrenerek bakıp onları okşadığımı düşünüyorum, seni özölüyordum. Sırtüstü uzan, izin ver seni seyredeyim. Göğüslerin, benimkiler kadar diri," dedi ve April'in göğsünün ucunu dudaklarının arasına aldı.

Maude, hafifçe kayıp yatağa uzandı. Bir eliyle usul usul onun karnını okşadı ve durup April'in tepkisini bekledi. Kendisi-

nin de gitgide artan bir arzuyla yanmaya başladığını hissediyor, bu oyunu daha fazla sürdüremeyeceğini anlıyordu. Birdenbire April yorganı savurup attı ve şahane vücudu gerildi. Kasıklarının arası ipek gibi sarı tüylerle kaplıydı.

April, "İn, aşağılara in, daha aşağılara inip öp beni," diye Maude'ü itekledi. Bacaklarını açıp, "Artık dayanamıyorum," diye fısıldadı.

Maude yatakta kayarak boylu boyunca April'in üstüne uzandı ve onu sevip okşamaya başladı. Maude ona dokundukça April şehvetle çığlıklar atıp vücudunu gerip gevşeterek, bir ileri bir geri gidip geliyordu.

"Sakin durma devam et, beni okşamaya devam et," diye zevkle inliyordu.

Maude, dudaklarını biraz daha onun vücuduna bastırıp April'a zevk çığlıkları attırdı.

Sonunda, April sakinleşip hareketsiz yattı. Maude başını kaldırıp onun yüzüne bakmaya çekiniyordu. Orada ne göreceğini bilmiyordu. Pişmanlık, korku veya kuşkuyla karşılaşabilirdi. Fakat April'in yüzünde bir zafer sevinci vardı. Gözleri parlıyor, kuruyan dudaklarını yalarken gülümsüyordu.

"Maude, sevgilim biraz bu zevkin tadını çıkarayım," dedi. "Sana yaşam boyu minnet duyacağım, sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Bekle, biraz nefes alayım, sonra seni..."

"Gerek yok yavrum, ben kendim doyuma erişirim."

"Anlamıyor musun, istiyorum. Seni tatmak ve içmek istiyorum. Bunca zamandır kaybettiğim yılların acısını çıkaracağım. Gel buraya." Sonra içinde yabancı olduğu ateş ve şehvetle, "Sus, kımıldamadan yat, seni becereceğim," dedi. Dudaklarını onunkilerin üstüne hafifçe koydu, sonra gitgide bastırarak dilinin ucuyla onun ağzını tanımaya çalıştı ve onun karşılık vermesini bekledi.

Maude bu yıldız öğrencinin kendisini çok gerilerde bırakacağını hissediyor, başka tadımlar aramaya başlamadan onun

zevkini çıkartmalıyım, diye düşünüyordu. New York'a dönünce kentin en gözde kızı olacaktı. Ona şimdi bile ihtiyacı yoktu, ama kendisi henüz bunun farkında değildi. Maude yatakta uzanıp April'a biraz daha yaklaştı ve dudakları birleşti. Vücudu ateş gibi yanıyor, bir dokunuşla zevkin doruklarına ulaşacağını biliyordu.

19

Jacques Necker yine uykusuz bir gece geçirdikten sonra kalkmış, hiç uyumadan sabahlasam, daha kolay dinleneceğim, diye düşünüyordu. Bütün gece karabasanların hoyrat pençeleri arasında kıvranıp dövülmüşçesine hırpalanıyordu. Ruhunun derinliklerinden kopan acıyla, anılarını tazeliyor, üstüne çöken bu kasvetin özünü bulmaya çalışıyordu. Hele bu son hafta, bütün başarılarını gölgeleyecek kadar kendini güçsüz ve yeteneksiz hissetmişti.

Gecenin gerginliğinden kurtulmak için büroya yürüyerek gitmeyi âdet edinmişti. Bahar Koleksiyonuna bir hafta kala önemli kararlar vermekle yetinmiyor, oyalanmak için bütün ayrıntılarla da kendi ilgileniyordu. Oysa bütün bu işleri yapacak yetenekte yüzlerce elemanı vardı. Sanki koca şirketin en önemli uğraşı Lombardi defilesiymiş gibi, Ritz'de vereceği partiyi düzenleyenleri denetliyor, dekorların yerleştirilmesiyle ilgileniyor, mönüye karışıyor, hatta şarabı tatmak için ısrar ediyordu. Evinin boğucu sessizliğinden kaçmak için geç vakitlere kadar büroda çalışıyor, verilmiş kararları değiştiriyor, bozuyor, herkesi huzursuz ediyordu.

Karısı, zavallı Nicole sağ olsaydı, akşamları zoraki bir uğraşı olurdu, çünkü en azından haftada bir parti düzenler, bir o kadar da davete giderlerdi. Karısıyla ancak haftada bir kez baş başa yemek yeme fırsatı bulurlardı. Nicole'ün randevu defteri altı

hafta ilerisine kadar programlanmış olmazsa, kendini kimsesiz, terkedilmiş gibi hissedirdi. Necker bunu bildiği için iş hayatının baskılarına karşın duşunu alır, giyinir, hiç itiraz etmeden davetlere giderdi. Hiç çocukları olmamış, aralarındaki sevgi bağı da çoktan kopmuştu, ama ona karşı gösterdiği ilgi bir refleksten öteye geçmiyordu.

Nicole hayatta olsa bile, ona karabasanlarından söz etmezdi. Onunla pek oturup konuşmazlardı. Evliliğinin ikinci yılında karısının davetlerle, terzi provalarıyla, çiçekçiler ve lokantaların şefgarsonlarıyla kendisinden daha çok ilgilendiğini anlamıştı. Ve böylece o da kendini bütünüyle işine adamıştı.

Karısının ölümünden birkaç hafta geçmemişti ki, Necker eskisinden daha fazla davetiye almaya başlamıştı. Bu davetlerin hepsini geri çevirmiş, yalnız birkaç eski dostuyla yetinmişti. Tekrar evlenmeye niyeti yoktu, ama bütün tanıdıkları onu yeni bir evliliğe zorluyor, gelin adaylarını ona tanıtmak için yarışıyorlardı. Yaşından çok genç gösteriyordu. Canlı, zengin ve yakışıklı bir adamın yalnız yaşaması olacak şey değildi. Jacques Necker dostlarının bu çabalarına sıcak bakmadığını biraz kaba bir dille açıklayınca, iyiniyetli dostları onun geleceğini planlamaktan vazgeçmişlerdi. Kendini çok yalnız hissettiği zamanlarda niye direniyorum ki. Çok çalışıp yorulduğumu anlayacak, beni safariye, kayağa gitmeye zorlayacak hoş bir kadın bulsam, diye düşünüyordu.

Nicole ile sürdürdüğü yaşamı tekrarlamak istemediği kesindi. Davet vermek, davetlere gitmek, aynı insanlarla yıllar boyu boş laflar konuşmak istemiyordu. Justine'in varlığını öğrenene kadar antika toplayıp sanat tarihi okumakla; Zürih, Londra, Amsterdam, Milano antika fuarlarına giderek kendini oyalamıştı. Hâlâ cinsel arzuları olmasa, "Ben de bir antika oldum," diyecekti, ama kadınlara karşı arzu duyuyordu. Metres tutmak istemediği için de Paris'in en gözde hayat kadınlarıyla yetiniyordu. Yüklü

enerjisini, akşamları arkadaşlarıyla spor yaparak tüketmeye çalışıyor, bazı akşamlar onlarla kulüpte yemek yiyordu.

Justine'in Paris'e gelmemekle indirdiği bu son darbe, onu günlerce hiçbir şey yapamayacak kadar etkilemiş, sarsmıştı.

Aradan bir hayli vakit geçti. Onun sağlığını sormam gerekmez miydi, diye düşündü, hastalığına inanmasa bile bunu yapmalıydı. Büroya gider gitmez Frankie'yi arayıp, Justine'in hatrını sordu.

Frankie hazırlıksız yakalanmıştı, bir yalan uyduramadı. "Pek bilemiyorum," diye yanıt verdi.

"Nasıl olur, her gün görüşmüyor musunuz?"

"Hayır. Justine nerede olduğumuzu, ne yaptığımızı ve bir sorun olmadığını biliyor. Bana güvendiği için her gün konuşmamıza gerek yok. İlgilenmesi gereken yetmiş mankeni daha var," dedi.

"Miss Severino, sizin yeteneğinizi ben de kabul ediyorum, ama Lombardi koleksiyonuna bir hafta kala, buradaki mankenlerin New York'takilerden daha önemli olduğunu sanıyordum."

"Benim çözümleyemeyeceğim bir sorun yok. Tinker bütün gün uğraşıp duruyor. Lombardi, provalarını hazırlayana kadar April'la Jordan'ı görmek istemiyor. Özellikle, rahatsız edilmek istemediğini açıkladı. Tinker'in söylediğine göre deliler gibi çalışıyor, yeni modeller çiziyor, zor saatler yaşatarak yardımcılarını çıldırtıyormuş. Justine'in bu kargaşa içinde ne faydası olabilir?"

"Bu bir onur meselesi. Miss Loring'in yokluğu, Lombardi yarışmasına ve defilesine önem vermediği izlenimini veriyor. Umarım hiç değilse defileye gelir."

"Ah, tabii, geleceğinden eminim. Belki de daha önce..."

"Paris'in tadını çıkarıyor musunuz?"

"Zing dergisinin fotoğraf çekimi tamamlandığı için kızlar vakit öldürüyor. Maude, April'a Paris'i gezdiriyor, Jordanı da müze ve galerileri dolaşıyor. Dün bütün gününü sanat müzesinde geçirmiş."

"Küçük grubunuz kültüre meraklı anlaşılan."

"Başka ne yapabilirler ki? Lezzetli Fransız yemeklerini yemeleri yasak, mağazalarda kıştan kalma ucuzluk var ama alışveriş yapamazlar. Bütün yeni filmler Fransızca, televizyon da öyle. Parklarda dolaşıp vakit öldürmek için hava çok soğuk, doğru dürüst bir cimnastikhane yok. Buradaki kadınlar vücutlarını nasıl koruyor, anlayamadım. Moda dünyası, son hazırlıklarla altüst durumda ama sadece Tinker meşgul."

"Haklısınız, bunları düşünmemiştim. Siz de kültür ekibinden misiniz?"

"Louvres'da zevkli saatler geçirdim."

"Dünyada bir eşi olmayan bu müzeyi gezmekle vaktinizi iyi değerlendirmişsiniz."

"Teşekkür ederim, unutulmaz bir gündü."

Necker telefonu kapadı, acısını unutup kendini toparlamaya çalıştı. O çok bilmiş Frankie Severino, yine yalan söylemiş, hatta şikâyet eder gibi konuşmuştu. Yavuz hırsız hesabı...

Necker kendini aşağılanmış hissediyor, eli kolu bağlı, çaresiz acı içinde kıvranıyordu. Boğazında yumruk gibi bir tikanıklık, tüm bedeninde duyduğu yalanların oluşturduğu bir ürperti vardı.

On binlerce elemanı şu anda binbir tür hammaddeyi, tekstilden parfüme kadar çeşitli yollarda işliyor; sözünün kural sayıldığı iş âleminde, o küstah genç kadın, işin aslını bildiği halde kendisine yalan söylüyor, o da çaresiz bu yalanları yutmuş görünüyordu. Justine'in defileye geleceğinden bile kuşkuluydu. Hasta olduğuna da asla inanmamıştı, Frankie'nin Louvres'a gittiğine inanmadığı gibi.

Belki April ile Maude Paris'i geziyorlardı. Frankie'nin o karmaşık sözlerinden çıkarabildiği tek gerçek, Jordan'ın sanat galerilerini dolaşmasıydı. O müzenin odaları, geçmiş yüzyılların güzel anılarını yansıtan şahane eşya ve objelerle doluydu. Jordan'ın orada zevkli saatler geçirdiğine inanıyordu. Çoğu zaman

tenha olan salonlarda rahatça gezip, romantik devirlerin yaşamını düşlediğini düşündü. İçinde genç kadına karşı bir özlem duydu, acısı hafifledi.

"Belki biraz olsun onu mutlu edebilirim," diye yüksek sesle düşüncesini dile getirdi. Jordan'ın zencilerle ilgili yorumları, onun olgunluğunu ve gücünü belirtiyordu. Antikacıya girdiği zaman satın alamayacağı parçalara bakmaktan çekindiğini, hayat yolunda biraz tedirgin ve çekimser adımlarla yürüdüğünü anımsadı. Beyaz ırktan birinin bile çok ünlü antikacılar, sadece bakmak için girmeye cüret edemeyeceğini biliyordu. Evet, Jordan'ı mutlu etmek çok kolaydı. Sekreterine Jordan'ı aramasını söyleyip telefonun bağlanmasını bekledi.

"Miss Severino'dan sık sık sanat galerilerine gittiğinizi duydum. Nöbetçilerin bir şey çalınmasın diye, etrafında dolaşmadığı bir antikacıya gitmek ister misin? Bütün çekmecelerini karıştırıp ilgilendiğin şeyleri eline alarak inceleyebileceğin bir yer. Satın almak zorunda değilsin."

"Oh, evet çok isterim."

"Öyleyse seni üçte alırım, uygun mu?"

"Harika!"

Necker, Jordan'la konuştuktan sonra Kraemer'leri aradı ve üçte geleceklerini bildirdi. Sekreter Kraemer'lerin üçünün de ne yazık ki dışarda olduklarını, asistanları Mösyö Jean'ın Sayın Necker'le misafiri Matmazel Jordan'a hizmet etmekten şeref duyacağını bildirdi.

Necker, genellikle Kraemer'lere geleceğini bildirmez, aklına estikçe gider, orada zevkli saatler geçirirdi. Fakat kolunda dünyanın en güzel zenci kızıyla antikacı dükkânının kapısından aniden içeri girerse, serinkanlı olmalarına karşın, bir an ufak bir şaşkınlık göstererek Jordan'ı tedirgin edebilirlerdi. Hiç olmazsa onun yanında, yaşamının baskı ve kuşkularından arınmasını isti-

yor, bu kızı korumaktan zevk aldığını seziyordu. Jordan'ı kızımın yerine koydum galiba, diye düşündü.

Tinker başarıya doğru hızla ilerliyor, Maude'la April hiç ortalıkta görünmüyor, Frankie'yle Mike da ayrılmaz bir çift olmuşlar. Ne mutlu onlara, diye düşünüp iç geçiren Jordan konuşacak birilerini ararken Necker'in aramasından çok hoşlanmıştı. Hele şu sıralarda kendini öyle yalnız hissediyordu ki. Zaten o gün de antikacıları dolaşmaya niyet etmişti.

Paris'te rahatça geziyor, ona hayranlıkla bakan insanlara yakınlık duyuyordu. Sol yakada bir sürü ufak antikacı bulmuştu. Bunlara girip çıkmış, antikacıların satıştan çok konuşmaktan zevk aldıklarını görmüştü. Bir iki meyve tabağı, bir kutu, vazo ve birkaç gravür satın almış daha çok onlarla konuşmuştu. Öylesine huzurluydu ki, Paris'e yerleşmeyi bile düşünmüştü. Yaşlanana kadar mankenlik yapar, parasını biriktirir, küçük bir antikacı dükkânı açardı. Bunu düşlerken birden gazetede, Kuzey Afrika'dan göç eden zencilere karşı bir nefret kampanyası açıldığını okuduğunu anımsadı. Ülkenin bütün sorunlarından onları suçluyorlarmış. Ne var ki Paris'liler ırk ve renk ayrımı yapmadan, güzelliğe saygı duyan bir toplumdur. Yine de kendi ülkesinde daha çok seçenekleri vardı. Necker'in arabası Kraemer'lerin dükkânının önünde durdu.

Jordan, "Vitrin yok mu?" diye sordu.

"Reklam yapmayı gerektirmeyecek kadar ünlüler. Kimsenin onları tanımadan gitmeyeceği kadar saygın. Fakat kapılarını çalanı da gayet nazik bir şekilde karşılayacaklarına eminim."

"Benim gezdiğim antikacılar gibi desenize."

"Demek alışveriş yaptın."

"Sol yakadaki dükkânlardan ufak tefek bir şeyler aldım. Bavyerimde fazla yer yok zaten. Antikacılardan bazıları bir şey sa-

tın almamı beklemeden benimle uzun uzun konuştular, hatta almamı istemediler."

"Bence antikacılık aslında nankör ve üzücü bir uğraş. Ömrün, güzel şeyler aramakla geçiyor. Onları en olmadık bir köşede bulup heyecanlanıyor, okşuyorsun, sonra geçim sağlamak için elden çıkarıyorsun. Kraemer'ler üç nesildir bu işi yapıyorlar. Bence bir tür işkence. Tabii bir sürü parçayı kendilerine sakladıklarını da biliyorum, öyle yapmasalar herhalde üzüntüden kahrolurlardı. Bir seferinde Phillipe'e, 'Sen, ayakları zonkladığı halde ömür boyu hiç durmadan dans eden bir balerin gibi kendini cezalandırıyorsun,' deyince bana gülmüştü. Her istediği parçayı, evinin bir köşesine sakladığına eminim."

"Mankenler de ömür boyu, yüksek topuklu ayakkabılarıyla acı içinde yürür, zevk alıyormuş gibi gülümserler. Senin işinin zorlukları neler?"

"Bilmem, hiç düşünmemiştim, yok galiba." Necker onunla konuşmaktan zevk alıyordu.

"Çok şanslısın. Bir metre kumaş veya bir şişe parfümün özel bir yanı yok. Konfeksiyon işi biraz değişiktir ama orada da, stilistin biri olmazsa, öbürünü tutarsın. Bir kez isim yaptın mı mal kendi kendini satar, öyle değil mi?"

"Haklısın, şimdi de Lombardi'yi tanıtmaya karar verdim. İçeri girmek istemiyor musun?"

"Tabii istiyorum, gevezeliğim tuttu." Jordan her zamanki zarafetiyle şoförün açtığı kapıdan arabadan inip ilerledi. Dik yakalı bir gömlek ve şık bir pantolon takımı giymişti. Giysilerinin koyu çikolata rengi, onun sütlü kahverengi tenine çok yakışmıştı.

"Mösyö Necker, matmazel hoşgeldiniz, lütfen buyrun," diyen onları karşılayan Mösyö Jean, Kraemer'ler kadar bilgiliydi.

"Jordan, bu bay Mösyö Jean, amatör antikacı. Matmazel Dancer'le tanışmanı isterim."

"Memnun oldum. Bir çay veya içki alır mısınız, matmazel?"

"Hayır, teşekkür ederim. Belki daha sonra."

"Jordan, özellikle görmek istediğin bir şey var mı?"

"Hayır, aslında her şeyi görmek istiyorum." Jordan kapıdan girer girmez etrafında gördüğü değerli parçalara hayranlıkla bakmaya başlamıştı. Bir dükkânda bu kadar zengin bir antika koleksiyonu olabileceğine inanamıyordu. Jordan'ın alışveriş yaptığı küçük antikacılar bile burayı görseler kesinlikle, aynı hushu içinde kalırlardı.

Bir saat kadar Kraemer'lerin antika eşyalarla dolu dokuz salonunu dolaştıktan sonra Jordan yavaş yavaş buraya alıştığını hissetti. Versailles sarayı için yapılan koltuklar, müşteri bekliyordı. Bu koltukların salonunu süslemesini hangi kadın istemezdi? Üç kollu şamdan, bu 16. Louis çağından kalan yaldızlı beyaz mermer saat günlük yaşamda kullanılan bir parçaydı. Markütöri hokkalık, çantasındaki tükenmezkalem kadar sık kullanılmıştı.

Sevgiyle sarıp sarmalayıp bavuluna yerleştirdiği küçük antika fincanları bu görkemli eşyaların yanında ne kadar sönük kalmıştı. Yoksa onlar gözünden düşmüş müydü? Küçük kutusunu bu hokkayla kıyaslayıp hakir görecekti miydi? Asla, nasıl ki dolağındaki giysileri, sergilediğı binlerce dolarlık gece elbiseleriyle kıyaslayıp küçümsemiyorsa sevgiyle satın aldığı eşyalarını da küçümsemeyecekti.

Jordan iki kişilik bir koltuğa yaslanıp gözlerini kapadı. Odayı dolduran tahta ve cila kokusunu içine sindirdi. Necker arkasında bir masayı öylesine derin bir ilgiyle inceliyordu ki, yan kapıdan, siyah üniformalı bir adamın içeri girdiğini görmedi. Adam Necker'i görünce birdenbire durdu.

Fransızca, "Ah Mösyö Necker, sizi gördüğüme çok sevindim. Üç gün kar fırtınasının dinmesini bekledikten sonra Madame de Pompadour'un yazı masasını sağsalım, Matmazel Loring'e elimle teslim ettim. Sandığı bir an bile gözümde ayırmadım ve evrakı da kendi eliyle imzalaması için ısrar ettim. Umarım beğenmiştir, harika bir parça," diye konuştu.

Necker, telaşla adamı başından savarcasına, "Evet, tabii, teşekkür ederim," dedi. Adam çekildikten sonra odada buz gibi bir hava esti. Jordan nefesini tuttu. Şimdi anlaşılmıştı. Demek Justine'le Necker sevişiyordu. Paris defilesi için üç kızın da aynı ajanstan seçilmesinin nedeni meydana çıkmıştı. XV. Louis'nin metresine ait yazı masası, milyonlarca dolar değerindeydi! Necker'in delicesine âşık olduğu âşikârdı. Petit Trianon'u gezerlerken Justine hakkında sorduğu soruları anımsayınca, Jordan esefle içini çekti. Kalbi açıklayamadığı bir hisle burkulmuştu. Kendi kendine saçmaladığını düşündü. Justine'le Necker'in ilişkisinden bana ne diye içinden geçirdi. O sadece rahatça konuşabildiğim bir arkadaş. Olgun, iyi bir insan. Bana biraz ilgi gösterdiği için boş hayallere mi kapıldım? Yoksa kudreti, zenginliği mi beni etkiledi? Ömründe ilk defa kalbi kıskançlıkla sızlıyordu. Onun sıcak elini omzunda hissetmek, kırışmış sarı saçlarını alındaki kırıksıklıkları okşamak istiyordu. Sesi, gülümseyişi, zaman zaman uzaklara dalan hüznünlü gözleri tanıdığı diğer erkeklerden çok farklıydı. Ben dünyanın en büyük budalasıyım, bu adama âşık oldum, diye düşündü. İyi ki Fransızca bildiğini belli etmemişti. Yapılacak tek şey hislerini kontrol altına alıp hiçbir şey yokmuş gibi hareket etmektir. Otele varınca kötü kaderine bol bol ağlayacak vakti olacaktı, çünkü artık onu görmemeye karar vermişti. Yoksa duyduğu acıyı belli edecekti.

Birdenbire koltuktan kalktı. "Gidelim mi?" dedi. "Bu şahane eşyalar gözlerimin pasını sildi, çok güzel bir gün geçirdim. teşekkür ederim." Kıskançlık bir yılan gibi içimi kemiriyordu. Necker taş gibi duruyor, ona bakmıyordu bile.

"Tabii, nasıl istersen," dedi ve Mösyö Jean'a veda edip arabaya bindiler.

Necker şoförüne, "Henri bizi Ritz'in Vendome kapısına götür," dedi.

Jordan irkildi. Şaşkınlıkla. "Ritz mi?" diye sordu. Bu korkunç gün sona ermeyecek miydi?

Necker boğuk sesle, "Evet, ikimizin de birer içkiye ihtiyacı var," dedi.

"Sanırım... o şahane antikaların güzelliği beni susattı galiba."

Kendi kendine sık dişini, dayan, konuş, gevezelik et, çünkü onun konuşup sana daha büyük yalanlar söylemesine dayanamazsın ama onunla birkaç dakika daha birlikte olmak seni öldürmez diyordu.

Yeşil yapraklar ve renkli çiçeklerle bezenen barın beyaz duvarları, kırmızı kadife koltuklarla güzel bir uyum sağlamıştı. Sanki renkli bir düş âleminin içine girmişlerdi.

Necker, onu dirseğinden tutarak, "Şu köşeye oturalım," dedi. "Ne içersin, şampanya... sakın çay deme."

"Şampanya alırım." Jordan bu acıdan kurtulmak, kaçmak, odasının karanlığında acısını hıçkırmak istiyor, ama yerinden kılmıdayamıyordu.

Garson şampanyaları getirince, "Şerefine," dedikten sonra kadehini kaldıran Necker oldukça dalgındı.

Jordan büyük bir gayretle, "Burası ne kadar sessiz. İnsanlar nerede?" diye sordu.

"Akşam yemeğine hazırlanıyorlar. Yarım saat sonra ortaya çıkarlar. Aslında otel de çok kalabalık değil. Bütün moda basını hâlâ Milano'da. Düşündüm de..."

"Aman sakın düşünme, içki içerken düşünülmez. Bir kadeh daha alabilir miyim?"

"Tabii, ben de alırım. Jordan, sen Fransızca biliyorsun."

"Nasıl... Yani bunu nereden?.."

"Lütfen, bir şey söyleme, sadece beni dinle. O adamın söylediklerini anladın ve irkildin. Anlamazlıktan gelip, bir an evvel oradan kaçmayı yeğledin."

"Beni ilgilendirmez ve bana açıklaman da gerekmez. Aslında bilmek de istemiyorum. Kimseye de bundan söz etmeyeceğime inanmanı isterim."

"Jordan, dostluğuna güveniyorum, lütfen biriyle konuşup, içimi kemiren dertlerimi dökmek gerek."

"Bakın Mösyö Necker, ben..."

"Bana Jacques, demeni istiyorum."

"Beni buraya Justine hakkında bilgi almak için getirdinizse vaktinize yazık. Onunla ilgili söyleyecek tek sözüm yok. Kusura bakma, dostunum ama özel yaşantısını bilmek istemiyorum. İkinci- zin arasındaki ilişki beni ilgilendirmez. Kazara duyduğum bu konuyu unutalım, lütfen."

"Yanlış bir yorum yaptın ve belki de haklısın."

Jordan şampanyasını yudumlarken bahçeye bakarak göz- lerindeki acıyı gizlemeye çalıştı. Necker, kadehi onun elinden alıp masaya koydu, uzanıp çenesini tuttu ve yüzünü çevirip gözlerinin içine baktı.

"Justine Loring benim metresim değil, kızım," dedi.

"Olamaz!" diye haykıran Jordan, hiç kımıldamadan hâlâ gözlerinin içine bakmakta olan Necker'in, Justine'e ne kadar benzediğini farketti. Kalbindeki kıskançlık buzları bir anda eridi ama şimdi yerini bir boşluk almıştı.

"Evet, benzerliği görmeliydim..."

"Şimdi beni dinleyecek misin? Lütfen, Jordan. Bunu Justine'le benden başka kimse bilmiyor. Frankie Severino'nun da bildiğini sanıyorum, fakat bilmemezlikten geliyor. Ben de Justine'in ona olan güvenini sarsmamak için zorlamıyorum. Çıldıracığım, gözüme uyku girmiyor, kafam durdu, acı içinde kıvraniyorum, sana ihtiyacım var, konuş benimle. 'Bana çocuğun var mı,' diye sorduğunda 'Karımla çocuğumuz olmadı,' demiştin. Bu doğrudu, ama noksandı. Lütfen Jordan, izin ver anlatayım."

"Pekâlâ, dinliyorum." Karşısında bütün gücüne karşın, sevginin yıpratmış bir baba, derdini anlatıp rahatlamak isteyen bir insan vardı. Belki ilerde derdini anlattığı için Jordan'dan nefret edecekti, ama şu anda onun acısını paylaşması gerekiyordu.

"Birkaç ay öncesine kadar, Justine'in varlığından haberim yoktu. Bir kızım olduğunu bilmiyordum. Çocuksuz bir yaşamı kabullenmiştim. Justine'in annesi, Helena bunu benden saklamıştı, çünkü hamile olduğunu anlayınca onu bırakıp kaçmıştı. Genç, korkak ve budala olduğum için onu yüzüstü bırakıp terk etmiştim. İkimiz de on dokuz yaşındaydık. Bunu, yaptığım ah-laksızlığı bağışlatmak için söylemiyorum. Çocuğumuzun varlığını benden gizlemesine asla şaşırmadım. Ölümünden birkaç gün önce bana Justine'in fotoğraflarıyla dolu bir albüm yolladı. Bu fotoğrafları görünce içimin acıyla burkulduğunu hissettim. Doğumundan başlayarak yaşgünlerini, okul törenlerini, mankenliğini sergileyen resimlerle Helena neler kaybettiğimi gösterip benden intikamını aldı."

"Niçin olumsuz düşünüyorsun, belki de sana evladına kavuşma fırsatını vermek istemiştir."

"Justine benden nefret ediyor. Bütün gayretlerime rağmen onunla ilişki kuramadım. Annesinin bir ömür boyu, onu etkileyip bu nefreti işlediğini tahmin ediyorum. Yazdığım tüm mektupları açmadan geri yolladı. Gabrielle d'Angelle'i New York'a gönderip bu Lombardi yarışmasını düzenledim. Bir ajans sahibi olarak ilgileneceğini düşündüm. Sizleri seçtim. İmzaladığı kontratta onun da sizinle beraber gelmesi kaydı vardı. Ne budalaymışım. Bu hareketimin onu kızdırıp benden büsbütün uzaklaştıracağını nasıl düşünemedim. Baskıdan hoşlanmaz, demiştin, çok doğru."

"Evet, direnir. Büyük bir olasılıkla siz de öylesinizdir."

"Evet, ben de öyleyim. Son dakikada hastalık bahanesiyle Frankie'yi yolladı."

"Demek o kulak iltihabı..."

Necker, "O asla gelmeyecek, Jordan," diye acıyla söylendi.

"Benimle hiçbir şekilde görüşmek istemiyor."

"Hiç mi?"

"Hiç."

"Justine tanıdığım kadınların en güçlü ve inatçısıdır. Eğer annesi onun beynini yıkayıp bu nefreti aşıladıysa, senden kaçması doğal. Hepimizin ona saygısı vardır. Ona güvenir, kararlarına boyun eğeriz. Ama bu bambaşka bir konu. Mutlaka bir çaresi vardır. Onun babasisin, New York'a gidip onunla yüzleşebilirsin."

"Düşünmedim mi sanıyorsun? Beni nasıl karşılayacağını bilemediğim için korktum. Justine her tavrıyla beni tanımak istemediğini, kabul etmeyeceğini belirtti. Babanım, kucakla beni diye zorlayamam ki. Bunun için çok geç kaldım."

"Bilemiyorum, annesini terketmiş bir baba hayaliyle, capcanlı bir insan. arasında çok fark var. Senin inandırıcı kişiliğine güveniyorum, fakat elini çabuk tutmasını bilememişsin. Onun varlığını öğrenir öğrenmez gidip kapısını çalmalıydın, Justine'in de direncinin bir sınırı vardır."

Jordan, sözlerini yumuşatmak için adamın elini tutunca elektrik çarpmış gibi irkildi. Teninin teması, içinde ürpertiler yarattı. Dikkat et, diye kendini uyardı. Ona az daha yaklaşırsan kendini rezil edeceksin. Bir an sustu, kendini toparladı ve konuşmasını sürdürdü. "Çok da geç sayılmaz, birkaç ay oldu diyorsun. Kendini yiyip bitirme, aranızdaki soğukluk ebediyete kadar sürmez. Yoksa bu çok anormal olur."

"Onu bir kez görebilsem, konuşabilsem... sonra beni yine kendinden uzaklaştırmasına katlanır, onu bir daha rahatsız etmem."

"Anlamıyorum, sadece onu tanımak mı istiyorsun?"

"Evet, görüp konuşmak istiyorum. Yaşamıyla ilgili çok şey öğrendim, ama bunlar herkesin bildiği şeyler. Onu tanımak, otuz yaşında güzel bir kadının niçin evlenip yuva kurmadığını öğrenmek istiyorum. Benim yüzümden mi erkeklerden ürküyor, bu da mı benim suçum?"

"Dur, nefes al Jacques! Hayatı gücün başını aldı gidiyor. Justine öyle kolay kolay ürkmez O ne istediğini bilir ve elde

eder. Olaya yanlış açıdan bakıyorsun. Ben Justine'e gıpta ediyorum. Gayet başarılı ve saygın biri. Mankenlikten yetişmiş, kendi ajansını kurmuş, dostları tarafından sevilen, değerli bir insan. Çok güzel ve genç. Mutsuz olduğunu sanmıyorum. İstese yarın evlenir, ertesi gün de çocuk yapar, ama henüz evlenmek ve çocuk sahibi olmak istemiyor. Böylesi bir yaşama hazır olduğu zaman istediklerini elde edecektir, inan. Kendini boş yere suçluyor, kızının yaşamıyla ilgili hiçbir şey bilmeden mutsuz olduğuna karar verip üzülyorsun. Justine mükemmel bir insandır."

Sıkıntısının biraz geçtiğini farketdiği halde Necker ona isteksizce gülümsedi. "Akıllı bir kadının görüşleri karşısında her zaman saygıyla eğilirim. Biraz budalaca davrandığımı kabul ediyorum."

Onun gülümsediğini ve gözlerindeki ümitsizliğin silindiğini görünce Jordan rahatladı. "Akıllı olduğumu sonunda anladın," dedi ve onun gençliğinde panik içinde, hamile sevgilisini bırakıp kaçışını hayalinde canlandırdı. Bu kudretli adam ne derin bir acı ve yalnızlık duyuyordu ki, henüz yeni tanıdığı bir kadına, en derin sırlarını açmıştı. İş dünyasını titreten Jacques Necker, kızının direnci karşısında, güçsüz, yitik bir baba olmuştu. Jordan ona sevgiyle baktı.

"Jacques, bir fikrim var. Bekle ve kimseye bir şey söyleme, hiçbir şey yapma. Lombardi defilesi bitsin, şu gerilim kalksın, sonra atla New York'a git ve onu gör. Her şey yoluna girecek, eminim."

"İyi fikir, senin sözünü dinleyeceğim, ama bir şartla..."

"Kabul etmek zorunda değilsin, benim fikrimin ne önemi olabilir. İçimden geldiği için böyle söyledim. Sana akıl vermek bana düşmez. Senin ne avukatın, ne de danışmanımın, sadece bir dost gibi düşüncemi açıkladım."

"Beni yanlış anladın, ne kadar alıngansın. Şart dediğim; tekrar seninle konuşmama izin ver, cesaretimi kaybettiğimde

bana destek ol. Yine olmadı. Jordan, lütfen benimle tekrar buluşur, konuşur musun?"

Ona hayır, olmaz diyemezdi, ama evet de demek istemiyordu, çünkü daha fazla bağlanmaktan korkuyordu. Bu adamı unutması, kalbinden çıkarması gerekti. Fakat ondan kaçmanın faydasız olduğunu biliyordu. Çünkü ona derin bir aşkla bağlanmıştı bile. "Peki, kabul," dedi çaresizce.

"Teşekkür ederim, bu konuyu kapatalım artık. Çin yemeği sever misin? Frankie, şişmanlamak korkusuyla Fransız yemeklerinden kaçındığınızı söyledi."

"Bu gece yine yemeğe mi çıkacağız? Beni bugün yeteri derecede ağırladın. Kendini zorlama."

"Kendimi zorlamak mı? Seni yemeğe davet etmek istiyorsam, ederim değil mi?"

Jordan gülerek, "Evet, edersin," dedi ve, "Jacques istemekle, zorlamanın arasındaki farkı bu gece sana anlatırım."

20

İlk karşılaştığımız gün Peaches Wilcox, "Sizlerin şerefine bir parti vereceğim," demişse de öyle bir kadının üç şahane genç kız için bir parti vereceğine inanmamıştım. Hayat dolu, paranın sağladığı bakımla yaşını göstermeyen, ama yine de yaşlı bir kadındı. Gerçekleşeceğine inanmadığım partiyi o gece veriyordu.

Belki de, insan o kadar zengin olunca, gençlik ve güzellik kuruntusundan arınıyor, diye düşündüm. Kraliçe Elizabeth gibi. Odada kim olursa olsun, dünyada ondan başka İngiltere kraliçesi olmadığını bilmesi gibi kendinden emindi. Tıpkı benim Mike'la beraberken olduğum gibi. Öylesine mutluydum ki, etrafındaki bütün insanlara acıyarak bakıyor, siz yaşadığınızı mı sanıyorsunuz, diye düşünüyordum. Tinker de âşıkı veya âşık oldu-

ğunu iddia ediyordu, ama onun üç günlük aşkı, benim ömür boyu sürdürdüğüm tutkuyla kıyaslanabilir miydi?

Mektubumu aldıktan sonra ertesi sabah Justine telefon ederek mutluluğumu paylaştığını söyledi. Mike'ı az buçuk tanıyor, beğeniyordu. Coşkuyla beni kutlarken düğün planları yaptığını seziyordum. Nerede olacağını, ne giyeceğimi, ilk çocuğumu kucağıma aldığımda işi bırakıp bırakmayacağımı düşündüğüne bile emindim.

Daha ben, ilişkimizin nereye varacağını bilmiyor, günbegün zevkini çıkarıyordum. Aslında bu yaşam tarzı benim dengeli hayatıma uymuyorsa da ben her şeyden memnundum. Ayaklarım yerden kesilmiş, bulutların üstünde uçan sorumsuz bir kişi olmuştum. Bu arada kızları yönetmek de gittikçe zorlaşıyordu.

Justine'e Necker'le konuştuğumu, onu defileye beklediğini söyledim. Birden telefonda sesi kesilince korkudan, "Ben de geleceğine inanıyorum," dediğimi ekleyemedim. İster korkak deyin, ister akılsız, söyleyemedim işte. Hem Necker'in zaten bana inanmadığını sezmiştim.

Yoğun çalışması nedeniyle Tinker'i merak ediyor, her gün onu yokluyordum. Sabahları, tango dersleri arasında bir iki dakika konuşuyorduk. Lombardi'nin atölyesi yasak bölge ilan edildiği için oraya gidemiyordum. Arada bir otele gelip banyo yaparken veya giysi değiştirirken de yakalamak olanaksızdı. Lombardi'yle işi bitince sevgilisine koşuyor, geceyi onunla geçiriyordu. Onun evine gitmek büsbütün olanaksızdı.

Sevgilisi, Tom Strauss da beni tedirgin ediyordu. Manken avcısına benzemiyordu ama yine de kuşkuluydum. Serseri bir ressam veya şımarık bir zengin çocuğu, fotoğrafçı, ajan, dizaynır, film prodüktörü de değildi. Ne Porsche arabası vardı, ne de unvanı. Yani mankenlerin Paris sokaklarında rastladıkları türden erkekler değildi. Ne var ki, ben mankenlerin daima sömürüldüğüne inandığım için bu ilişkiye bir anlam veremiyordum. Belleğimde acaba manken olmasaydı onunla ilgilenir miydi, diye bir

soru vardı. Picasso, ressam değil de rastgele bir boyacı olsaydı, kadınlar ayaklarına kapanırlar mıydı?

Senyora Varga'nın ara sokaktaki dans stüdyosunu güç bela bulabildim. Tanrı'ya şükür şoförün yardımıyla stüdyonun yolunu bulduk. Senyora Varga ufak tefek, elli beş yaşlarında bir kadındı. Sanıki hiç Buenos Aires'ten ayrılmamış gibi bir hali vardı. Siyah, dar eteğinin yırtmacından adaleli bacakları görünüyordu; siyah, pırıltılı bir bluz giymiş, saçlarını ortadan ayırarak taşlı tokalarla sımsıkı bir topuz yapmıştı. Boyu, Tinker'in ancak omzuna geliyordu. Tangoda kadın geri adım atmamış, Tinker podyumda ileri yürüyeceğinden ona kavalyenin adımları öğretiliyordu. Zavallının genlerinde ritmin 'r'si yoktu, hâlâ sopa gibiydi. Senyoranın geri adım atarken bile onu yönettiğini deneyimli gözlerim seziyordu.

Kadın, Tinker gibi yeteneksiz birine, idareyi bırakmayacak kadar güçlü bir dansördü ve eminim ki ilk defa bir kadına kaval-yelik öğretiyordu. Arjantin tangosunu öğrenmek için en yetenekli dansözlerin bile en azından altı ay sürekli çalışmaları gerektiğinden, onlar Amerikan tangosu yapıyorlardı. Bunun Tinker'in podyum yürüyüşüne nasıl fayda sağlayacağını bir türlü anlayamıyor, boş yere yoruluyor, diye üzülüyordum.

Tinker zayıflamış, rengi solmuştu. Her gün üç dakika kadar konuşuyor, hatırını, sağlığını soruyordum, ama bir şey sormaya gerek bile yoktu. Yorgun, uykusuz, sinirli, aşırı heyecanlı, fakat kararlı ve güçlüydü. Bütün bunlara karşın her zamankinden daha güzeldi. Lombardi'nin yarattığı şaheserleri anlatırken gözleri yeni bir ateşle parlıyor, coşuyordu. Senyora çok tutucuydu, ama hiç değilse üç dakika konuşuyor ve biraz bilgi ediniyordum.

Bu gece Peaches'in partisinde, Tom Strauss'la tanışacağım. Necker'i eskiden beri tanıyan Peaches Wilcox, dostlarını ve Lombardi koleksiyonuyla ilgili herkesi davet etmişti. İlk defa Mike'la bir çift olarak gideceğimiz için çok heyecanlıydım.

Peaches, ben deliyim, dedi kendi kendine. Marco Lombardi, kendi evimde, yatağımda bana zorla sahip oldu. Beni aşağıladı, canımı acıttı ama yine de onu gittikçe artan bir arzuyla istiyorum. Birkaç hafta önce gerçekleşen bu olayı belleğinden silmiyor, son sözleri aklından çıkmıyordu. Merak etme seni de tatmin edeceğim, en sevdiğin şekilde hem de." Peaches, hırsından doyuma ermeden onu bırakıp odadan çıkmıştı.

Belki o son doyum onu Marco tutkusundan kurtarırdı, ama gururuna yenilmiş, oradan kaçmıştı. Sen bu denli aşağılık ve güçsüz bir insan mısın? Kendine hiç saygın yok mu, diyerek kendini o zevkten yoksun bırakmıştı. Peaches, onurlu bir şekilde Marco'yla yeniden ilişki kurmayı düşlerken, aklına parti geldi. Bu kusursuz bir buluştu. Mike'la Frankie'ye onurlarına bir davet vermeyi önerdiğini anımsıyordu. Mankenlerin onuruna vereceği partiye onu çağırılmazlık edemezdi ya.

Necker'le Paris'te birçok ortak dostları vardı. Nicole'ün daha cesedi soğumadan Peaches onu elde etmek için harekete geçmişti. Necker onu da diğer bütün kadınlara yaptığı gibi kibar ve soğuk karşılamıştı. Oysa bu yakışıklı, sarışın İsviçrelinin kusurağın bir koca olacağına inanıyordu. Ona göz koymuş, ama amacına ulaşamamıştı. Hayat bu kadar tatlıyken, Necker papaz gibi içine kapanmış, zamanın ayaklarının altından kayıp gitmesine göz yummuştu. Belki de karısını gerçekten seviyordu. İsviçreli Fransız veya İtalyan erkeklerine benzemezlerdi.

Birkaç saat sonra Marco'yu göreceğini düşünerek ürperdi. Davetli listesine bir göz attı. Elli kadar Fransız arkadaşını çağırmıştı. Defileler için Paris'e gelen Amerikalı dostlarını, telefon ederek Paris'te olduğunu bildiren sevimli Dart Benedict'i, tabii üç genç kızı, Tinker'in erkek arkadaşı Tom Strauss'u, Frankie, Maude ve Mike'ı da davet etmişti. Jordan'la Tinker'e, "Kimi isterseniz getirin," demişse de onlar yalnız gelmeyi yeğlemişlerdi. Ancak Peaches'in onlara kavalye bulmaya hiç niyeti yoktu.

Ben müthiş biriyim diye kendi kendini övdü. Bu şahane yaratıklarla saatlerce beraber olmuş, hiçbir aşağılık duygusu hissetmemişti. Uzun bacaklarının üstünde kayıtsızca kıvrılan ince vücutlarına güzel yüzlerine bakmış ve en ufak bir kıskançlık duymamıştı, hatta onlardan hoşlanmıştı.

Bu kızların güzelliklerini sürdürmek için gereken bakıma harcayacak paraları olmayacak ve birkaç yıl içinde sönüp gideceklerdi. Çok geçmeden ya evlenerek çocuk yapıp şişmanlayacak ya da emlak komisyonculuğuna atılacaklardı. Birçoğunu tanıyordu. Yirmi sekiz yaşına kadar mankenlik yapan o kadar azdı ki, parmaklarıyla sayabilirdi. En gençleri olan Tinker bile on sekizini doldurmuştu. Oysa kendisi, parasının ve doktorunun sayesinde sonsuza dek genç kalacaktı. Bakımlı bir kırk yedi veya elli yedi olsa ne çıkardı?

Evet, Jordan, April ve Tinker birkaç yıl sonra varoşların birinde çocuk emzirip sararmış fotoğraflarına bakarken, o saltanat ve güzelliğini sürdürecekti. Birine piyango vurur da iyi bir evlilik yapabiliirdi, ama herkes onun kadar yetenekli miydi?

Loring grubu içinde en beğendiği kız Frankie'ydi. Onda güzellikten de öte bir canlılık, yaşam tutkusu ve kişilik vardı. Yerkiminin zarar veremeyeceği yetenekler...

April veya Tinker gibi genç ve güzel olup bir bakışla Marco'yu elde etmek için ne verirdim, diye düşündü. Uzun hesaplardan sonra 400 milyondan bir kuruş fazla etmeyeceğine karar verdi. Kendisine 100 milyon kalırdı veya vergilerden sonra yılda net 6 milyon harcayabilirdi. Delilik edip mücevher veya tablo almazsam rahat geçinebilirim, diye düşündü. Çiftliği de satabilirdi, zaten para yemekten başka bir işe yaramıyordu.

Aslında, kızların içinde en güzeli Jordan'dı, ancak asla zenci olarak, dünyaya gelmek istemezdi. Irkçı değilim ama gerçekçiyim, diye düşündü. Böyle bir sorunum olsun istemem.

O akşam bol havyar, füme, somon balığı, istakoz, kaz ciğeri ikram edecekti. Marco'ya değerini kanıtlayacaktı.

Partide konuklarını birbirlerine tanıştırdıktan sonra, gönül rahatlığıyla gruptan gruba dolaşıp övgü ve dedikodu topluyacaktı.

Marco ondan özür diledikten sonra Peaches rahat edebileceğini biliyordu. Peaches'in aklındaki gizli konuk listesindeki tek onur konuğu olduğundan Marco'nun haberi yoktu. Diğer davetliler sadece dekor gibi birer figürandı. Peaches onun kendisinden özür dileyeceğini düşünüyordu.

Bütün gününü güzellik enstitüsünde geçirmiş, yetenekli eleriyle ona dupduru bir ten, parlak gözler ve sağlık fışkıran bir görünüm sağlamışlardı. Fransız kadınların hemen hepsi siyah giyeceklerdi. Amerikan dostları da, şık olmak için siyahı seçeceklerdi. Özellikle Paris'te falso yapmaktan çekinirlerdi.

Saint Laurent'in en son kreasyonu, beyaz pantolon takımını giymeye karar verdi. Siyahların arasında parlayacaktı. 25 bin dolar vermişti ama vücudunu kucaklayan ince yünlü tayyör, beyaz saten yaka ve kol kapaklarıyla öyle sadeydi ki, bütün mücevherlerini takabilirdi. Yo, hepsini değil. İstemeyerek, papatya iriliğinde bir pırlanta iğneyi kenara ayırdı. Boynuna, değişik boyalarda beş ayrı pırlanta kolye taktı. Bunların öylesine işlemeleri vardı ki, geniş bir yaka süsü izlenimi veriyordu. Kulaklarındaki pırlantalar sallandıkça, gökkuşağının renklerini yansıtıyor, bileklerine taktığı üç sıra geniş bilezik yüzlerce karat kusursuz pırlanta sergiliyordu. Kimse onun pırlantalarına lupla bakmayacaksa da Peaches hiçbir zaman rastgeleliği kabul etmemişti. Parmağına taktığı tek yüzük 42 karatlık, kesme pırlanta, nişan yüzüğüydü. Yeni boyanmış sarı saçlarını okşarken kapı çaldı.

Fransızlar daima vaktinde gelir, Amerikalıların gecikirdi. Kapıdan siyahlar içinde kalabalık bir Fransız-Amerikan kalabalığı girdi. Bir süredir birbirlerini görmemiş insanlar öpüşüp koklaştıktan sonra birbirlerine son skandallar ve dedikoduları anlatıp şampanyalarını yudumlarken birden salona derin bir sessiz-

lik çöktü. Peaches mankenlerin geldiğini sezdi, oysa kapıda yalnız Jordan vardı ve bu sessiz övgü bir onaydı.

Kendini toparlayıp beyazlar giyme küstahlığını gösteren kıza yaklaştı. Elbisesi kısa ve kolsuzdu. Saçına taze, beyaz bir gardenia ilıstırmıştı. Öyle şık ve güzeldi ki salonda onunla yürürken, şahane bir yata yol açan bir römorkör gibiydi. Fransızlarla Fransızca konuşan Jordan, onların dillerini bilenlere gösterdikleri özel ilgiyi de topluyordu. Peaches kapıdan Necker'in girdiğini görünce Jordan'ı salonun ortasında bıraktı.

"Jacques, senin geleceğini hayal etmeye bile cesaretim yoktu. O kadar iyi gizleniyorsun ki. Hoşgeldin, seni gördüğüme çok sevindim."

"Kendi mankenlerim için verilen bir davete hiç gelmez olur muyum?"

"Bugüne kadar hiçbir davetimi kabul etmemiştin."

"Haklısın arna başkalarınıninkine de gitmedim. Seni görmek çok güzel."

"Gel seni dostlarımla tanıştırayım. Hepsinin müşterin olacağını sanıyorum."

"Benim çıkarlarımı gözlediğin için teşekkür ederim. Evvela gidip Jordan'ı kurtarayım, o adamlar ona yiyecek gibi bakıyor."

Peaches, bir an salonun ortasında durup Necker'in tanıdıklarına selam vererek dosdoğru Jordan'ın yanına gitmesini izledi. "Onu kurtaracakmış, lafa bak," diye asabiyetle homurdandı. Tam o sırada Dart Benedict, ona yaklaşip beline sarıldı.

"Ne zamandan beri kendi kendine konuşmaya başladın, güzel kadın," dedi.

"Dart, sevgilim, hoşgeldin."

"Her zamankinden daha da güzelsin. Mary Beth sevgilerini yolladı. Anlat bakalım, güzel kız! Hayatında ne yenilikler var?"

"Ah şöyle böyle," diyerek gülümsedi. Doğru olsa bile hayatının bomboş olduğunu asla açıklayamazdı.

"Sevildiğin yüzünden belli, kim bu şanslı adam, sen söylemesen de ben öğrenirim. Onur konukları nerede, meraklanıyorum."

"İki tanesi henüz boy göstermedi. Kabalığın dik alası. Şurada Necker'in yanında duran Jordan."

"Necker işini bilir. Podyumda bir veya iki zenci mankene daha yer var."

"Jordan süper model olabilir mi dersin?"

"Onu tanımadan söyleyemem, ama ilgi çekeceği kesin. Marco geldi mi?"

"Bilmem, farketmedim. Gel, seni diğer konuklarla tanıştırayım."

"Zahmet etme sevgilim, çoğunu tanıyorum, sen işine bak."

Peaches'in tahmin ettiği gibi, Dart Benedict dosdoğru Jordan'ın bulunduğu tarafa gitti. Hiç değilse, onunki meslek merakı, ya Necker'in o kızın yanında ne işi var, diye aklından geçirdi.

O sırada siyah kadife bir tayyör ve geleneksel fırfırlı bluzuyla Maude Callender salondan içeriye girdi. "Kızlar daha gelmedi mi? diye sordu.

Peaches, yapacak bir iş çıktı, diye sevindi. Maude kimseyi tanıımıyordu, onunla ilgilenebilirdi. "Yalnız Jordan geldi."

"April'a ne oldu acaba, alışverişe gideceğini söylemişti. Geç kalmasına aklım ermedi."

"Peki ya Tinker nerede, bu kızların saati yok mu? Bildiğim kadar onur konuklarının erken gelmeleri gerektiğini bilmeyen yoktur."

Maude, "Peki, Frankie onları neden toparlayıp getirmediydi?" diye sordu.

Peaches biraz sinirli, "O da ortalarda yok, sözümona kızlara göz kulak olacaktı. Doğrusu görevini canla başla yerine getiriyor," dedi.

"Kıza biraz hak ver, çünkü bu ara onun da aklı bir karış havalarda. Daha önemli şeylerle meşgul."

"Bundan daha önemli ne olabilir?"

"Mike Aaron tabii. Nasıl oldu da bu haberi duymadın?"

"Maude, saçmalama, Mike kimi istese elde eder, onu ne yaparsın?"

Maude, "Sakin bu konu üzerine bahse gireyim deme, kaybedersin," dedi. "Oh, Kiki, seni gördüğüme sevindim. Sana anlatacağım o kadar çok şey var ki... Peaches, ben burada Kiki'yle sohbet ederim, sen diğer konuklarıyla ilgilen," dedi.

Peaches, yanından geçen garsonun tepsisinden bir kadeh şampanya aldı. Bakışlarını salonun içinde dolaştırıp, konuklarını inceledi. Birbirlerinin ellerini, yanaklarını öpen, bağıra çağıra konuşup gülen, yiyen içen, dedikodu yapan bu gürültücü şık insanlar kimdi? Böyle neşeli olmalarının sebebi neydi. Daha doğrusu bu insanları neden davet etmişti?

"Bayan Wilcox, adım Tom Strauss, Tinker'le burada buluşacaktık. Nazik davetinize teşekkür ederim."

Peaches daldığı düşüncelerden sıyrılıp hemen kendini toparladı. "Demek esrarengiz adam sensin. Evet seni tanımanın zamanı gelmişti. Hepimiz seni merak ediyorduk. Tinker'in neden bu kadar çabuk ortadan kaybolduğunu şimdi anladım."

"Beni utandırıyorsunuz." Tom bu samimi, özentisiz cilveli Amerikalı kadınından hoşlanmıştı.

Peaches kupkuru sesle, "Buna pek inanmıyorum," dedi ve konuşmaya devam etti. "Sanırım, sevgilinin nerede kaldığını merak ediyorsun değil mi?"

"Hiç değilse bugün vaktinde geleceğine söz vermişti. Lombardi onu geç saatlere dek çalıştırıyor, onu hemen hemen hiç göremiyorum. Gördüğümde de yorgunluktan kımıldayamıyor. Ayaklarını sıcak suya sokup dinlendirirken uyuyakalıyor. Acınacak halde."

"Merak etme, herhalde bir iki dakikaya kalmaz gelirler. Sanatçıların çalışırken kendilerini nasıl kapıp koyverdiklerini senin herkesten daha iyi bilmen gerekir."

"Tabii biliyorum. Ben de resim yaparken çoğu kez ertesi güne dek çalıştım, ama her sabah erkenden kalkıp tango dersine gitmek zorunda değildim."

"Eğer yarışmayı kazanırsa bütün bu çektiklerine değer."

"Peki Bayan Wilcox, ya kazanamazsa? Özür dilerim, size böyle bir soru yöneltmemeliydim. Hatta bunu düşünmem bile doğru değil."

"Benim adım Peaches, Bayan Wilcox değil. Şayet kazanamazsa bile elinden gelen her şeyi yaptığına inanır. Sen de öyle yapmıyor musun?"

"Evet, ressam olmaya çalışıyorum. Orada duran Jordan Dancer değil mi? Vay, canına! Bir içim su. Tinker'in ondan çekinmesinin sebebini şimdi anladım. Yanından ayrılmayan o yaşlı adam kim?"

"Heyula gibi tepesine dikilen mi?"

"Evet, uzun boylu, kıvrık saçlı sarışın... Hani korumak istercesine yanından ayrılmayan?.."

"Jacques Necker'den mi söz ediyorsun?"

"Tamam, Tinker'in tarifinden tanımalıyım. Bu ilgi hiç hoşuma gitmedi. Tinker'in şansı azalıyor değil mi?"

Peaches, "Tom, fazla hayalcisin. Olamaz, Jacques Necker, Jordan'la ilgilenmez," dedi ve dönüp sözünü ettikleri çiftte baktı.

"İyi, umarım yanılıyordumdur. Ben kimin söz sahibi olduğuna bilmiyorum, ama moda evinin sahibi o, bu kızı istiyorum derse..."

"Tom aklını kullan, ne kadar güzel olursa olsun, yepyeni bir moda evine, simge olarak bir zenci kızın seçileceğini hiç sanmam. Necker saygın bir işadamıdır."

"Evet, belki, sen haklısın... ama ondan hoşlandığı meydana da."

Peaches kendi kendine, konuşur gibi, düşünüyorum, dedi. Ben de öyle, "Peaches, özür dileriz çok geç kaldık!"

"Oh, Peaches, taksi bulmakta güçlük çektik!"

Peaches, kapıdan içeri kol kola giren Frankie'yle, Mike'i karşılamaya gitti. Romantik heyecanın ve cinsel doyumun ısıltısı ikisinin de yüzüne vurmuştu.

Peaches usulca, "Maude'la bahse tutuşmadığıma sevindim. Mike, ne zamandan beri birliktesiniz?" diye sordu.

Mike gülerek, "Bilmeyen bir tek sen kalmıştın, şimdi tamam oldu. Bizim oteldeki bara, ara sıra gelsen önemli olayları kaçırmazsın," diye yanıt verdi.

"Bence pek dedikoduya benzemiyor," diye Peaches yanıt verdi.

Mike, "Bana da öyle gelmiyor, sence dedikodu mu, sevgilim," diye Frankie'ye sordu.

Peaches'in gözlerindeki öfkeyi farkedenden Frankie tereddütle, "Bu soruya yanıt veremem," dedi.

"Akıllı kızmışsın, Frankie, Mike Aaron'u elde ettiğini zanneden çok kız tanıdım, iki ay sonra zavallılar, neye uğradıklarını şaşırırlardı. Rekor bende değil mi, Mike? Tam üç ay dayanmıştım."

Mike istifini bozmadan, "Yedi yıl öncesinden söz ediyorsun. O zaman böyle edepsizce davranıyordun. Ayrıca ben sana âşık değildim. Anımsarsan, asla seni sevdiğimi söylemedim. Gel sevgilim, gidip birer içki alalım," dedi ve Frankie'nin elinden tutup uzaklaştı.

Peaches dudaklarını ısırdı. Bugüne dek düzenlediği en berbat partiydi. Ondan başka herkes çılgınca eğleniyordu. O ise bu partinin her dakikasından nefret ediyordu.

Frankie'yle Mike'ın arkasından bakarken, Peaches, kapıda duran kızı farketti. Ayağına yüksek topuklu ayakkabıyla boyu iki metreye yakın olan gösterişli kız mankene benziyordu, ama Peaches o güne dek böyle bir manken hiç görmemişti. Yüzü badana edilmiş gibi bembeyaz, dudakları da, siyaha yakın bordoydu. Gözlerinin etrafı kömürle boyanmış gibi simsiyah platin rengi saçları da ceryan çarpmış gibi kabartılmıştı.

Sırtındaki geceliğe benzer siyah saten giysi, öylesine dekolteydi ki göğüs uçları gözüküyor, eteğin yer yer yırtıkları uzun bacaklarının duru beyaz tenini sergiliyordu. Siyah çoraplarını tutan kıpkırmızı bir jartiyer de aradan gözüküyordu. Çılgın bir görünümde, ama kız şahaneydi. Kapıda poz vermiş, kimildamadan duruyordu. Bütün başlar ondan yana dönmüş, herkes nefesini tutmuş bakıyordu.

Kurumuş kana benzeyen dudaklarından çıkan çok tatlı bir sesle, "Oh, Peaches, özür dilerim çok geciktim, ama o aptal kuaför bir türlü beni bırakmadı."

Sanki başka bir âlemden gelmiş gözkamaştırıcı bir yaratıktı. Kurumla kırıtarak ev sahibesine doğru ilerledi. Salondaki tüm insanlar hayranlık ve şaşkınlık içinde ona bakıyorlardı.

"April."

"Nasıl beğendin mi sevgilim? Cici kız olmaktan bıktım artık." Başını geri atıp, bacaklarını iki yana açtı. Kalçasını bir yana yaylandırıp poz verdi. "Nasılım? Ben kendimi çok beğendim. Bu elbiseye kaç para verdiğimi asla tahmin edemezsin, ya şu harika pabuçlar..."

Salondaki sessizlik sona ermiş, her kafadan bir ses çıkıyordu. Yalnızca salondaki üç kişinin dili tutulmuş konuşamıyorlardı. Şok geçiren Maude taş kesilmişti. Frankie ve Mike, bir an donup kaldılar ve sonra hemen Peaches'in yanına gittiler.

Dart Benedict hiç vakit kaybetmeden April'a yaklaştı ve kendini tanıttı. April, benim adım Dart Benedict, "Tebrik ederim! Sen bir dâhisin! Fakat biraz abartmışsın, tatlım. Bu görünümünden en iyi şekilde yararlanmana yardımcı olabilirim. Paris'teki iş arkadaşlarımın seni hemen Fransız *Vogue*'unun kapağına, belki de İtalyan ve Amerikan moda dergilerine kapak yapmalarını sağlarım. Hızlı çalışmamız gerek, vakit az, yarın sabah seni otelden alırım, tamam mı?"

"Fakat Justine ne olacak?.. Hayır yapamam."

"Neden yapamazmışsın, sen kendi adına çalışan özgür bir insansın. Justine'e sadece Lombardi koleksiyonu süresince bağlısın. Çıkarını gözetmelisin. Onunla, benim seni eriştireceğim doruğa çıkamazsın."

Frankie onların yanına geldi. Dart'ı bir kenara itip, "April, bu adamla konuşma. Sen Loring Ajansıyla bir kontrat imzaladın. Sana herhangi bir öneride bulunmaya hakkı yok, hem Lombardi'den sonra belki dört yıl süreyle onunla çalışacaksın," dedi.

Dart sinirlenmişti. Frankie'yle April'in arasına girerek, "Ben onu iki günde star yapacağım, Loring bunu yapamaz. April, sen bir esir değilsin, Justine burada yok bile. Size önem verseydi yanınızda olurdu. Ya sen, Frankie, benim gücümle boy ölçüşebilir misin? April, yarın sabah 9'da gelip seni alacağım, tamam mı?"

April heyecanla, "Şey, peki, neden olmasın. Denemekte ne zarar var," dedi ve, "Maude'u gören var mı?" diye sordu.

Maude onların yanına geldi. "Buradayım."

April uzanıp kollarını onun omzuna doladı ve onu dudaklarından öpmeden önce sevgiyle uzun uzun gözlerinin içine baktı. "Sevgilim, senden aldığım cesaretle tipimi değiştirdim. Bana gerçek kişiliğimi kazandırmasaydın, bunu asla yapamazdım."

Maude, April'in o klasik güzelliğini böyle rezil etmesine hâlâ inanamıyordu.

"Senden görüntünü değiştirmeni istemedim," diye yanıt verdi.

April şakrak bir kahkaha atıp, "Sevgilim, alışırsın. Yalnızca görüntüm değişti. Bak sana ispatlayım," diyerek onu ağır ağır tekrar öptü.

"Nasıl, şimdi tanıdın mı?" diye sorup, Frankie'yle Dart baktı.

"Haydi siz beni çeğiştire durun, biz Maude'la birer içki almaya gidiyoruz. Gel sevgilim, bir garson bulalım," dedi.

Frankie, "Aman Allahım," dedi.

Dart, "April'in lezbiyen olduğunu bilmiyordum, ama Maude hiç vakit kaybetmeden keşfetmiş bakıyorum."

Peaches mutluluktan havalara uçuyordu. "Paris'in suyundan olacak." Bir partide meydana gelen olağandışı olaylar günlerce konuşulacaktı. Bütün Paris ondan, Peaches'in partisinden söz edecek, telefonu sürekli çalacaktı.

"Peaches, yavrum, Paris'in suyu sadece ona kimliğini açıklamış, hem de tam zamanında. Mükemmel, çağın ötesinde, erotik, şahane, yepyeni bir görünüm, bayıldım. Artık Cindy'nin, Claudia'nın modası geçti. Yeni yüzler, yeni bakışlar gerek. April moda dünyasını kasıp kavuracak," diye Dart fikrini açıkladı.

"Bakalım Marco bu konuda ne düşünecek. Tabii lütfedip gelirse..." Peaches sabırsızlıktan nerdeyse ölecekti.

Dart, "İşte geldi," dedi ve kapıdan içeri giren Marco'yla Tinker'i selamladı. İki adam kucaklaştılar.

Peaches, Mike, Frankie ve Mike'in arkasında sessizce duran Tom, onlara bakıyordu.

Marco, "Sana telefonda söz ettiğim kız, işte bu. Gel seni tanıştırayım. Tinker Osborne, esin perim, her şeyim. Nasıl dediğim kadar yok mu?"

Dart, "Bakıyorum, zevkin günden güne geliyor, dostum," diyerek Tinker'in elini öptü.

"Marco seni ne kadar övse azdır. Senin gibi bir güzeli paylaşmak istemeyeceğini anlamak da zor değil, ama o kadarencil olma, Marco," dedi.

"Seni ve işini bırakıp partiye gelmeyecek diye endişeleniyorduk."

Düşlerindeki kadını bulur da, onun aynı zamanda esin perin olduğunu anlarsan, elbet yanından ayrılamazsın. "Ondan uzak dur, dostum," diyerek Tinker'in beline sarıldı. "Onu sana vereceğimi zannediyorsan, yanılıyorsun."

"Vermeyeceksen hiç tanıştırmasaydın. Tinker, yarın sabah April'la birkaç kapak resmi çektirmek üzere buluşacağız. Sen

de gelir misin, saat 9'da. Paris büromdakilerin seni görmelerini isterim."

"Saat 10'da tango dersim var ama belki..."

Tom Strauss, bir adımda onların yanına gidip Tinker'in beline sarılan Marco'yu omuzlarından tutup sarstı. "Ona bir daha dokunursan, seni parçalarım!" dedi.

Marco birdenbire Tom'un midesine okkalı bir yumruk patlattı. Tom da onun çenesine bir tane indirdi. Mike'la Dart onları zar zor ayırdılar. Marco'nun dudağı kanıyordu.

Tom, "Tinker paltonu al, eve gidiyoruz," dedi.

Tinker şaşırmıştı. "Tom, deli misin ne yapıyorsun, çıldırdın mı?" Tinker Tom'un davranışına içerlemiş ve kızmıştı.

Tom, "Haydi gidelim," diye ısrar edince Tinker ona hiddetle baktı.

"Ama ben daha yeni geldim," diye karşı koydu.

Bu kargaşada Frankie koşmuş Necker'in kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Tom kesin bir sesle, "Her akşam eve geldiğinde, yorgunluktan ölüyorum, diye yakınıyorsun. Bakıyorum ayaklarının sızısından yakınmıyorsun. Yoksa bugün yorulmadın mı?"

"Sızılıyor ama biraz da eğlenmek istiyorum. Ah Tom, gece mi berbat ettin. Herkes seni tanımak istiyordu," dedi. Tinker gözyaşlarını zor tutuyordu.

"Tanıdılar işte, yürü çıkalım buradan."

Peaches onlara yaklaşmış Tom'a, "Benim onur konuğumu bir yere götüremezsin," diye çıkıştı.

Dart Benedict de söze karıştı.

"Tinker gitmek istemiyor. Yeterince tatsızlık yaratmadın mı?"

Marco bir yandan kanayan dudağını yalarken, hor bakışlarla Tom'u süzerek, "Dart, boşuna nefes tüketme, kızların sevgilerinin ne kadar kıskanç olduklarını bilirsin," dedi.

Tinker hıçkırarak, "Yeter, susun artık dayanamıyorum," diye tiz bir sesle bağırdı.

O anda yanlarında beliren Necker, Tinker'in elini tutup koluna girdi ve yumuşak sesle, "Üzülme, Tinker," dedi ve sonra, "Birkaç dakika Tinker'la baş başa konuşmak istiyorum, bizi yalnız bırakın." O anda herkes susmuştu. Necker, dik dik Dart'a bakıp, "Bay Benedict, April, Tinker ve Jordan, Lombardi defilesi süresince kontratla benim şirketime bağlı. Onları herhangi bir şekilde rahatsız etmenizi istemiyorum, anlaşıldı mı?" dedi.

"Mösyö Necker be..."

"Onları ayartmaya çalışmayın, yoksa bizimle asla iş yapamazsınız," dedi ve sonra Tinker'e döndü. "Gel, seninle şu yan odaya gidip biraz konuşalım." Onlar salondan çıkarken herkes heykel gibi donup kalmış onlara bakıyordu. Peaches gözlerini salonun içinde dolaştırdı, Marco'nun dudağı hâlâ kanıyordu, gömleğinin yakası kana bulanmıştı. Onun olduğu yöne bile bakmıyordu.

Peaches yutkundu. "Gidip misafirlerimle ilgileneyim."

Dart Benedict, Frankie'ye yaklaşarak pis pis sırttı. "Çelik güç'ü iyi ayarladın, ama Necker her tarafa yetişemez. Pek yakında seninle hesaplaşacağız. Bu sefer iyi kurtuldun," dedi.

Mike keyfinden yerinde duramıyordu. "Maude bu olayı kışkırdığı için kahrolacak, ama ben ballandıra ballandıra anlatırım. *Zing* dergisinin okuyucuları bu habere bayılacaklar."

Dart, "İsmimi doğru yazın yeter. Gel Marco, bir şey içelim," dedi ve onların yanından uzaklaştı.

Frankie, "Evet, üçümüz baş başa kaldık," dedi. "Ben Frankie Severino, bu da Mike Aaron."

"Merhaba. Kusura bakmayın, ama orada durup o iki hergelelin satılık bir malmış gibi Tinker hakkında ileri geri konuşmalarına dayanamadım. Neler olup bittiğinin o farkında bile değil. Allah kahretsin bu iş hep böyle sürüp gidecek. Sırnaşık iltifatlar yaparak onu sömürmek istiyorlar."

"Evet, bu biraz iğrenç bir iştir. Hele o ikisi, özellik'le çok ah-laksızdır," diyen Mike birden Frankie'nin yanlarında olmadığını

farketti. "Frankie, Frankie, nerede bu kız? Nereye kayboldu, şimdi de o bana kızdı. O ahlaksız Peaches'in yüzünden. Ha, bu arada Tom, sıkı yumruğun varmış... Garson, bize iki viski getir."

Artık canıma yetmişti. Yerimden fırladığım gibi salondan kaçtım ve telefona yapışıp Justine'i aradım. "Beni dinle! April'in kendini uzaylı bir kaldırım yosmasına benzetmesine engel olamazdım, fakat ne olursa olsun müthiş ilgi çekti. Bu arada Dart Benedict boş durmuyor, kızları tavlamaaya çalışıyor. Eğer Paris'e hareket eden ilk uçağa atlayıp buraya gelmezsen, göz açıp kapayana kadar Dart amacına ulaşacak. April'la Tinker yarın sabah onunla buluşacaklardı. Ama hemen koşup babana, Dart'ın senin kızlarını çalmaya çalıştığını haber verdim. Sorumluluğunu bilen bir baba gibi olaya el koydu. Anlıyor musun, seni o kurtardı.

Ayrıca Tinker'in erkek arkadaşı, Lombardi'yi öldürmeye kalktı, ama ne yazık ki başaramadı. Tinker'in de durumu parlak değil, gerilime dayanamıyor artık. Sorun yaratmayan tek kişi Jordan. Seni bekliyorum. Benim dairemde kalabilirsin, yarın alana bir araba yollarım, hemen bavulunu topla." Öyle hırslanmışım ki cevabını beklemeden telefonu yüzüne kapattım.

Patronuma bağırıp çağırdıktan sonra, partinin sürdüğünü anımsadım. Salona dönmeden önce iki dakika oturup derin derin nefes aldım ve öfkeyle kendi kendime söyledim. Patronumu resmen azarlamışım.

Demek Mike'la Peaches yedi yıl önce sevişmişlerdi. Ya öteki kızlarla iki aydan fazla sürmeyen ilişkiler, bunlar hiç hoşuma gitmemişti. Bana yaşamında çok kız tanıdığını, fakat hiç âşık olmadığını söylemişti. Ona inanmak, onun tek ve son sevgilisi olduğumu bilmek istiyordum. Ya öyle değilsem, ya iki ay sonra... içime bir kurt düşmüştü. Kendimi tutamayıp birkaç dakika ağla-

dıktan sonra yüzümü sildim ve salona döndüm. Daha sabahleyin bu partiyi ne büyük bir heyecanla beklediğimi anımsadım.

21

Justine bir süre elindeki telefona baktıktan sonra Frankie'nin, konuşmasına fırsat vermeden kapattığını anımsadı. Hem de telefonu hırsla yüzüne kapatmıştı. Ona yaptığı bunca iyilikten sonra çok kaba davranmış, kendisine resmen başkaldırmıştı. Onu işe almış, yüceltmış, sevgiyle yaklaşmış, elbiseler almış, Paris'e yollamış, sevdiği adamın ilgisini uyandırmasını sağlamıştı. Oysa nankör kız kendisini paylamış, bavulunu topla diye emirler vermişti.

Hırsı biraz yatışınca Justine duyduklarını sindirmeye çalıştı. Sorun ne Frankie, ne April'in uzaylı rolü, ne de Tinker'in baskı altında bunalması, ne de Lombardi'nin dayak yemesiydi. Tek ve en tehlikeli sorun Dart Benedict'di.

Sekreterine, "Phyllis," diye seslendi. "Bana yarınki Concorde'da bir yer ayırt. Yer yoksa ayakta veya bagaj bölümünde gideceğimi söyle," dedi.

Dart Benedict'in ne ahlaksız biri olduğunu biliyordu, Paris'e gideceğini de haber vermişti. Frankie'yi tavlamaya kalkan adam, saf kızlarını hiç rahat bırakır mıydı? Bunu nasıl düşünmemişti. New York'ta da kimbilir kaç mankenini kandırmıştı ve bazıları henüz ayrılacaklarını söylememişlerdi, ama o duymuştu.

Ellerinde bütün müşterilerinin listesi olan kızlar, belki de şu anda Dart'a verilmek üzere listenin kopyesi çıkarıyorlardı. Ajansı çöküyordu ve kendinden başkasını da suçlayamazdı. Dart'a öyle sert çıkış yapacağına oyalasaydı onu daha yıllarca bekletebilirdi. Oysa kalkmış, adamın ajansında yaptığı soysuzlukları yüzüne vurmuş, onu aşağılamıştı. Katı davranıp meydan okuyarak kendi kuyusunu kazmıştı.

Bu tutum akıllı bir işkadınına yaraşır mı, o gün aklım neredeydi acaba, diye düşündü. Gerçi aklının nerede olduğunu gayet iyi biliyordu. Aiden'da ve dolaylı olarak Necker'deydi tabii. Zaten Aiden'le kavgaları da onun yüzünden değil miydi? Frankie'nin söylediğine göre Necker, Dart'a haddini bildirerek onu korumuştı, yine hayatına el uzatarak Justine'i minnet altında bırakmıştı. Herkes ona karşı cephe almıştı. "Tamam, şimdi olumlu seçenekler listesi yapmalıyım," diye söylendi. Eline kalemi aldı ve yazacak bir şey bulamadı.

Sekreteri, "Yarınki Concorde'da en son yeri size ayırttım. Ayrıca modellerden beşi sizinle görüşmek istiyor, bazı sorunları varmış," dedi.

"Biraz beklesinler, dosyamı hazırlıyorum. Olumlu seçenekleri düşünemediğime göre olumsuzları not edeyim," dedi ve yazmaya başladı.

Olumsuz seçenekler:

1. *Deve kuşu gibi başını kuma sok ve Paris'teki defile sona erene kadar New York'ta kal.*
2. *Kızların Dart'la konuşmasına engel olmak için onların bacaklarına pıranga vur.*
3. *Paris'te Necker'le asla yüz yüze gelme.*
4. *Frankie'yle aynı dairede kalıp Mike'ı ne denli sevdiğini dinleme.*
5. *Dua et.*

Justine listeye baktı ve son iki cümleden başka silebileceği bir şey bulamadı. Bu listeyi yaparken beyinde şimşekler çacağını ummuştı, ama neredede. Kâğıdı yırtıp parçaladı. Yeni bir kâğıt aldı ve iki sözcük yazdı: "Aiden'i ara." Ellerini havaya kaldırarak, "Madem ajansımı yönetemiyorum, bari hayatımı yönlendirmeye çalışayım, başka çarem var mı?" diye kendi kendine sordu. Dünyam çökmeden önce bari onunla iki çift laf edeyim,

diye düşünüp Aiden'in çağrı cihazına mesaj bıraktı, sonra sekreterine, "Kızları birer birer odama yolla," diye emir verdi.

İkinci kızın sorununu dinlerken, sekreteri Phyllis, Aiden Henderson'un aradığını bildirdi.

Justine kıza, "Lütfen bana iki dakika izin ver, laf anlamaz ustabaşımla konuşmam gerek. Çok tatsız bir sohbet olacak," dedi. Kız odadan çıkar çıkmaz telefonu kapı. Mutluluktan başı dönüyordu.

Tatlı bir sesle, "Merhaba," dedi.

"Bugün beni aramasaydın, ofisinden seni saçlarından sürükleyerek buraya getirecektim. O zaman dünyanın kaç bucak olduğunu anlardın."

"Ben de böyle bir şey yapmandan korktuğum için seni aradım. İşyerimde saygınlığımı korumam gerek," diye yanıt veren Justine onunla konuşurken gergin omuzlarının gevşediğini hissetti.

"Bu akşam benimle buluşmazsan niyetim hâlâ geçerli."

"Yani beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Hiç şüphesi olmasın."

"Pekâlâ, kabul. Zen felsefesine göre ben kazandım. Bu nedenle ben atik davranıp seni aradım."

"Ben yenilgiyi kabul etmeye her zaman hazırım. Nerede yemek istersin?"

"Şey... Artık kazan da, ocak da onarıldığına göre bana gel, mutfakta yeriz."

"Evet böylesi daha iyi. Ne getirmemi istersin?"

"Aslında buzdolabım tamtakır. Canın ne istiyorsa onu getir, bir Çin atasözü vardır. 'Öğrenci acıkınca yiyecek gelir.' Çin yemeklerinden birkaç çeşit seç, hepsini severim. Sakın erik sosuyla, acı hardalı unutma."

"Tamam Amerikan usulü Çin yemeği. Saat yedi iyi mi?"

"Altı buçuk olsun."

"Altıda da gelebilirim."

"Oldu görüşürüz."

Justine, gözlerindeki sevinç yaşlarını silerken manken kızı çağırırdı.

Kız patronunun yaşlı gözlerine bakarak, "Seni çok mu üzdü," diye sordu.

"Yo, anlaştık, ama işçileri bilirsin, epey söylendim," diye yanıt verdi.

"Evet, annem de hep yakınır, ama onlara her zaman ihtiyacımız var," dedi.

"Çok haklısın, onlar olmazsa ne yaparız, bilmem."

"Şans kurabiyelerini bile getirmişsin, Aiden. Çin yemekleri konusunda da epeyce uzmanmışsın."

"Bekârlık, ne yaparsın, insan her şeye alışıyor."

"Yemek süresince hep ben konuştum, sen sadece başını sallayıp yemek yedin. Ruh doktorundan daha kötüsün. Hiç olmazsa onlar hastalarının karşısında yemek yemiyorlar."

"Benden öğüt mü istiyorsun, fikrimi mi soruyorsun anlayamadım."

"Bana bir yol göstereceğini ve yanıt vereceğini umuyordum." Ona sırrını açıklamış, durumu olduğu gibi anlatmıştı. Aiden ise sadece arada bir kaşını kaldırarak anlatılanları dinlemiş ve yemesini sürdürmüştü. Justine, "Paris'e gitmem şart oldu. Necker'le karşılaştığımda ne yapacağım? Sen olsan ne yaparsın?" diye üsteledi.

"Ben senin hayatını yaşamadım, anneni de tanımadım, ama eğer ben ne yapardım diye soruyorsan, ki hoşuna gideceğini hiç sanmıyorum."

"Çabuk söyle."

"Daha baştan işi çıkmaza sokmazdım. Annemin ve babamın hatalarını geçmişe gömer, babamın mektuplarına cevap verir, onu tanır, kendi yorumumu yapardım. Annemin kinini gütmezdim."

"Tam bir erkeğin vereceği yanıt, başka ne bekleyebilirdim ki?"

"Sen sordun, ben de düşüncemi açıkladım."

"Annemin hataları ne demek. Hamile kaldığı için mi onu suçluyorsun?"

"Saçmalama. Senin varlığını ona bildirmediği için suçlamıyorum, haklı, terkedilmişti, ama daha sonra onun nerede olduğunu öğrenince sizi biraraya getirmeliydi."

Justine hayretle, "Parası için mi?" diye sordu.

"Hayır sevgilim, sevgi için, yetişirken bir baban olması için. Annen gurur ve kinini unutmaya çalışıp ilk fırsatta sizi tanıştırmalıydı. Oysa o, seni özellikle kendine bağlayıp Necker'in hayatından kopararak öç almayı yeğlemiş."

"Ama ben, annemin neden öç almak istediğini anlıyorum. Beni binbir zorluk içinde tek başına büyüttü. Cesur ve sevecendi."

"Benim düşünceme göre sana haksızlık etmiş. Şayet annen ölmeseydi bir baban olduğunu asla bilmeyecektin."

"Haksızlık mı? Nasıl böyle haksız bir yorum yapabilirsin? Annem dünyanın en özverili insanıydı. Bana canını verdi, onu tanımadan yargılıyorsun." Aiden annesini suçladığı için üzüntüsünden ağlamaya başladı. Onun annesini haksız ve yersiz suçlamasına sinirlenmişti.

"Hiçbir ananın çocuğunu sevgisiyle boğmaya hakkı yok. Annenin işinde başarılı olduğunu söyledin, sen de iyi bir işkadınısın, demek ona çekmişsin. Başarılı insanlar güvenli ve mutlu olur. Demek annenin senden ayrı bir hayatı vardı. Annen fazla inatçılık etmiş, gereksiz yere direnmiş."

"Bana iyi bir yaşam vermek için uğraştı, kendini harcadı."

"Justine, neden öyle yaptığını anlıyorum, ama düşün, eğer seni babanla paylaşmış olsaydı, kendini de kurtarmış olurdu. Kininden arınır, belki evlenir, çocukları olurdu. Aksine doğal olmayan bir yaşam tarzı seçti. Benim için önemli olan yalnız senin

mutluluğun ve inanıyorum ki, bir babayla büyüseydin senin için daha iyi olurdu."

"Yanlış, hepsi yanlış. Necker, karısı hayattayken beni kabul eder miydi? Sen, edeceğini varsayıyorsun."

"Sen de, bunun aksine kendini inandırmışsın. Hiç çocuğu olmamış, babalık zevki tatmamış bir adam. Annen ona senin varlığını bildirmeliydi."

Justine, "Beni kızdırıyorsun," diye bağırdı.

"Neden kızılıyorsun, bana fikrimi soran sen değil misin?"

"Olaya iki yönü de eşitmiş gibi, mantıklı ve soğukkanlılıkla bakmandan nefret ediyorum. Tipik bir erkek tepkisi. İnsan faktörü, saygı, hayal gücü ve ihtirastan yoksunsun!" diye Justine öfkeyle bağırdı. "Dünyayı senin gibiler idare etse ne tartışma, ne çelişki, ne dram, ne de komedi olurdu. İki iki daha dört eder mantığıyla yaşıyorsun."

"Ama iki, iki daha dört eder. Bu kural hiç şaşmaz."

"Öf sıkıldım, seninle daha fazla konuşmak istemiyorum. Annemin ne müthiş bir insan olduğunu bilmiyor, olaya tersinden bakıyorsun. Hem daha bana Paris'te nasıl davranmam gerektiğini söylemedin, senden özellikle bu sorunun yanıtını bekliyorum."

"Nasıl davranacağına kendin karar vermek zorundasın. Madame de Pompadour'un yazı masasını geri çevirecek kadar güçlü olan bir insan, kayıp bir baba gibi küçücük bir sorunu çok daha kolay çözümler."

"Sen yazı masasının kime ait olduğunu nereden biliyorsun?"

"Üstündeki armayı araştırdım. Fransa'nın en zarif ve zevkli kadını o masayı ismarlamış."

"Ne dersin, kullanmış mıdır?"

"Marquise de Pompadour'un bir sürü şatosu vardı. Mala çok düşküdü. Üç kraliçenin toplam mülkünden daha fazlasını

edinmişti, ama öyle sanıyorum ki, bu şahane parçayı yatak odasına yerleştirmişti."

"Sahi mi?" Justine gözlerini iri iri açmış hayretle ona bakıyordu.

"Yazı masasına dokunduğumda yatak odası titreşimleri sezdim."

"Bak hele."

"Evet, daha da garibi, senin banyodaki boruları onarırken yatak odanda tam o masanın ölçülerine uyacak bir köşe olduğunu gördüm. Gece yarısı kalkıp bana aşk mektupları yazman için o masayı koyacağın bir köşe."

"Gece yarısı kalkıp sana neden aşk mektupları yazacak mışım?"

"Çünkü sen ince düşünceli bir insansın. Bir gece uyanıp benim yatakta mutlu bir gülümsemeyle uyuduğumu göreceksin, içinden beni sevdiğini söylemek isteyeceksin. Fakat sabah iş gitmek için erken kalkmam gerektiğinden, beni uyandırmaya kıyamayıp masaya oturacak ve aşkını anlatacaksın, sonra mektubunu traş takımımın yanına koyacaksın."

"Aman Tanrım! Çok dokunaklı bir hayal."

Aiden ciddiyetle başını salladı. "Justine, bu boş bir hayal değil. Gel sana yatak odandaki yazı masasına uygun yeri göstereyim. Eğer bana orasının uygun olmadığını söylersen..."

"Evet, söylersem ne olacak?"

"Sana tekrar tekila kokteyli yaparım."

"Doğrusu çok tahrik edici," diye yanıt verdi Justine. Bir yandan da karşısında umutla bekleyen Aiden'i inceliyordu. Ne kadar yakışıklı, sıcak ve sevecendi. Onun yanında zamanın nasıl akıp gittiğini farketmiyordu. Yoksa onu bu kadar canayakın yapan kırık burnu muydu? Gözleri de kendinkilerden daha da canlı bir mavi miydi? Bu adama karşı arınsız bir istek duyuyor, onu okşamamak için kendini zor tutuyordu. Hayır, tekrar aynı

hatayı yapmayacaktı. Hiç olmazsa bu gece aynı hataya düşme-yecekti Justine, ilk adımı ben atıp ona telefon ettim. Ama bir ka-dının gururlu olması gerek. Gururlu davranmalıyım, diye düşün-dü.

Kesin bir dille, "Daha bavulumu hazırlamadım," dedi. "Yarın yola çıkıyorum, içki içecek vaktim yok."

"Bavul toplamak ne kadar sürer?"

"Bu rastgele bir yolculuk değil. Moda dünyasının bütün ün-lüleri orada. Bavula bir şeyler atıp gidemem. Düşünmem, seç-mem gerek. Daha ayakkabı, kozmetik, vitamin, filan..."

"Bak ne diyeceğim. Gelip sana yardım edeyim. Bir liste çı-
kar, sen eşyaları bavula koydukça, ben listede silerim. Eşyaları-nı buruşmayacak şekilde katlarım, yarım saatte biter, ne der-sin?"

"Bir hafta sonu yolculuğu için bile yarım saatte hazırlana-mam, asla."

"Orasını bilemem. İşini yarım saatte bitirmen için çok özel bir nedenin var. Çünkü seni kollarıma almak için yarım saatten fazla bekleyemem."

Justine, "Oh," derken nefesi de, kafası da durmuştu. Tutku-nun yanında gururun lafı mı olurdu?

Aiden telaşla, "Yoksa beni istemiyor musun?" diye sordu.

Justine, "Önce sevişsek," dedi ve uzanıp onu öptü. "Bavu-lumu sonra toplarım." Aiden'in elini tutup kalktı ve merdivenlere doğru yürüdüler.

Aiden merdivenleri ikişer ikişer çıkarken, "İyi fikir. Her şey mantıkla çözülmez, bazen iki iki daha dört etmez. Oh, odan ne güzel ve sıcak. Üstümdekileri hemen çıkaracağım," dedi.

Justine banyoya girmiş, heyecandan titreyen ellerle soyu-nurken, "Bana ne yapacağımı söylemediğin halde seninle ko-nuşmak beni çok rahatlattı," diye seslenip bir denizkızı zarafeti-yile yatağa girerek onu çağırdı.

Aiden, Justine'e sokuldu. Şefkat ve sevgiyle ona bakıp, "Sana öğüt vermeyeceğim, ama başka bir konuda sormak istediğim bir şey var. Benimle evlenir misin?" diye sordu.

Justine, "Bilmem... belki, evet," diyerek başını onun güzel kokulu boynuna gömdü. "Olmayacak bir şey değil, düşünürüm demek istedim."

"Karar vermen ne kadar sürer?"

"Çoktan karar verdim." Zaman durmuş, aklının sınırlarını çoktan aşmıştı.

"Justine!"

Baştan çıkarıcı gülüşüyle, "Sonra söylerim," diye işveyle yanıt verdi Justine. Aiden kalbinin orta yerine taht kurmuştu. Naz yapmasına gerek yoktu, ama onun evlenme teklifini de hemen kabul etmiş görünmek istemiyordu.

"Ne zaman cevap vereceksin?"

"Nasıl olsa bir gün zamanı gelecek. Belki birbirimizi daha yakından tanıdığımız zaman, belki kedin Rufus seni paylaşmaya hazır olduğu zaman sana kesin yanıtımı veririm."

Aiden onu kollarından yakaladı. Tehdit edencesine, "Justine! Evet mi hayır mı?" diye sordu.

"Peki, peki! evet, şimdi oldu mu?"

Aiden kulaklarına inanamıyordu. Coşkuyla, "Oh, beni çok mutlu ettin. Dünyanın en mutlu erkeği olduğumu söylesem bana inanır mısın? Duygularımı ifade edecek hiç duyulmamış yeni sözcükler yaratma mı ister misin? Eğer istersen..."

Justine, "Yeni sözcüğe gerek yok, eskileri tekrarla yeter," dedi ve ekledi. "Seni her şeyden çok daha fazla seviyorum da diyebilirsin."

Aiden'in mutluluktan gözleri yaşarmıştı. "Hiçbir şey düşünmek istemiyorum," dedi ve dudaklarını onun dudaklarının üstüne bastırıp özlemini çektiği sıcaklığı yudum yudum içti.

Telefon Jacques Necker'e bağlanır bağlanmaz Frankie, "Belki bilmek istersiniz diye düşündüm. Miss Loring yola çıktı, Paris'e geliyor," dedi.

"Emin misin?"

"Evet, uçağa binmeden önce, yola çıktığını telefonla haber verdi. Bu gece burada olacak, yarınki defile provasına yetişecek."

Jacques yavan bir sesle, "Yola çıkacak kadar iyileştiğine sevindim," dedi.

Frankie, "Ben de," dedi, ama verdiği haberin daha heyecanla karşılanacağını ummuştu. Necker'e nihayet biraz umut verebileceği için sevinmiş, haber alır almaz aramıştı. Oysa Necker haberi gayet sakin, hatta soğuk karşılamıştı.

Frankie, "Dün Tinker'le konuştuğunuz için teşekkür ederim," diye konuşmasını sürdürdü.

Doğrusu Lombardi'nin kendisini böyle sömürmesine izin vermemeliydi. Tinker'den esinlendiğini kabul ediyorum, ama geç saatlere kadar çalıştırması haksızlık, hele o tango dersleri. Engel olamaz mıydınız, Miss Severino?"

"İnanın çok uğraştım. Tinker çok hırslı ve kararlı. Her gün onu görüyor, sağlığıyla ilgileniyorum, ama kendini yıpratmasına engel olamıyorum."

"Bana daha önceden bildirmeliydiniz."

Frankie, "Sizi rahatsız etmek istemedim," derken daha Tom'dan haberi yok, diye düşündü, yoksa onu da biliyor muydu?

"Etrafımda olup bitenleri bilmek isterim."

"Peki Mösyö Necker, bundan böyle size her konuda bilgi iletirim," dedi.

Necker telefonu kapattıktan sonra uzun süre dalgın ve düşünceli öylece durdu. Justine geliyordu. Dart Benedict sorunu çıkmasaydı belki de hiç gelmeyecekti. Hiç kendimi kandırmayayım. Benim için gelmediği meydanda yine Paris'te, aynı kentte olacaklardı. Giysi provalarından sonra, defilede ve buna benzer olaylarda buluşmaları için birçok neden çıkacaktı. Justine istese de istemese de babasının varlığını yadsıyamayacaktı.

Necker, bu fırsatları nasıl değerlendirebilirim, diye düşündü. Kızı onun ne denli acı çektiğini, pişmanlık duyduğunu, onu nasıl özlediğini bilmiyordu. Babası hakkında tüm bildikleri annesinin kendisi hakkında söyledikleriydi, tabii bunlar da yapıcı şeyler değildi, ama Necker kızının ondan bu denli nefret edeceğini ummamıştı. Görkemli bir holdingi yöneten adam bunu düşünememiş, kendini koruyamamıştı. Her yaptığım yanlış, bütün davranışlarım hatalı, diye düşündü. Lombardi yarışmasını başlattığı günden bu yana, kızına yaklaşmak için attığı her adım hatalıydı. Hata üstüne hata... Ona antika masayı yollamasıysa en affedilmez hataydı.

Jordan'ın anlattıklarından başka kızıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Özgürlüğünü hırsıyla koruyan, güvenli kişiliğini dirençle savunan, sadık, ama inatçı bir dost, demişti, Jordan onun için. Kendisi de inatçıydı. Acaba inat babadan evlada geçen kalıtsal bir huy muydu?

Baskısıyla onu ürkütmüş, buluşup anlaşmalarını daha da zorlaştırmıştı. Tutumumu değiştirmeliyim, yaptığım hataları düzeltmesem bile yenisini yapmaktan kaçınmalıyım. Onu rahat bırakmalıyım, diye düşündü. Oteline çiçek bile göndermeyecek, ona yaklaşmak için parmağını bile oynatmayacak, onun tepkisini bekleyecekti.

Aradan aylar geçmiş, Justine'in hislerini denetleyecek bol vakti olmuştu. Kalbi nefretle ne denli katılaştırmıştı ki, ona en ufak bir hoşgörü göstermekten çekiniyordu. Mektubunu açıp okuya-

cak kadar bile merak duymadan, kendisini dışlamıştı. Sabırla ondan bir yanıt beklemeye karar verdi.

Justine, otele gelir gelmez bavulunu odaya bırakarak harekete geçti. April'i odasına çağırdı. Kız, Maude'la yemeğe çıkacaklarını söylemeye bile cesaret edemedi koşup geldi.

Justine onu öptü.

"Tanrım, bu ne değişiklik! Seni sokakta görsem tanımadım, çok hoş olmuşsun."

April rahat bir soluk aldı. "Sahi beğendin mi? Ben kızacağınızı zannetmiştim."

"Neden kızayım? Ben sana klasik sarışın manken gözüyle bakıyordum. Şimdi çok değişik bir tip yansıtıyorsun, özel bir tip, süper modelliğe doğru bir adım atmışsın."

April, "Maude yeni görünümümü hiç beğenmiyor," diye ağzından kaçırdı.

Justine aksi bir sesle, "Maude bizim işimizden pek anlamaz. Soğuk bir sarışından da öte, sıcak canlı bir vanilya rengi oluşturmuşsun, ama saçın fazla punk. Onun modası geçti, ne dersin? Bakayım kuaför ne yapmış," dedi ve ellerini onun bir zamanlar şahane olan sarı saçlarında gezdirdi. Elektrik çarpmış halini çekiştirip düzeltmeye çalıştı.

"Saçını boyatıp kestirdikten sonra perma mı yaptırdın? Sadece mizanpli mi? Güzel buna sevindim. Uçları fena halde kırılmış. Frankie, lütfen kozmetik çantamdan biraz jöle ve bir tarak getir," dedi.

Üçü birlikte banyoya gittiler. April'i klozet kapağının üstüne oturtup saçını ıslattılar ve jöleyle biçim vermeye çalıştılar. Justine bir yandan, "Fazla abartmak doğru değil. Gözlerin ve dudakların vurucu noktalar olarak kalmalı. Saçına fazla ilgi çekmek hata olur. Saçını erkek saçıymış gibi tarayacağım. Arrow Colar'ın ünlendiği günlerdeki gibi."

Justine, April'in saçını yandan ayırarak dümdüz taradı. Jöleyle yapıştırdı ve güzel kulaklarının arkasına sokup, başının bi-

çimini meydana çıkardı. Aşırı makyajıyla, basit saç modeli, öylesine bir tezat yaratmıştı ki, en görkemli giysileri sergileyebilecek bir manken olmuştu.

Justine, "Gel, aynaya bak," dedi. "Hayır boy aynasına, bütünü gör."

"Aman Tanrım, çok hoş, fakat biraz erkeksi değil mi?"

"Hayır, çok tatlısın. Bu göz ve dudak makyajı uzun saç veya bukle kaldırmaz. 30'larda Berlin havası yarattık. Esrarengiz, kışkırtıcı bir görünüm. Şu Dart Benedict işini anlatsana bakayım."

"Dün gece partide bana gelip *Vogue*'un kapağı için resmi çekirtmek istediğini söyledi. Acele edersek bunu yapabilir-miş."

"Evet, yapabilir, ama ona ihtiyacın yok. Defileden iki gün sonra, otelin kapıcısı bile yapabilir, çünkü *Vogue* senin ayağına gelecek. Onun ajansında mutlu olacağını sanmıyorum."

"Maude da öyle söyledi. Onunla ilgili kötü şeyler duymuş."

"Hepsi doğru. Ayrıntılarını istersen anlatabilirim. Defileden sonra bana karşı sorumlu değilsin, ama o zamana kadar Dart'dan uzak dur."

"Oh, Justine, hiç senden ayrılır mıyım? Loring Manken Ajansı sayesinde Paris'e geldim. Kişiliğimi de bulamaz, hep o cahil, şaşkın ve doyumsuz kız olarak yaşamımı sürdürürdüm."

Justine gülümsedi. "Yok canım, makyaj o kadar etki değildir, abartıyorsun."

"Şey... her neyse, Frankie sana durumu açıklar. Saçım la uğraştığın için teşekkür ederim. Gitmeliyim, Maude bekliyor," dedi ve odadan dışarı fırladı.

Frankie kasıklarını tutmuş, katıla katıla gülüyordu.

Justine, "Ne oluyorsun? Ne var bu kadar gülecek," diye sordu.

Frankie nefes alarak, "Dün elli kişinin önünde cinsel tercihini sergilemeye cüret etti, ama sana açıklamaya çekindi."

"Ne diyorsun? Elli kişinin önünde ne yaptı? April lezbiyen mi?"

"Evet, şimdilik kişiliğini yeni keşfetti."

"Maude'la mı?"

"Başka kim olabilir?"

"Hay Allah, neler kaçırmışım. Bana niye telefonda söylemedin?"

"Her şeyi anlatsaydım, merak edip gelmezdin. Daha neler var, neler."

"Öyleyse o erkeksi saç modeli içimden gelen bir önseziymiş."

"Neyse idareyi ele aldın, rahatlayabilirim."

"Beni onun için çağırmadın mı?"

"Oh, Justine, geldiğine öyle seviniyorum ki. Daha fazla basıya dayanamayacaktım."

"Sevgili farem buradayım artık. Jordan'la konuşayım mı?"

"Onunla ne konuşacaksın ki. Bana sorun yaratmayan tek kişi o."

"Tinker sorununu ele almak için çok mu geç kaldık?"

"Geç kalmamış olsak bile o burada değil, Tom'un evinde."

"Tom da kim, erkek mi? Kadın mı?"

"Çok hoş bir erkek. Birbirlerini seviyorlar."

"Ne zamandan beri."

"Paris'e ayak bastığımızın ikinci gününden beri."

"Frankie, senin görevini pek iyi yapmadığını düşünmeye başlıyorum."

"Ben sana daha ilk baştan beceremeyeceğimi söylemiştim. İnan çok uğraştım."

Justine ona kaygı ve sevecenlikle bakıyordu. "Yarın sabah gidip onu görürüz. Şimdi yemek ısmarlayalım, odamızda yeriz."

"Mike hakkında bilgi edinmek için mi odamızda yiyoruz?"

"Her şeyin sırası var. Evvela sana Aiden'den söz etmek istiyorum."

"Kim dedin?"

"Aiden, evleneceğim adam. Aiden Henderson."

"Sen o isimde birini tanıyorsun bile."

"İki haftadır tanıyorum."

"Başka gezegende yaşayan bir kız iki hafta önce tanıdığı biriyle evlenir ama sen Justine asla böyle bir şey yapmazsın. İnanamıyorum, lütfen benimle dalga geçme."

"Dalga geçer gibi bir halim var mı?"

Frankie geldiğinden bu yana ilk defa alıcı gözüyle onun yüzüne baktı. Gözlerindeki mutluluğu, Aiden derken yüzünün yumuşak, sevecen ifadesini gördü ve, "Yaşasın," diye bağırdı.

"Evet, ben de inanamıyorum."

"Peki nasıl oldu, nasıl tanıştınız, anlat."

"Kalorifer kazanımı kırdı. Sonra ne bileyim, karmaşık bir şey işte. Olaylar öyle gelişti."

"Şimdi anladım, kazanını kırdı, sonra seni ısıttı. Haydi anlat, meraktan çatlayacağım."

Senyora Varga'nın 4. kattaki dans stüdyosunun merdivenlerini çıkarken Justine, "Şu çalışmayan asansörü ne diye buraya koymuşlar sanki," diye homurdandı.

"Asansörlü kirası almak içindir. Senyora çelik gibi sert bir kadın. İşte geldik. Zili çalma, kapı açık, ben usulcacık içeri girip Tinker'in mola vermesini bekliyorum."

Sessizce içeri girip beş dakika kadar dansı izlediler. Senyora onları görünce isteksizce Tinker'e izin verdi.

"Oh, Justine, nihayet gelebildin. Çok mutluyum, her şey öyle heyecan verici, öyle harika ki. Bu son dersin, gördünüz mü nasıl dans ediyorum. Her şey iyi, iyiden de öte. Giysilerimi bir görsen... Marco son anda bir sürü yenilikler ve değişiklikler yaptı. Sadece benimle, bir de aksesuar provası yaptı. Dün gece gözüme uyku girmedii. Tom beni bir bifttek yemeğe zorladı, ama

bir lokmasını bile yutamadım, yalnızca çorba içebildim. Midem kasılıyor, aldığım haplardan olacak, hiç iştahım yok.

Bu gece bütün o ünlü mankenlerle tanışacağım. Karen, Carla, Helena. Biliyor musun Necker tüm ünlü mankenleri defileye çıkartacak. Claudia, Kate ve Linda bile podyuma çıkacaklar. Onlara diğer moda evlerinin ödediği paranın üç katını verecekmiş. Yoksa tanınmamış mankenlerle podyuma çıkmazlar-mış.

Öyle heyecanlıyım ki. Defileyi ben açıyorum. Tabii büyük sorumluluk, ama Marco bana güveniyor ve bende bunu başara-cağımdan eminim. Defile gece elbiseleriyle açılacak, benim el-bisemi bir görsen. Kat kat kızıl şifondan. Döndükçe etekler zam-bak gibi açılıyor, önü, sırtı epeyce açık, her şey meydanda. Omuzlarda incecik atkıları var, iyi ki biraz daha zayıfladım. Üs-tümdeki, organza güllerden yapılma pelerin harika, bulut gibi. Yürürken onu çıkaracağım, hayır yanlış söyledim, podyumun sonuna vardığımda çıkaracağım. Fotoğrafçılara dönüp, onu sır-tımdan atacağım. Eskiden yaptıkları gibi onu yerde sürükleme-yeceğim, ne kadar hafif olduğumu belirtmek için omzuma savu-racağım, öyle çok prova yaptım ki. Nefes almadan konuşuyor-du.

Justine içgüdüsel olarak tehlikeyi sezmişti. "Otur Tinker," dedi.

"Oturamam, oturursam kalkamam. Yarım saat sonra Sen-yora Varga ile dans edeceğim, sonra da Marco'nun atölyesine gitmem gerek. Senyoranın bana başka da bir dans öğretmesini istedim ama karşı koydu. Henüz hazır değilmişim. İşin tuhafı, ben kavalyenin adımlarını çalışıyorum. Yaşamımda bir daha işi-me yaramayacak bile. Ne saçma değil mi? Zaten tango yapan kaç kişi var ki? Öyle değil mi, Justine?"

Justine ayağa kalkıp, Tinker'i omuzlarından kavradı. "Otur Tinker, dinlen, çok yorulmuşsun," dedi.

"Hayır, yorgun değilim, Tom'a da söyledim. Bu sabah benim evden çıkmama engel olmak istedi, şimdi sen de yorgun olduğumu iddia ediyorsun. İnan yorgun değilim, yorgun olmam gerek anlamıyor musunuz? Tinker hıçkırıklarla sarsılıyordu. "Hepiniz bana karşısınız. Defileye bir gün var ve ben başarılı olmalıyım. Marco, 'Sakin beni utandırma,' dedi, anlamıyor musun Justine. Frankie sen söyle."

Justine sertçe genç kızın omzuna sarıldı.

"Frankie, sen de öbür kolunu kavra," dedi ve Tinker'i kucakladı.

"Yarın başarılı olman için biraz dinlenmelisin," dedi. "Yorgun olmadığını biliyorum. Yalnızca biraz gerginsin. Bugün dinlenirsen yarın çok başarılı olacaksın. Formunu yitirmemen gerek, bunu anlıyorsun değil mi, Tinker?"

Tinker, "Ama senyora," diye hâlâ direniyordu.

"Ben onunla konuşurum. Defileden sonra da gelir onu görürsün. Şimdi otele gideceğiz ve sen dinleneceksin."

"Ya Tom..."

"Onu da otele çağırırız. Sen yatağa girer girmez Frankie gidip ona haber verir. Tom senin yanında kalır. Şayet sözümü dinlemezsen Tom'u otele çağırmam. Ben Marco'ya da durumu bildiririm, anlayacağına eminim. Provada senin yerini bir başkası alır, bu gibi durumlarda böyle şeyler olağandır. Aksesuarların da ayarlandığına göre, her şey yolunda demektir, öyle değil mi? Tamam, al şu mendili, burnunu sil. Frankie sakın kolunu bırakma. Tanrı'nın belası merdivenlerden ineceğiz. Tinker'in paltosunu al, haydi gidiyoruz. Otelde güzel, sıcak bir çorba içer yatarsın. Yarın da enerjik bir biçimde kalkarsın, oldu mu?"

"Marco'yla konuşacaksın, değil mi? Ona durumu anlatacaksın."

"Hiç merak etme Tinker. Ona söyleyecek çok şeyim var."

Jordan'la April'i Lombardi defilesinin yapılacağı Ritz Oteli-nin alt katına götüren asansöre bindiğimizde nefesimi tuttuğumu sezdim. Justine, Mike ve ben kızları, o akşam yapılacak olan defile provasına götürüyorduk.

Zor bir gün geçirmiştik ve en zor yönü de şimdi, akşamın 8'inde başlıyordu. Üstelik Place de la Concorde'da bir trafik kazası yüzünden geç kalmıştık.

O sabah Justine'le Tinker'e hafif bir yemek yedirip yatağa sokmuştuk. Ritz'e yollanmadan önce odasına girdiğimiz zaman mışıl mışıl uyuyordu. Tom da yanbaşımda nöbet bekliyordu. Sabah saatlerinden bu yana sanki aradan yıllar geçmişti. Kendimi yorgun ve bitkin hissediyordum.

Justine, Marco'yla konuştuktan sonra gözleri gururla parlayarak otele dönmüştü. Haksızlığa karşı açtığı savaşı kazanmış, sömürüyü yenmişti.

"O pis sadist artık bize bir sorun yaratamaz," dedi.

Ama ben kaygılıydım. "Necker kızlarımızı moda dünyasının en ünlü mankenleriyle boy ölçüştürerek onlara iyilik mi yaptığını sanıyor," dedim.

Justine bana sıcak bir gülümsemeyle, "Lombardi koleksiyonuna ağırlık vermek için böyle yapması gerekiyor. Yoksa basın ve fotoğrafçılar ilgilenmez, gelmezlerdi. Tabii, ben de kuşkuluyum, ne de olsa bizimkiler deneyimsiz," dedi.

"Biliyor musun, ben olaya başka bir açıdan da bakıyorum. Fotoğrafçılar belki de aynı yüzleri görmekten bıkmışlardır. Belki taptaze üç genç kıza daha çok şans tanırırlar. Bizim kızlar en ünlü mankenler kadar güzel ve çekici. Tek noksanları ünleri. Bu yenilik bir fârklılık yaratabilir," diye düşüncelerimi açıkladım.

"Evet, olabilir."

"Belki de yanılıyorum, ama başarılı olmasalar ne farkeder? Asıl yarışma kızlarımızın üçü arasında. Ötekiler, giysi sergilemeye gelmiş. O yönden onlarla yarışacak değiller. Nereden bak-san kazançlıyız."

Justine başını sallayarak, "Ben öyle görmüyorum. Çözüm lenmesi gereken bir sürü sorun var," dedi.

Biz karşılıklı sohbet ederken resepsiyondan arayıp Gabriel le d'Angelle'in lobide olduğunu ve bizi görmek istediğini bildirdiler. Siyahlar içinde, her zamanki gibi şık ve güvenli adımlarla odamıza girdi ve defile süresince bize kılavuzluk etmeye çalışacağını bildirdi. Bize ne gibi bir yararı olacağını düşünemiyordum. Kızlarımızı Claudia, Linda, Yasemin'in görkemli varlıklarından koruyamazdı ki. Yine de bu gergin havayı dağıttığı için sevinmişim.

Justine'in elini sıkarak, "İyileştigiinize sevindim. Çok sağlıklı görünüyorsun," dedi.

Justine gülümseyerek, "Antibiyotikler çok etkilidir," diye yanıt verdi.

"Zavallı Tinker nasıl?"

"Rahatça uyuyor."

"Umarım yarın kalkar."

"Evet, bu gece onun yerini kim alacak?"

"Lombardi'nin eski prova mankeni Janine. O da Mösyö Necker'in hatırı için... Marco kadıncağıza çok kaba davranınca işten ayrılmıştı."

"Defile provası niçin bu kadar geç saatte yapılıyor, anlamıyorum."

"Ritz, salonu daha erken kiralamamıza razı olmadı. Yüzme havuzunu 24 saat kapattıkları için de inanılmaz bir kira istediler, sanki defile haftası havuza giren olurmuş gibi. Havuzun yanındaki kuaför emrimizde. Son müşterilerinin randevusu yedide bitiyor."

"Yarın saçlarını yaptırmak isteyen otel müşterileri ne olacak?"

"Ritz, onları özel arabalarla Alexandre'a göndermek üzere bir anlaşma yapmış. Ben aylar önce provayı başka bir lokalde yapmayı önerince Marco şiddetle karşı çıktı. Mankenlerin ve yardımcılarının yerlerini bilmesi önemliymiş."

Justine, "Doğru düşünmüş, öyledir," dedi.

Gabrielle konuşmasını sürdürdü. "Bu gecenin, asıl defileden ne denli farklı olduğunu biliyor musunuz? Defile 40 dakika sürecek ve sadece 200.000 dolar ödenecek. Kimse bir lokma bir şey yemeden çıkıp gidecek. Bu geceki prova sadece yarım saat sürecek ama yarım milyon dolardan fazla tutacak."

Justine merakla, "Ayrıntılarla ilgili bilgim yoktu," dedi.

"Bu geceki suare tuvaletli. Provadan önce şampanya ve havyar ikram edilecek, defileden sonra da yemek servisi yapılacaktır. Sosyetenin en saygın kişileriyle basın dünyasından sadece en ünlüler davet edildi. Toplam iki bin kişi kadar insan defileyi izleyecek. Yarın akşam ancak 300 davetli ve tabii fotoğrafçılar olacak. GN'nin basın ve reklam bölümü çok geniştir. Mösyö Necker bu kampanya için kesenin ağzını açtı. Hiçbir saygın editör, Lombardi'yi küçümseyip gelmemezlik edemez."

Justine, Necker'in övgüsünü dinlemek istemiyordu. Konuyu değiştirdi.

"Podyum nasıl?"

"Belloir ve Jallot'nun dekoratörleri bu akşam 7'de çalışmaya başlayacaklar. Havuz kapatılacak, masaların arasından kıvrılan bir podyum hazırlayacaklar."

"Belloir ve Jallot kim?"

"İç dekorasyon dâhileri. Dekor, ışıklandırma, masa ve orkestrayı yerleştirmede öyle yeteneklidirler ki, bir ambarı saraya çevirirler."

"Orkestra da var mı? Kaset kullanmıyor musunuz?"

"Sevgili Frankie, bu defile rastgele bir toplantı değil. Geçen sezon Lagerfeld öyle adi kasetler çalmıştı ki, başlıklarını tekrarlamaya utanırım. Biz elbette gerçek müzik kullanacağız."

"Aman ne sıradanlık, hiç kaset kullanılır mı?" diyerek güldüm.

"Marco, Chicago adlı bir grubu kiralaması için Mösyö Necker'i ikna etti."

"Bunlar Amerika'nın 70'lerde ün yapmış bir rock grubu."

"Marco, öyle istedi. Onlara ek müzisyen ve şarkıcılarla gruplarını genişletmelerini, 1930'ların şarkılarına renk katarak geliştirmelerini söyledi."

"Giysileri de o yıllardan mı, bir hayli geri gitmiş."

"Bilmem, görmedim. Marco atölyesini yasak bölge ilan etti. Atom bombası mı hazırlıyor, düğmeli botinler mi giydirecek, hiçbir fikrim yok. Bizim basına yansıyan hava, bahar tazeliği, zarafet ve esenlik."

Justine'le ikimiz birden şaşkınlıkla, "Nasıl, giysileri görmediniz mi?" diye sorduk.

"Marco benimle konuşmaya vakti olmadığını söyledi. Giysileri de tamamlamadan göstermeyeceğini vurguladı."

"Peki ama reklam bölümünüz bu karmaşa içinde nasıl çalışır?"

"Gabrielle'i tanıdığımdan beri ilk defa kadına acıdım. Gabrielle omuzlarını silkerek, "Dünya çapında sadece birkaç ünlü modacı var. Marco'nun yeteneği de çok yakında değerlendirilecek. Elbiseleri görmediğim halde onun çok kuvvetli kozlar kullandığını biliyorum," diye yanıt verdi.

Justine düşünceliydi. "Eski dünyadan esintilerle yenilik, tazelik yaratmak."

"Marco, kimsenin geleceğinden endişe etmeyeceği, geçmişini anıp üzülmeyeceği, hayali bir dünya yaratmayı amaçlıyor. Öyle bir dekor hazırlandı ki, Ritz'in alt katı bir açık hava bahçesi-

ne benzedi. Binlerce kiraz ve elma ağaçlarıyla bezenmiş bir bahçe. 1934'le 1936 yıllarının ilkbaharını yansıtıyor."

"Kimse o yılları anımsamaz bile."

"Esas fikir de o. Toplum genellikle şimdiki zamandan memnun değil. Basın ve davetiler, gecenin soğğundan otele ayak basar basmaz, bahar havasına girecek ve düş başlayacak."

"Chicago'nun hangi şarkıları çalacağını biliyor musun?"

"Marco hangi şarkıları istediğini onlara bildirdi. Cole Porter ve Irving Berlin'den parçalar seçildi. Defileden önce geçmiş günlerin havasını yaratacaklar. Bütün şarkıları ben bile biliyorum. Yeni adaptasyonlar da yapacaklarmış."

Justine kahkahalarla gülerek, "Sus, yeter," diye haykırdı. "Anlaşıldı, çok etkili bir baskı yöntemi. Belirsiz bir yılın baharında Paris'in, Hollywood'un en saygın yıllarının müziği, havyarlı, şampanyalı bir ziyafet ve dünyanın en ünlü mankenleri. Eğer giysileri beğenilmezse kime, neye kusur bulacak bilmem."

"Fransız modacıların ürettikleri giysilerin yılda 4 milyon doları ziyan etmesine şaşmamak gerek."

"Bu gece, aynı zamanda Lombardi parfümü de tanıtılacak. Parfüm satışı yılda en az 6 milyon dolar sağlar. Mösyö Necker daima uzun vadeli planlar yapar."

Jordan'la April'in odamıza girmesiyle bu ilginç konuşma sona erdi. İkisi de sinirliydi. Onların peşinden Maude'la Mike da içeri girdiler.

Jordan heyecandan titreyen bir sesle, "Daha provaya iki saat var. Ellerimiz buruşana kadar banyo yaptık, tırnaklarımıza ikişer kez oje sürdük, saçlarımızı yıkadık. Kaşlarımızı biraz daha yolarsak kaşsız kalacağız," diye yakındı.

April da, "Hiç yemek yemedim, içim kazınıyor, ama bir şey yersem heyecandan kusarım, diye korkuyorum," diye yakındı.

Mike, "Aklıma bir şey geldi," diye lafa karıştı. "Poker biliyor musunuz? Hayır mı? Maude, Frankie ve ben biliyoruz, size de öğretiriz. Öğrendikten sonra da parasına oynarız, tamam mı?"

Justine beni dürterek göz kırptı, Mike'ın önerisini beğenmişti. Elbet beğenecekti, adam harikaydı.

Oda servisine yiyecek ısmarladık, iskambil getirttik ve iki saat su gibi geçti. Herkes rahatlamış, yemiş, gülmüş ve iskambil kâğıtlarını tanımadığını iddia eden Jordan, 300 dolar kazanmıştı. Anlaşılan epeyce büyük oynamıştık. Mike yanımda oturuyor, ara sıra resim çekiyor. Bu arada gözucuyla kâğıtlarıma bakmayı da başarıyordu.

Sonunda, "Hile yapma," diye bağırdım.

"Ama sevgilim, biz her şeyi paylaşmayacak mıydık? Al sen de benimkilere bak."

"Demek her şeyi paylaşacağız," diyerek ona tatlı tatlı baktım. Ben de onun kâğıtlarına bakacaktım ama Maude kızdı. Mike'la bakışıp glştk.

Maude'la Gabrielle nden Ritz'in alt katına indiler. İkinci postada Mike, Justine, ben ve Jordan'la April asansöre bindik. Kızların omuzlarını gerip, şahane boyunlarının üstünde başlarını dik tutarak güvenli adımlarla yürümeleri çok etkileyiciydi. Arkadan onları sadece saçlarının renginden ayırt edebiliyorduk.

Jordan'ın simsiyah bukleleri, April'in beyaza yakın sarı saçları gzkamaştırıyordu. Birden Mike'ın flaşı parladı. Kızların el tutuştuklarını farketmiş, bu fırsatı değerlendirmişti.

"Duygusuz canavar," diye onu kınadım.

"Bu kapak resmi hiç kaçırılır mı," dedi ve asansörün kapısı açılırken bir resim daha çekti.

Jordan gülümseyerek April'a baktı. "Haydi, şov başlıyor," diyerek onu yüreklendirdi.

Pembe beyaz mermer dşeli resepsiyon salonunda bir siğara dumanı bulutu içinde ilerledik. Üst üste istiflenmiş yaldızlı iskemleleri oraya buraya yerleştiriyorlardı. Siyah önlüklü bir düzine adam ortalıkta koşuşuyordu.

Dönüp, "Şimdi ne yapacağız?" diye Gabrielle'e sordum.

"Marco'ya, Jordan'la April'in geldiğini haber vereceğim."

Justine kesin ve kararlı bir sesle, "Hayır, onları ben götüreceğim," dedi.

"Görevi olmayanları sahne arkasına sokmuyorlar ve sen de görevli değilsin, Justine. Bu gece burası bir tımarhaneye dönmüş. Özür dilerim, ama burada beklemen gerek. Sana bunu açıkladığımı sanıyordum," diye Gabrielle ona çıkıştı.

"Hayır Gabrielle, ben kızlarımın yanından ayrılmam. Frankie de bizimle birlikte gelecek. Onların bize gereksinimleri var. Tabii Maude'la Mike, zaten istedikleri her yere girip çıkıyor."

"Mike'la Maude girebilirler, ama seni ve Frankie'yi asla içeri sokmazlar."

"Neden gidip Marco'yu sormuyorsun?"

İki dakika sonra geri dönen Gabrielle'in hayretten ağzı bir karış açılmıştı. "Ayak altında dolaşmamak şartıyla her ikinizin de girmesine izin verdi. Özür dilerim, Justine, size böyle bir ayrıcalık yapılacağını bilmiyordum."

"Önemi yok, nereden bilecektin. Gelin bakalım. Mike ünlülerin çıplak resimlerini çekmek yok, iç çamaşırlarıyla bile... Bilirsin onlar para almadan tırnaklarının ucunu bile göstermezler."

Tam o sırada Chicago grubu "Gudi Gudi" şarkısını çalmaya başladı. Hızlı temposu, zevk ve eğlenceli bir gecenin müjdecisiydi. Etraftakilerin gülümsediğini, çalışanların tempoya uyarak hızlandıklarını farkettim. Jordan'la April birkaç dans figürü yaptılar.

Gabrielle de, "Bu Chicago grubu hiç fena değilmiş," dedi.

Giyinme odası olarak kullanılan güzellik enstitüsüne girdik. Geniş, bej bir mermer tezgâh boydan boya uzanıyor, kuaför ve makyajcılara alet ve edevatlarını rahatça yerleştirmelerini sağlıyordu. Işık da iyiydi. Deri koltuklar rahat hareket edebilmek için kaldırılmış, yerine tahta sıralar konmuştu.

Küçük grubumuz bir an kapıda durup odayı dolduran etkili kalabalığa baktık. Havada öyle bir gerilim vardı ki, mideme bir sancı saplandı. Bunlar, Loring Ajansa teker teker gelen çekingen kızlar değildi. Seçmenin seçmesi olduklarının bilincinde, kişiliklerine güvenen bu ünlü mankenler öylesine kendilerinden emindiler ki, onlara bakanlar bu güç altında eziliyorlar ve onları saygıyla uzaktan seyrediyorlardı. Süper mankenleri toplu olarak görmenin bu denli etkili olacağını asla düşünmediğim için irkil-dim.

Justine bize kuşkuyla bakarak gürlledi, "April, Jordan, kendinize gelin. Altı ay geçmeden siz de onlar gibi bıkkınlık duyacaksınız. Dinleyin bakın, içlerinden dolarlarını sayıyorlar."

Jordan, "Sağol, patron," dedi, ama gözlerini dünyaya nam salmış bu mankenlerden ayıramıyordu. Kızlar Ritz'in sağladığı sabahlıklar içinde, odada başkaları yokmuş gibi çıplak bacaklarını tezgâhın üstüne uzatmış, iskemlelerine yaslanarak telefonda konuşuyor, meyve suları içiyor, tırnaklarını cilalıyor, kirpiklerini kıvırıyorlardı. Birkaçı kitap okuyor, bazıları da fısıldaşıyorlardı. Çok büyüleyici bir görünüm sergiliyorlardı. Hiç kimse giysilerle ilgilenmiyordu. Üç kat para ödendiğine göre, bu tanınmamış modacının giysileri berbat şeyler diye düşündüklerine emindim.

Sigara içen, sigarasını söndüren, sigara dumanı içinde kaybolan kızlara bakarak bizimkilerin sigara içmediğine sevindim. Kızların birkaçı Mike'a el salladı, bazıları Justine'le selamlaştı, fakat hiçbirisi Jordan'la April'a bakmadı bile. "Biz buranın yerlisiyiz, siz nereden çıktınız, herhalde bir gece için kiralandınız," der gibi onları görmezlikten geldiler.

Justine, "Lombardi nerede," diye sordu.

Mike eliyle bir masayı göstererek, "Şuradaki kızların arkasında," dedi.

Sırtları bize dönük altı kız, sümbül rengine, dar omuzlu, belden kemerli ceketler giymişlerdi.

Justine kızların omuzlarından tutarak aksesuar dolu bir masanın arkasında oturan Marco'ya yaklaştı.

"Jordan'la April geldiler," dedi.

Marco kızların yüzüne bakmadan, "Geç kaldılar," diye homurdandı.

Justine'in özür dilemeye niyeti yoktu. "Paris trafiği malum."

Marco, "Giysileri giydirecek kadınlara götür," diyerek kızlara döndü. "Şapkaları giyin," diye emretti.

Küçük fıstık rengi şapkaları dünyanın en pahalı başlarına geçirdiler. Her şapkayı bir tek beyaz gül süslüyordu. Vücudu saran ceketlerin altındaki eteklerin her biri başka boydaydı. Miniden topuklara inen çeşitli uzunluklarda etek boyları hazırlanmıştı. Kızların ayaklarında siyah rügan yazlık pabuçlar ve bej çoraplar vardı. Hepsi çok hoştu, şu etek boyu daha güzel diymiyordun. Marco, Kate Moss'un eteğini düzelterek, "İlahem," dedi.

April, "Bize bakmadı, bir merhaba bile demedi," diye sızlandı.

Justine, "Kimseyi görececek hali yok, aldırma," dedi ve bana dönerek, "Bu değişik boyda etek fikri parlak, iyi düşünmüş," dedi.

Ben de, "Modacılar etek boyu üzerinde çok çekiştikleri için, Marco'nun bu soruna el atması, ona kesinlikle puan kazandıracak," diye yanıt verdim.

Kalabalığın arasından geçerek, nihayet Jordan'la April'in adları yazılı giysi raflarını bulduk. Kızların artık sabrı taşmıştı, çılgınlar gibi elbiselerin üstüne atladılar. Onları giydirecek olan yardımcılarının eleştirisine karşın, askıları karıştırıyor, giysileri çekiştiriyorlar, 'ah'lar, 'oh'larla beğenilerini belirtiyorlardı. Justine de boşuna, "Kendinize gelin," diye onları uyarıyordu.

"Şuna bak. Kıpırmızı bir moher pelerin, pembe satenle astarlanmış. İçine giyilen elbiseye kumaştan, seninki nasıl Jordan?"

"Benimki onun tersi. Pelerin pembe, elbiseyle astar kırmızı."

"Hey, şuraya bak," diyen April askısız, leylak rengi bir gece elbisesi tutuyordu. Belindeki plise kemer ve küçük bolerosu, çikolata rengindeydi. Tam genç Sophia Loren'in seçeceği bir giysisi.

Jordan heyecanla, "Bende de var. İkiz miyiz neyiz," diye askıdaki takımı gösteriyordu.

"Bilmem, öyle galiba. Bak, gümüş rengi, ince yünlü bir mantonun içindeki beyaz ipekli elbise, mantonun düğmeleriyle uyum sağlıyor. Sen de..."

"Var, elma yeşili tüvit. Şu gece elbisesine bak, turkuvaz organza. Ya bu sarı kadife cekete ne dersin, pembe şifon kokteyl elbisesine ne kadar yakışmış. Baharda kadife, hayret. Justine, şu rengin güzelliğine bak."

Justine de heyecanlanmıştı. "Bir de ben deneyim."

"Olmaz, kirletirsin. Aynı modelin bir de gök mavisi var, al." Hepsi de sıra sıra dizili giysilerin renk armonisine daldılar. April, sanki her şeyi görmek için bir tek dakikası varmış gibi askıları çekiştiriyor, "Hey, bak, her elbisenin ya ceketi ya mantosu var. Her tuvaletin ve kokteyl elbisesinin de pelerinini yapmış. Nihayet kadınları klima esintisinden korumayı düşünen biri çıktı," dedi.

Jordan, "Aman Allahım, şuna bak," diyerek ekose tafta bir gece elbisesinin pastel renklerini zevkle inceledi. "Kabarık eteği ne kadar zengin. Hiç böyle güzel bir pembe gördün mü? Pelerinin başlığı da aynı ekoseyle kaplanmış," dedi ve pelerini omzuna atarak kapüşonu başına geçirdi. "Dünyada bunu çıkarmam," derken aynada kendini seyretmeye başladı.

O sırada April bir çılgılık attı. Bizimkilerin heyecanı etraftakilerin de ilgisini çekmişti. Süper mankenler de lütfen, yerlerinden kalkarak askılardaki giysilere baktılar. Az sonra onlar da heyecanlanmış, bahar renklerinin arasına karışmış, tek tük koyu renklere burun kıvırıyorlardı. Marco, ayağa kalkıp, "Kızlar," diye

bağırıldı. "Sakin giysilerinizi değiştirmeye kalkmayın. Birbirinizin elbiselerini de denemeyin. Sözüümü dinlerseniz, fotoğrafçıların çekimi bittikten sonra onları size veririm. O zaman, istediğiniz gibi değiş tokuş yaparsınız. Herkese yetecek kadar şahane pembeler, papatya sarıları, çimen yeşili ve elma çiçeği beyazlarım var. Çabuk askıları yerlerine takın. Yardımcılarınıza zorluk çıkarmayın. Karen, Kate ve Shalom, bir numaralı giysilerinizi giyip hazırlanın, çabuk."

Justine eğilip kulağıma, "Solucan herifin havasından geçilmiyor," diye fısıldadı.

Jordan'ın vev kulplu şifon elbisesini üstünden çıkarmaya çalışırken, kızların heyecanı ona başarısını müjdeledi. "Bu süper mankenler genellikle giysiye önem vermezler," diyordu.

Justine eteği ve yakası plise, mor tafta bir pelerine bürünmüş; "Nasılım, ha, söyle," diye poz veriyordu.

Ben, April'in beyaz kürklü kokteyl elbisesini giymeye çalıştığımdan ona cevap veremedim.

24

Oda kapımın zili, beni rüyamın en tatlı yerinde uyandırdı. Gözlerimi kırpıştırıp küfür ederek yataktan kalktım. Uykudan uyandırıldığım için ne kadar öfkelandiğimi belirten sert bir sesle, "Kim o?" diye bağırdım.

Tom, "Seni uyandırmak istemedim, ama Tinker dayattı," diye yanıt verdi.

"Tanrı aşkına, saat kaç? Bu saatte insan uyandırılır mı?" diye sordum.

Tom, "Saat öğleden sonra 3," dedi.

"Hay Allah, Tom bir dakika, üstüme bir şey alayım," dedim. Koşup telaşla yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım. Saatin bu

kadar ilerlediğini bilmiyordum, demek özü gibi uyumuştum. Otele sabahın 7'sinde dönmüş, sıkı bir kahvaltı edip yatmıştık, ama böyle akşamlara kadar uyuduğuma hayret ettim.

"Zavallı, Tom," dedim. "Tinker haklı olarak meraktan çatlıyordur. Nasıl olsa uyanırım diye, çalar saati kurmadım. Ortalıkta kimseler yok, galiba."

"Hayır, herkes uyuyor. Sizleri kaçırmak istemediğim için Tinker'in kapısının önünde oturup bekledim. Yalnızca Peaches'i gördüm, tabii onun da bir şeyden haberi yok."

"Sen uyuyabildin mi?" diye sordum.

"Sanmıyorum. Yatağın üstüne uzanıp sabahlığının kemeriy-le Tinker'in kolunu kendi koluma bağladım. O yerinden kalkamazdı ama ben onu ezerim korkusuyla uyuyamadım."

"Nasıl moda âlemini beğendin mi?"

"Daha zor günler geçirmiştin."

"Tinker nasıl?" diye korkarak sordum.

"İyiyim, bırak beni diye diyor. Tuvaletten başka yere bırakmadığım için bana çok kızgın."

"Hâlâ saçmalıyor mu?"

"Dünkü gibi değil, sabırsız bir direniş içinde."

"Tom, onu sen hepimizden iyi tanıyorsun. Ben halini hiç beğenmiyorum, acaba uyuşturucu mu kullanıyor?"

"Tepkisi, benim etkisini bildiğim uyuşturuculara benzemiyor. Halsiz, yapma bebek gibi yıkılıyor, hiç gevşemiyor. O namussuz ona başka bir şeyler veriyorsa onu bilmem. Senyora Varga yapmaz. Dikkatini o lanet tango dersinde dağıtmasını istemez. Bana kalırsa onu böyle yapan, yoğun hırsı. Ancak bu yarışmayı kazanırsa kişiliğini bulacağına inanıyor ve bozuk plak gibi, 'Podyuma çıkıp kendimi göstereceğim,' diyor.

"Öyle konuşması normal, Tom. Mankenler yarış atı gibidir. Engelin kalkmasını zor beklerler. Birisi onları denetlemese hepsi birden podyuma fırlar, birbirlerini ezerler, tabii bunu bilerek ve isteyerek yaparlar."

"Öyleyse Tinker'in bir sorunu yok. Safkan bir yarış atı. Frankie, ne olur acı bana, gel şuna dün gece neler olduğunu anlat. Uykusuzluktan şuracıkta yıkılacağım?"

"Sen şu kanepeye uzan. Ben Tinker'le kahvaltı yaparım," dedim ve sabahlığımın üstüne bir palto geçirerek koridora çıkıp, onun odasına doğru ilerledim. Ortalıkta çıt çıkmıyordu.

Tinker yastıklara yaslanmış, bir bacağı sıkıca karyolanın demirine bağlı yatıyordu. Telefon erişemeyeceği kadar uzağa itilmişti. Öfkeli yüzüne bakıp gülmek için kendimi zor tuttum. "Tom güvenilir bir kişi, tuttuğunu koparıyor," dedim.

"Bir elime geçirsem öldüreceğim o piçi," diye hırsla yanıt verdi. "Bütün gece neler çektiğimi bilemezsin, manyağın teki o."

"Haksızlık etme. Ona öyle yapmasını biz söyledik. Tom güvenilir, sevecen ve sadık bir dost."

"Hepiniz, her şeyi fazla abartıyorsunuz."

Bacağını çözünce ovaladı ve yataktan zıplayarak odada dolaşmaya başladı. "Bak görüyorsun, bir şeyim yok. Gördün mü, iyiyim," dedi ve birden durdu. "Hangi orospu benim giysilerimi giydi," diye sordu.

Şaşırmıştım. "Tinker, senin ağzından hiç böyle bir sözcük çıkacağını ummazdım. Giysilerini Marco'nun işten çıkardığı, eski prova mankeni Janine giydi. Basit görünümlü, şık bir kadın, ama özellikle senin giysilerin öyle şahane ki, kim olsa gösterir. Defilenin en güzel elbiseleri seninkiler."

Onu avutmaya çalışıyordum ama aslında gerçeği söylüyordum.

"Marco sana hakkını vermiş, Tinker," dedim. "Senin giyinmene yardım edecek olan kadın her şeyi, aksesuarlarıyla güzelce yerleştirmiş, seni bekliyor. Senin eteklerin Janine'e bir hayli uzun geldi ama pek farketmedi. Defile son derece başarılıydı. Yani prova defilesi demek istedim. Moda dünyası, uzun yıllar yankı yapacak bir koleksiyon izledi. Marco hakkında söyledikle-

rin doğruymuş, adam bir dâhi. Ondan hoşlanmıyorum ama yeteneğini onaylamam gerek."

"Size öyle olduğunu söylemiştim."

"Ortalıkta bir bahar havası esiyordu, yo, yanlış, bir fırtına kopmuş gibiydi. Herkesi zevkten kasıp kavuran bu fırtına bütün gece sürdü."

"Biliyordum, anlat, daha anlat," diye ısrar etti Tinker.

"Giysiler, modacıların hayalinde yaratıp gerçekte oluşturmadiğı türdendi. Canlı, yepyeni, görülmemiş bir stil. Hele o renkler. Bizi görseydin. Justine'le ben, Jordan'la April'in elbiselerini giymek için birbirimizle adeta yarıştık. İnsana yeniden doğmuş hissi veren elbiseler... Herkesin giyebileceğı gibi pratik ve aynı zamanda değışik, nasıl anlatayım? Fiyatı ne olursa olsun, onları elde etmek için bankadaki hesabını kapatmaya zorlayan giysiler. Bugüne kadar giyimle pek ilgilenmemiştim ama dün gece, bir tanesini bile almaya yetecek param olmadığı için içim sızladı. Seks gibi, yo seksten de öte bir istekti."

"April'la Jordan'ı anlat, nasıldılar?"

"İkisi de çok iyiydi. Tabii o giysiler içinde şahane olmamak olanaksız."

"Ben onlardan daha iyi olacağım," diye sert ve hırçın sesle konuştu.

"Elbette." Yüzüne dikkatle baktım. Ona karşı gelip sinirlendirmekten çekiniyordum. Uyuşturucu kullanıyorsa bile, bu son gün almış olamazdı. Yine de pek dinlenmişe benzemiyordu. Genellikle Tinker'in yüzünde tatlı, biraz kaygılı bir ifade olurdu. Şimdiyse hırsıyla parlayan gözleri öfkeli, yüzü sert, bütün kasları gergindi. Beni dinlerken hayalinde kendini o giysilerin içinde gördüğünü sezdim. Soluk tenine renk geldi, gözlerinin pırıltısı biraz vahşi, saçları sanki daha canlı bir kızıl renk almıştı. Aşırı zorlanmıştı, ama güçlü, yeteneksiz ve hırslıydı. Hayalinde yarattığı dünyaya egemendi o. Kuşkularımı dindirmeye çalışarak,

kendini toparlayacak ve başaracak, diye kendi kendimi teselli ettim.

"Ben kahvaltı ısmarlıyorum, sen ne istersin," diye sordum.

Tinker, "Hiçbir bok istemiyorum. Niye hepiniz beni yemeğe zorluyorsunuz? Buraya geldi imden beri, Tom bana zorla yediriyor. Allah bilir, en azından iki kilo almı ımdır. Sırası mı şimdi?" diye patladı.

"Kimse 26 saatte o kadar  ı manlamaz. 8000 kaloriyi nereden almış olabilirsin?"

"Beni bu yatağa hapseden o orospu çocuğu yok mu, o yaptı i te. Bütün kaslarım gev edi. Frankie, ne olur defileden önce bir kez daha tango dersine gideyim. Senyorayı ara, gelece imi bildir."

"Tinker, ders filan alamazsın, zaten gerek de yok. Uykunda bile tango yapacak durumdasın."

"Kaslarım ısınır, ne olursun," diyerek soyunmaya başladı.

Sert ve kararlı sesle, "Saçlarını ve makyajını yaptırmak için iki saate kadar Ritz'de olmamız gerek," dedim. "Güzelce du unu yap, bir lokma bir şey ye ve gev e. Sandı ın kadar güçlü değilsin.  n nde çok uzun ve zorlu bir gece var. Bu otelden hep beraber  ıkaca ız, bunu bil. Sen banyodan çıkana kadar, ben de kahvaltımı ederim. Sonra d n geceki gibi poker oynarız."

"Peki, orada bulu uruz."

"Hayır, burada seni bekleyece im," dedim.

Tinker kötü kötü bakarak, banyoya girdi ve kapıyı hırsla çarptı. Daireme telefon ederek Tom'a Justine'i uyandırmasını söyledim. Justine'e de bir nefeste, "Tinker fittirdi, tango dersi almak istiyor. Giysilerimi hangi orospu giydi diye soruyor," dedim.

"Dünkü halinden pek farklı değil desene."

"O kadar değilse de tanıd ımız Tinker değil. Tom uyustu-rucu kulland ını sanmıyor ama ben pek emin değilim."

"Defilenin bu kadar geç saatte olması kötü. Beklemek herkesi  ileden çıkartıyor.  ov başlayınca kendine gelir."

"Buna inanıyor musun, yoksa beni rahatlatmak için mi söylüyorsun?"

"Frankie, başka seçeneğimiz var mı? Tinker ayakta durabiliyorsa bu fırsatı değerlendirebilir."

"Justine, herkesi uyandır. İskambilleri çıkar, Tinker banyo-dan çıkar çıkmaz geliyoruz," dedim.

Justine, "Frankie, sen kendini nasıl hissediyorsun," diye sordu.

"Tıpkı senin hissettiğin gibi."

"Biz bu halde olursak, onları bir düşün. Çabuk gel, sen yanımda olmayınca kaygım da kuşum da artıyor," diye sızlandı.

25

Bizim ekibi taşıyan iki araba, Ritz'in personel kapısında durdu. İçinden lacivert takım elbiseli, kırmızı kravatlı bir grup genç çıkarak kapıya dikildiler.

Frankie, "Bunlar da nereden çıktı?" diye sordu.

Justine, "Bunlara Cravates Rouge derler. Yani kırmızı kravatlılar. Davetsiz konukların ve zorbaların içeri girmesini önleyen kibar kabadayılar. Onları herkes kullanır. Dün gece yoktular. Ön kapıda daha kalabalık bir grup oluşturmuşlardır, sanırım. Her koleksiyonda zorla içeri girmek isteyenler olur," dedi.

Justine'le kapıya yaklaştık. Gençlerden biri elinde bir demet bahar çiçeğiyle, "Madame Loring," diye onu selamladı.

Justine, "Evet," diye yanıt verdi.

"Mankenlerinize birer buket çiçek, sizlere de bu zarfları takdim ederim. Madame Severino, Miss Callender, Mösyö Strauss ve Mösyö Aaron," dedi ve beş beyaz zarfı bize uzattı. Justine zarflardan birini açtı. İçinden kabartmalı bir yemek davetiyesi ve masa numarasını belirten bir kart çıktı.

Justine, "Bunlar bize lazım değil, biz kızlarımızla olacağız," dedi.

"Özür dilerim madam, fakat Mösyö Lombardi kesinlikle mankenlerden başka kimseyi içeriye sokmamamızı emretti."

"Bunu ne zaman söyledi?"

"Bu sabah, madam."

"Çiçekler kimden?"

"Bilmiyorum, efendim. Kapıcıya bırakılmış. Bize o verdi."

Justine, "April, senin buketinde kart var mı?" diye sordu.

"Dur, bakayım, evet. Mösyö Necker'den. İyi şanslar diliyor. Ne hoş çiçekler... Ne tatlı adam, kendimi bir balerin gibi hissediyorum," diye April şakıdı.

Justine sert sesle, "Mösyö Lombardi'yi görmek istiyorum," diye homurdandı.

"Özür dilerim madam, bu imkânsız. Elimde olan bir şey değil. Bana verilen emir kesin. Mösyö Lombardi şu anda rahatsız edilemez."

Justine, "Sizin amiriniz kim?" diye direndi.

"Benim, Madam Loring. Büromuz yarın sabaha kadar kapalı. Size hizmet edemediğim için üzgünüm, ama isteğiniz şu an imkânsız."

"Siz aşağı inin, ben Gabrielle'i bulup birazdan gelirim. Tinker senin yerin April'in yanında. Onları izle," diye öfkeyle söylendi. Sonra Justine hırsıyla döndü. Frankie, Maude, Tom ve Mike da onu izlediler. Bir saat dolaşıp bir sürü telefon ettikten sonra Marco'nun onları sadece birer seyirci olarak davet ettiğini kabul etmek zorunda kaldılar. Gabrielle çoktan alt kata inmişti ve onu bulmak olanaksızdı. Justine ancak, Cravate Rouge'a gidip kızlara durumu bildirmesini rica edebilmişti. Az sonra geri geldiğinde, Matmazel Osborn'un, gayet iyi olduklarını ve kendilerini idare edebileceklerini söylediğini bildirdi.

Tom, "Bu laf doğrudan doğruya bana," dedi.

Justine, "Hayır, bana," diye karşı koydu. "Merak etme, yarın kendine gelir. İlk gün okula başlayan bir çocuğun, ötekilerin yanında öpölmek istememesi gibi bir tepki bu," diye ona yanıt verdi.

Mike, "Haydi gidip barda oyalanalım. Sahne arkasında resim çekmemek fena halde sinirlerimi bozdu," dedi.

Frankie hırsıyla, "Vah zavallı sevgilim, demek çok kötü durumdasın," diye ona takıldı.

Maude ortalığı yatıştırmak için söze karıştı. "Çocuklar, hepimizin canı sıkılıyor, biliyorum. Birer içki iyi gelir, daha aşağı inmemize bir saat var, haydi bara gidelim," diye önerdi.

"Bakalım kırmızı kravatlılar bizi bara sokacak mı?" diye Justine alayla söylendi.

Loring ve Zing mecmuası ekibi Ritz'in barında, giriş kapısını görebilen bir masada oturmuş, çay ve soda içiyorduk. Yalnızca Maude Callender, her zamanki gibi viski ısmarlamıştı. Hepimizin yüzünden düşen bin parçaydı. Konuşmuyor, gelen konukları izliyorduk. Kırmızı kravatlılar giysi değiştirmiş, gecenin önemini belirtmek için smokin giymiş, davetiyeleri titizlikle inceliyorlardı.

Maude sahne arkasına gidememelerine fazla üzülmemişti. Bir gece evvel yeterli bilgi ve dedikodu toplamıştı. Tabii bunların çoğunu yazısında kullanamazdı. Gayet iyi örgütlenmiş bir tımarhane nasıl tarif edilirdi ki?

Odalar dolusu güzel kadın, yardımcılarının yetenekli elleri altında bir giysiyi çıkarıp üç saniyede bir yenisini giyyiyorlardı. Şahane elbiselerin yerlere atılması, kuaförlerin o kızıdan o kıza koşuşması, makyajcılar, iç mimarlar ve bütün bunların arasında hiç sıkılmadan yarı çıplak dolaşan şahane genç kadınlar.

Frankie doğruldu. "En son gelen konuklar olmak istemiyorsanız, kımıldayın," diye bağırdı. Herkes ayağa fırlayınca, "Hey bu faturayı benim sırtıma yükleyeceğinizi sanıyorsanız aldaniyorsunuz," diye arkalarından seslendi.

Hoparlörden "Gece ve Gündüz" adlı şarkının melodisi yükseliyordu.

Tinker, Jordan'a bakıp, "Bu eski şarkıyı da nerden bulmuşlar?" diye sordu.

"Gecenin havası bu, dinle bak."

"Sevmedim."

"Alışsın, dinle biraz."

"Bu müzikle dans edemem, fokstrot bu."

Jordan dönüp ona baktı. Tinker, yarı çıplak, ayakta, yumruklarını sıkmış, hırsından mosmor olmuştu.

"Tinker gevşe, gecenin havası bu."

"Bir partide değiliz, deli mi bunlar? Bu bir ölüm kalım savaşı. Şu uyuz müziği çalarak bize resmen hakaret ediyorlar, farkında değil misiniz? Gidip pezevenklere şu patırtıyı kesmelerini söyleyeceğim."

Jordan, "Dur Tinker, sen giyinik değilsin, burada kal. Ben gidip söylerim," diye atıldı, ama onun garip davranışlarını görüp kaygılanmıştı. April'a dönüp, "Gel, Tinker'in yanında dur. Sakın onu gözünden ayırma, gerekirse tepesine çık, otur. Onda bir hal var ve bu hiç hoşuma gitmedi," diye fısıldadı.

Jordan kalabalık salonda gözleriyle Lombardi'yi aradı. Claudia ve Linda adındaki süper mankenlerle gülüşüp konuştuğunu görünce, onun yanına yaklaştı. Mankenlerin ikisi de gece elbiselerini giymiş, hazırıldılar.

Alçak sesle, "Marco Tinker'ın davranışlarındaki gariplik beni kaygılandırıyor," dedi.

"Yine mi? Aman Tanrım! Ne yapıyor?"

"Tam anlayamadım ama bir tuhaf, müziği sevmedi, gel onunla konuş, beni dinlemiyor."

"Onun müzik zevkiyle oyalanacak vaktim yok. Ne yaparsa yapsın."

"Ama bu halde podyuma çıkamaz, defilenin başarılı olmasını istiyorsan gelirsın."

Marco mankenlere, "İzninizle güzellerim, birazdan gelirim," diyerek isteksiz adımlarla Jordan'ı izledi.

"Ee Tinker anlat bakalım, sorun neymiş?"

Tinker iskemlesinde çökmüş, April ensesini ovuyordu. "Ne sorunu, kim demiş sorun var diye? Ben bu aptal müziğe uyamam, dans edemem, kısacası podyuma çıkmayacağım. Ama o da sorun değil, çünkü giysilerimi giyecek başka birini buldun, değil mi Marco? Dün gece o cüce orospu giymiş onları. Podyuma çıkmayacağım. Sen de beni zorlayamazsın, hem müzik tango değil."

"Tinker, tango çalmaları olanaksız. Bunu bilmen gerekirdi, sana kaç kez anlattım." Marco'nun yüzü bembeyaz kesilmişti. "Tango dersleri sana güven vermek, vücudunu yumuşatmak içindi. Bunu konuşmuştuk."

Tinker, "Ne konuştuğumuzu anımsamıyorum. Ne dersen de Marco, ben tango yapacağım, ona göre müzik isterim, işte o kadar," diye diretiyordu.

Marco tatlı ve inandırıcı bir sesle, "Tinker gel, sessiz bir yer bulup seninle konuşalım. Burası çok gürültülü," dedi.

Jordan, "Ben de geleyim, giyindim," diye atıldı.

"Yo onunla yalnız konuşmam daha etkili olur. Bana güven, sinirli mankenleri yatıştırmasını bilirim."

Jordan, "Justine'i veya Frankie'yi çağırırsak," diye üsteledi.

"Gereği yok, Jordan, inan bana. İki haftadır onunla çalışıyorum, onu herkesten iyi tanıyorum."

Jordan içgüdüsel olarak tehlikeyi seziyor ve diretiyordu. "Ama bu bambaşka bir durum," dedi.

Marco onu umursamayarak Tinker'in elini tuttu, çıplak omuzlarına bir havlu atıp güzellik enstitüsünün masaj odalarından birine götürdü.

"Nasıl, burası iyi değil mi? Yanda kocaman bir jakuzi var, sekiz kişi alacak boyda. Burası sakın, müzik de duyulmuyor, iyi misin? Gel yanıma otur, güzelim."

Tinker havlusuna sarılarak, "Peki bir dakika oturayım," diye b      .

"Ah zavallı g  zel bebeğim. Bu m  ziği seçtiğim için     r dilerim. D  n gece burada olsaydın, ne yapıp eder, m  ziği senin için deği tirirdim. Onlara tango   almalarını s  yledim."

"Artık   ok geç, ben podyuma   ıkmayacağım."

"Bu gece senin için   ok   nemli. G  zel y  r  yorsun artık. Seni g  rd  m. O   ahane giysilerini d      n, senin için yarattığım o g  rkemli elbiseler.   ovun yıldızı sensin, unuttun mu?"

"Ne dersen de, ben tango yapacağım."

Marco eğilip onun y  z  ne dikkatle baktı. Bu katır gibi inat  ı kız, s  ylediklerini dinlemiyordu bile. I  inden onu boğmak geliyordu ama   imdi kıza gereksinimi vardı. Defilenin en g  zel giysilerini o sergileyecekti.

"Tamam Tinker, sorun yok. Nasıl istersen şöyle olsun, k     k sevgilim. Beni   zd  n, sinirlerimi yatıştırmak için bir yudum Goddess içeceğim," dedi.

"Goddess mi, neymi  o?"

"  ok lezzetli ve etkili bir kokteyl.   zellikle mankenler için hazırlanmış. Sinirleri yatı tırır, sorunları     r, mutluluk ve g  ven verir. B  t  n   nl  ler, podyuma   ıkmadan   nce o i  kiden bir yudum içerler."

"Oh, bilmiyorum... Bir kadeh   ampanya i sem daha iyi."

"Saçmalama... Goddess   ampanyadan daha etkilidir.   ampanya içince podyuma   ıkacak cesareti kendinde bulursun fakat etkisi kısa s  rer. Goddess'in etkisi defilenin sonuna kadar s  rer. Gel bir yudum i ."

"Oh pek  l  , sen şöyle s  yl  yorsan şöyle olsun," dedi ve Tinker i  kiden bir yudum içti. "Marco, bunun ne tadı, ne de kokusu var. Yoksa k  t   bir   ey mi?"

"G  zelim, kesinlikle k  t   değil. Seni rahatlatacak. I  n verirken bir yudum da ben içeyim."

Tinker muzipçe güldü. "Marco, podyumda yüzlerce insanın önüne sen çıkmayacaksın. İlahe adını taşıyan bir içki kadınlar için yaratılmıştır," dedi ve içki şişesini ağzına dayayıp birkaç büyük yudum aldı. "Şişe boşaldı galiba," dedi ve kıkırdadı. "Al senin olsun."

Marco boş şişeyi alıp cebine soktu. "Nasıl biraz açıldın mı?" diye sordu.

"Evet, çok iyiyim. Gevşedim. Etkisini ne kadar çabuk gösteriyor. Niye bana bu kokteylden hiç söz etmedin? Başkasına mı saklıyordun?"

"Doğrusunu istersen, kendime saklıyordum, güzelim. Bu defilenin benim için ne denli önemli olduğunu biliyorsun, sinirlerim gergin. Ama senin için kendi zevkimden ve huzurumdan severek vazgeçerim."

"Sen bir meleksin Marco, seni seviyorum. Bana yaptığın bu iyiliği asla unutmayacağım, sağol."

"Sakın bundan kimseye söz etme, sonra hepsi isterler, sana kalmaz."

"Hele Jordan'la April'a asla. Seni kıskanır, benim ayrıcalık yaptığımı düşünürler. Anlıyorsun değil mi?"

"Evet, Marco, tabii ki anlıyorum. Goddess yalnızca benim, en çok ben çalıştım. Tango dersleri ve bütün gün hiç yakınmadan ayakta prova yaptım, hem sana ilham verdim, değil mi? Goddess benim, sadece benim hakkım, çünkü en iyi manken benim."

"Öylesin sevgilim, öylesin." Marco saatine baktı. Tinker umduğundan da çabuk uyuşturucunun etkisine girmişti. Gözleri parlıyordu, sesi de bal gibi tatlıydı. Tango tutkusunu unutmuş, sadece şefkat ve ilgi istiyordu.

Marco, "Biraz daha vaktimiz var, sevgilim. O kalabalık, kasvetli odaya gitmemize gerek yok," dedi, bir yandan da, belki onunla bir daha yalnız kalma fırsatı bulamam, diye düşünüyordu. Kendisine ilk gün atölyede yaptığı hakareti unutmamıştı.

İçinden, intikamımı almanın tam zamanı, beni reddetmenin, canımı yakmanın acısını şimdi senden çıkaracağım, diye düşünüyordu.

Tinker, "Oh, çok sevindim, burada kalalım. Çok mutluyum, bulutlarda uçuyorum, hiçbir şeyden korkmuyorum artık," diye şakıdı.

Marco ona iyice yaklaştı. "Bazı mankenlerin, özellikle daha canlı, daha çekici olduklarını farkettiler mi? Nedenini hiç düşündün mü?" diye sordu.

"Goddess mi?"

"Sadece o değil, aşkım, daha da etkili bir neden var."

Tinker yerinden doğruldu, "Öyleyse onu da bana ver, Marco, istiyorum," diye hevesle atıldı. Marco'ya kaygıyla bakıyor, gözleri istekle parlıyordu.

"Bellissima, o canlılığı sana ancak bir erkek verebilir."

"Yoksa makyajcı mı?"

"Hayır, yavrum. Bunu ancak seni seven, iyiliğini, başarısını isteyen biri yapar. Podyuma çıkmadan, onu ağzıyla sevecek, tüm enerjisini tüketmesine izin verecek bir erkek. Bir kadına canlılık verecek bundan etkili bir yöntem yok. Âşık olmak gibi etkili."

"Goddess'i gibi bunu da hiç duymamıştım. Bilmediğim ne çok şey var, değil mi, Marco?"

"Senin hatırın için bunu yaparım. İster misin? Başarıya ulaşmanın için sana bir fırsat vermemi ister misin?"

Tinker şaşkınca, "Bilmiyorum... Marco, acaba bu doğru mu?" diye sordu.

"İnan bana, sevgilim. Benim için çok çalışıp, didindin ve yoruldun. Sana borcumu nasıl ödeyeceğim bilmem. Gel, elini uzat ve beni hisset. Senin yanında durmak bile beni heyecanlandırıyor, seni nasıl istediğimi hissettin mi? Hepsi senin sevgilim, haydi gel biraz beni sev, erkekliğimi hisset."

"Anlamadım, sadece ağzıma mı alacağım?"

"Gel bacaklarımın arasına gir." Marco Tinker'dan istediğini elde ederse ancak bu şekilde başarılı olacağına inanıyordu, gerçi kız o kadar uyuşturucu almıştı ki direnci kalmaması olağandı. Sert bir sesle, "Eğil, bacaklarımın arasına gir," diye emretti ve Marco onun güzel başını sertleşmiş organına yaklaştırdı. "Haydi, öp, sev beni. Durma; ağzını aç ve sana hayat verecek olan bu iksiri iç."

Marco dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle, ona yaptığı küstahlığı ödettim, artık benim kölem oldu. Vaktimiz olsaydı ona daha neler yaptırırdım, diye düşündü.

26

April, "Bak işte orada, geliyor," diye heyecanla bağırdı. Tinker omuzlarında göğüslerinin yarısını açıkta bırakan havlusu ve yüzünde tatlı bir gülümsemeyle yanlarına yaklaştı.

Jordan sevgiyle, "İyi misin, yavrum?" diye sordu.

Tinker makyaj masasındaki aynanın karşısına geçti. Neşeyle, "Şahane. Defile neymiş, birini giy, birini çıkar, yürü. Bunu büyütecek ne var," diye yanıt verdi.

April, ondaki değişikliğe hayretle baktı. "Marco öyle mi söyledi?" dedi.

"Evet ne kadar basit değil mi?"

Makyajcı telaşla, "Nihayet gelebildin. Podyuma ilk çıkan sensin, daha senin makyajını yapamadım," diye homurdandı.

Tinker tatlı dille, "Haklısın, özür dilerim. Biraz sinirliydim, ama şimdi iyiyim. Tamam ne yapacaksan yap," dedi ve gözlerini kapatıp gevşedi.

Makyajcı ona yaklaştı.

"Ağzını aç da dudaklarını boyayayım," dedi ve onun dudaklarına bulaşan sperm kokusunu alınca, "Birisi bunun icabına bakmış," diye söylendi.

Tinker hazırды. Kızıl, şifon gece elbisesini giymiş, saçları taranmıştı. "Neden üşüdüğümü anlamadım. Çok üşüyorum. Burası soğuk mu?" diye sordu.

April, "Hemen hemen çıplaksın, al bunu giy," dedi ve pelerini uzattı. "Oh, Tinker ne güzel. Tıpkı tüy gibi. Kimse bunun böylesine hafif olduğunu anlamaz," dedi.

Tinker neşeyle güldü. "Evet, şahane değil mi? Jordan, lütfen şu havluyu ver, neredeyse donacağım, pelerini kirletmek istemiyorum. Oh ikiniz de çok hoşsunuz, aynaya baktınız mı? Podyuma birlikte mi çıkıyorsunuz? Keşke dün gece burada olsaydım."

"Hayır, önce Jordan, leylak rengi giysiyle çıkacak, arkasından ben leylak boleromla onu izleyeceğim. Marco koleksiyonundaki renk uyumunu vurgulamak istiyor. Jordan'la giysilerimiz aynı model ama renkler iç-dış olarak kullanılmış. Birimiz siyah, birimiz beyaz olduğumuz için herkes ilk bakışta ayrı modeller sanacak, hoş bir buluş."

"Marco bir dâhi. Beni öyle rahatlattı ki, her şeyi yapmaya gücüm var gibi geliyor."

Jordan kaygıyla, "Ne yaptı da seni böylesine rahatlattı?" diye sordu.

"Ni bileyim işte, konuştu, anlattı..."

O sırada Marco'nun sesi duyuldu. "Kızlar, herkes yerini alsın. Üç dakikamız var. Buraya, perdenin arkasına geçin. Çabuk, çabuk olun! Dikkat, eteklerinize basmayın. Herkes ayakkabılarını giyip sigarasını söndürsün. Şampanya yok, sıraya girin, sıranızı biliyorsunuz."

Jordan heyecanla, "Haydi gidiyoruz. Öp beni Tinker, sen de April, hepimize iyi şanslar. Orkestra ne çalıyor? Bildiğim bir parça, galiba dilimin ucunda..."

April, "'Goody Goody' adlı parça çalıyor, tam bizim havamıza uygun," dedi ve güldü.

Tinker rahat bir hareketle kollarını organza güllerin oluşturduğu bulut gibi pelerinine soktu ve sıranın başına geçti. Başını dimdik tuttu. Çok güzeldi, hatta güzelden de öteydi, ama boş gözlerle, Marco'ya bakıyordu. Onun arkasında duran Jordan dayanamayarak perdeyi aralayıp baktı. Koca salon tıklım tıklım doluydu. Davetliler arenadaki seyirciler gibi gözlerini perdeye dikmiş, yüzlerce kez izledikleri bu defilenin zafer veya yenilgisini merakla bekliyorlardı.

Bir gece önce seyirci yoktu. Jordan içinden bir dua fısıldayıp derin bir nefes aldı. Tinker sakın, bekliyordu. 'Chicago' adlı orkestranın çaldığı parçanın ilk notaları ortalıkta çınlarken Marco, Tinker'i hafifçe itip, "Haydi güzel bayan, podyuma çık," diye buyurdu.

Tinker ona şaşkınlıkla bakıp, "Ama bu tango değil," dedi.

"Şakanın sırası değil, yürü. Söylediklerimi anımsa. Sıra sende."

Tinker omuzlarını silkerek pelerininini düzeltti ve zarif bir yürüyüşle podyuma doğru ilerledi. İçinden bir bir, iki iki, bir, diye tango temposunu sayıp orkestranın çaldığı müziği duymamaya çalışıyordu. Kuğu gibi uzun boynunun üstünde başını dimdik tutmuş gururla yürüyordu. Görünümü güçlü ve muhteşemdi. Yürürken dansa eşini tutar gibi kollarını öne uzatmıştı. Herkes nefesini tutmuş onu izlerken, ne değişik bir yöntem, diye düşünüyorlardı.

Klasik dans pozu, geçmişin müziğiyle öylesine güzel uyum sağlamıştı ki, görünmeyen bir eşle tango yapan bu şahane kızı herkes huşu içinde izliyordu. Fotoğrafçıların flaşları sahnede binbir şimşek gibi çakıyordu.

Tinker, hiç falso yapmadan yuvarlak podyumda, tango yapmayı sürdürdü. Marco ona fotoğrafçılara iyice yaklaştıktan sonra, pelerininini çıkarmasını söylemişti. Geldi, tam önlerinde, tangonun bittiğini belirten reveransını yaptı ve doğruldu. Onlara bakarak pelerininini çıkarıp döndü.

Çılgın bir alkış kopmuştu. Tinker binbir kat şifon eteğini savurarak dönüyor, dönüyordu. Pelerinini havaya savurdu, bunun provasını yüzlerce defa yapmıştı. Havada yakaladı, tekrar tangoya başladı. Alkışlar arasında geri dönüp bir kez daha pelerinini fotoğrafçılara doğru savurdu ve yakaladı.

Orkestra çok hızlı bir tempo tutturmuştu. Fakat, Tinker tango'nun ritmini belleğinden çıkaramıyordu. Bir dönüş yaptı, tekrar pelerinini havaya atmak üzere kolunu kaldırırken sendeledi ve dizlerinin üstüne çöktü. Sonra ağır ağır doğrulup orkestraya döndü ve, "Allah belanızı versin," diye avazı çıktığı kadar bağırdı. "Orospu çocukları, ne biçim müzisyensiniz siz. Tango çalmasını bilmiyor musunuz?"

Herkes donmuş bakarken Jacques Necker yerinden fırladı ve üç adımda, podyumun ortasında, elleri belinde hırsla orkestraya bakarak titreyen Tinker'e yaklaşıp gülümsedi. "İzinle yavrum," diyerek onun beline sarıldı. Fotoğrafçılara gülümsedi, pelerinini aldı ve onu masaların arasından ustalıklarla geçirerek çıkış kapısına doğru yöneltti.

April'la, Jordan podyuma çıktılar. Marco'nun itirazına karşın birbirlerine sarılmış yürüyorlardı. Muhteşemdiler.

Justine, Frankie'ye, "Sen kal, ben gidip Tinker'i bulayım. Hep beraber çıkamayız. Kırmızı kravatlılar el koynıdan onu bulmalıyım," dedi.

Dikkati çekmeden dışarıya çıkmayı başaran Justine, önce mankenlerin oluşturduğu kalabalık odaya baktı, Tinker'i görmedi. Arka taraftaki soyunma odalarına yönelince Tinker'in, "Beni niçin durdurdunuz, Mösyö Necker," diye sızlandığını duydu.

Justine donup kalmıştı. Necker orada, Tinker'in yanındaydı.

Tinker sızlanmayı sürdürdü. "Ne güzel dans ediyordum, bir an dengemi kaybettim, ne çıkar. Beni çok beğendiler, durmadan alkışlıyorlardı, değil mi? Goddess'in etkisi sürüyordu, mutluydum."

"Godçess ne?"

"Marco'nun verdiği kokteyl. Ah, unuttum. Bundan kimseye söz etmememi şart koşmuştu. Bana niye engel oldunuz?"

"Endişelendim. O pelerinini hafifliğini göstereceğim diye kendini tükettin. Şahaneydin, Tinker. Basın, konuklar, herkes sana bayıldı. Biraz ısındın mı? Haydi gevşe ve ağla, açılırsın. Zavallı yavrum, seni anlıyorum, zor bir gün geçirdin, korkma her şey düzelecek," diye Necker onu teselli etti.

Tinker, "Justine'i istiyorum, Justine'i çağır," diye hıçkırıyor-du.

"Ah yavrum, bilsen ben de onu ne kadar istiyorum. Tanrı şahidimdir, ben de..."

"Mösyö Necker, onu bulun, ona ihtiyacım var."

"Onu bulup sana yollayacağım, ama önce seni soyunma odasına götürmeliyim."

"Justine'i buraya, bu sakın yere getirmenizi istiyorum."

"Tinker, lütfen beni dinle!.."

"Hayır istemiyorum. Oraya gitmem. Herkes benimle alay edecek. Bana gülecek, Justine'i istiyorum."

"Biliyorum, Tinker. Lütfen kalk, burada kalamazsın."

Justine'in bacakları titriyordu. "Buradayım, Tinker, buradayım," diye seslendi.

Tinker, "Oh Justine, sarıl bana, koru beni," diye hıçkırıyor-du.

Justine, Necker'le Tinker'in oturduğu sıraya çöktü ve kızı kollarının arasına aldı. Başını göğsüne yasladı ve hıçkıran kızın saçlarını sevgiyle okşadı. Necker başını öne eğmiş, yere bakıyordu. Ama bir anda Justine, onun gözlerindeki acıyı ve özlemi gördü. Bunlar yıllardır aynadaki aksinde kendine bakan gözlerdi. Hıçkıran kız, baba ve evlat... Bir süre sessizce oturdular.

Justine, "Sizi kırmızı kravatlılardan biri sandım. Bu kadar çabuk davrandığınız için teşekkür ederim," dedi.

"Hayır, sakın bana teşekkür etme. Onun bu halde olduğunu bilmiyordum. Her şey, evet her şey, hatta Tinker'ın bu hale düşmesi bile benim suçum. Yarışma düzenlemek, seni Paris'e gelmeye zorlamak hepsi hataydı. Sana haksızlık ettim. Kendi karabasanımı senin yaşantına soktum. Mektuplarımı açmadan geri yolladığın için seni görmek, sana durumumu açıklamak amacıyla yanlış yollara saptım. Ama varlığını öğrenince sensiz yaşamın hiç anlamı kalmamıştı."

"Bunca yıl sonra beni neden aradın, neden bana gereksinim duyuyorsun?" Justine sesinin soğuk, bakışlarının ifadeden yoksun olmasını sağlamaya çalışıyordu. Necker önce Tinker'e kendisini ne kadar istediğini, özlediğini söylemişti. Bu sözleri anımsayıp yumuşamak istemiyordu.

Necker, "Benim kızsın, içimde yaşıyorsun, sen," diye yanıt verdi.

Justine buz gibi bir sesle, "Doğduğumda neredeydin?" Annesinin anısına bu kadarını yapması gerekti.

Necker özür dilercesine, "İçimi korku kaplamıştı, kaçtım, annenden çok uzaklara kaçtım. Korkağın biriydim. Biliyorum, ne desem boş. Kendimi, senin beni suçladığından daha acımasızca suçluyorum. Sadece bunu söylemek için seni görmek istedim. Geçmiş değişirmeme olanak yok. Tatsız anılarım bana yeterince acı çektiriyor, inan. Suskunluk, ayrılık, hüznün, bir yaşam tarzına dönüşmüştü. Yine de içimde bir umut kıpırtısı..." diye açıklarken Justine birdenbire onun sözünü kesti.

"Umut mu?"

"Evet, umut edecek kadar safmışım."

"Beni görüp bütün bildiğim şeyleri tekrarlayanın ne anlamı var?"

"Haklısın, senden hiçbir şey istemeye hakkım yok. Aptalca bir umutla birkaç ay kendimi avuttum. Özür dilerim."

Necker hislerini ifade edecek sözcükleri bulamamanın umutsuzluğu içinde kekeliyordu. Boğuk bir sesle, "Sana ken-

dimden bir şeyler vermek, mutluluğuna katkıda bulunmak, seni tanımak istiyordum. Sana 'Benim hatam yüzünden mi erkeklere güvenin yok?' diye sormak istiyordum. Bütün erkekler benim gibi korkak değil. Sorumluluklarını..."

Justine yine onun sözünü kesti. "Babalık sorumluluğunu mu?"

"Evet babalık sorumluluğunu ve babalık zevkini tatmak istiyordum. Aylarca bu budalaca hislerle avundum ve duygularımı sana aktarmak istedim. Baba olmak, kızım demek... Bunu ne denli arzu ettiğimi bilemezsin. Şimdi bile beni istemediğini kesinlikle belirttiğin halde, sana yakınlaşmak istiyorum. Justine, benimle hiçbir şekilde ilgilenmek istemiyorsan, kararına saygıyla boyun eğeceğim ve seni asla rahatsız etmeyeceğim."

"Demek karar benim!"

"Hiç kuşkusuz."

"Kuşkum yoktu zaten, ama çok geç."

"Anlayamadım."

"Çünkü, ben kararımı çoktan verdim." Justine'in sesi boğuk ve içtendi. "Senin kızın olmak istiyorum. Nedenini bilmiyorum, sen de sorma."

"Oh... Justine!"

Justine, "Nedenini sormayacaksın, söz mü?" derken göz yaşları yanaklarından süzölmeye başlamıştı.

Necker, "Söz, tek kelime söylemeyeceğim. Defile neredeyse sona erecek. Lombardi simgesi olacak mankeni açıklamam gerekiyor," dedi.

Justine şaşırmıştı. "Simgeyi sen mi seçeceksin. Peki Lombardi?"

"Asla."

"Öyleyse?"

"Jordan'la April, ikisi birden, sence uygun mu?"

"İkisine de aynı kurallar..."

"Elbette."

"Adın moda tarihine geçecek, Necker."

"Hayır benim değil, onların adı, senin yetiştirdiğin kızların adı moda tarihine geçecek."

Justine uyuyan kıza bakarak, "Zavallı Tinker," dedi. "God-dess diye bir şeyden söz ettiğini duydum. O ahlaksız canavar ona bir tür uyuşturucu vermiş olacak. Tinker'in yeteneksiz olduğunu biliyordum. Paris'e göndermekle hata yaptım. Ona belki engel olamazdım ama, belki burada yanında olsaydım... Senden çekindim, gelemedim," dedi.

"Kendini suçlama, Justine. Bu öykünün sonunu değiştiremezsin. Sen burada, Tinker'le kal. Frankie'yi yanına yollarım. Ben açıklamayı yapar hemen dönerim. Tamam mı?"

"Bakıyorum emir vermeye alışsın."

"İşi sonuçlandırmak gerek."

"Haklısın."

"Öyleyse?"

"Emir vermen kötü demedim ki, sadece öyle olduğunu söyledim. Jacques, sana ne diyeceğimi bilemiyorum, baba mı? Burada durup çekişecek miyiz? Alkışları duymuyor musun? Herhalde defile sona ermek üzere. Podyumdaki manken gelinlik modelini teşhir ediyor. Başarın kesin, haydi durma koş."

Jacques Necker ayağa kalkıp Justine'i kucakladı. Gözlerinden sevinç yaşları akıyordu. "Evladım, kızım, emir vermeme kızmıyorsan, o halde bana baba de, öyle istiyorum."

27

Jacques Necker'in sekreteri günün kahramanını heyecanla karşılayıp, "Günaydın, Mösyö Lombardi, ne büyük bir başarı. Mösyö Necker telefonda. Bu sabah, bütün Paris koleksiyonunuzu övüyor, ben de başarınızı kutlarım," dedi.

"Teşekkür ederim madam. Bahar koleksiyonları henüz başladı, daha nice modacılar var. Beni beğendiklerine elbette ki sevindim."

"Beğenmek, çok zayıf bir sözcük, bayıldılar. Bütün gazetelerin birinci sayfaları sizden övgüyle söz ediyor. O iki mankeni birden seçmeniz de ayrıca etkili, ikisi de o kadar güzel ki."

Marco, "Haklısınız, fakat güzellik bir kadın için yeterli değildir," diyerek kendine faydalı olabilecek her kadına yaptığı gibi onu övdü. Necker'in kiminle bu kadar uzun konuştuğunu merak etti. Daha 48 saatin yorgunluğunu atmadan, bu sabah kendisini çağırılmış, şimdi de kapısında bekletiyordu. Kontratın ayrıntılarını avukatlarıyla bir kez daha inceliyor, diye düşündü. Saint Laurent'ın ilk defilesi kadar başarılı olan defilesinden sonra ona ortaklık önerecekti. Lombardi, salonunun bir kısmından, konfeksiyon ve aksesuardan yüzde ve parfümden pay verecekti. Zengin oldum, diye içinden geçirdi. Hayal ettiği her şey gerçek olacaktı. Avukatını yanına almadığına esef etti. Werthmeir'lerle savaştığı halde, Coco Chanel bile parfümünden % 5 hisse alıyordu. Ama Marco daha yüksek bir yüzde istiyordu. Bugün hiçbir şey imzalamam, çıkarlarımı korumasını öğrenmeliyim, diye düşündü.

Sekreter kapıyı açtı, "Buyrun girin, Mösyö Lombardi. Çok beklediniz," dedi.

Necker masasının arkasında ayakta duruyordu. Marco sırtarak elini uzattı. "Hayır, Marco, senin elini sıkmam."

"Ne?"

"Mankenine uyuşturucu vererek onu sömürüp tüketen adamın elini sıkmam."

"Neler söylüyorsun?"

"Goddess, yoksa unuttun mu?" Bıçak gibi keskin sesle, "Yoksa, Goddess'i unuttun mu?" diye sordu. "Tinker'e uyuşturucu verdiğini biliyorum. Kızcağız o nedenle yerlere düştü. Bu sabah Miss Loring'le olayı inceledik. Öteki mankenlerle ve mak-

yajcılarla konuştuk. Sen onu masaj odasına götürdükten sonra, dudaklarını boyayan adam ona ne yaptırdığını anladı. Sana güvenen zavallı bir kızı çirkin arzularına alet ettin, onu kullandın. Seni hapse attırsam yeridir."

"O kız delinin teki. Yeteneksiz bir kızın zırvalarına inanmana şaşıtm. Özürünü örtmek için böyle bir yalan uydurmuş. Paris'e geldiğinin ertesi günü, Amerikalı bir ressamla yaşamaya başlayan bir şıfıntı o, kime istersen sor. Herkes biliyor, ama asıl tavlamak istediği bendim. Onunla sadece profesyonel bir ilişkim oldu. Kimse beni suçlayamaz, ne görmüşler ki? Makyajcından söz ediyorsun, güldürme beni. Galiba bana kârdan hakkımı vermemek için bahaneler uyduruyorsun. Ben değerimi biliyorum, bunu ispatladım."

"Değerin olabilir ama artık beni ilgilendirmiyor, Lombardi. Seninle işbirliği yapmaya niyetim yok. Onun için bana yalan söylemeye kalkma. Kontratını bir başkasına sattım, masallarını ona anlat."

"Ne, kime sattın?"

"Eski dostun Bayan Peaches Wilcox'a. Telefonla konuştuk ilgilendi ve kontratını ona devrettim. Tabii senin nasıl bir insan olduğunu, bütün ayrıntılarıyla anlattım. O zaten seni yakından tanıyormuş. Bana pek çok kez bir moda evi açmak istediğini açıklamıştı, bunu yapacak kadar da parası var. Jordan Dancer'le April Nyquist'in kontratlarını da devraldı. Hiçbir değişiklik yapman gerekmiyor. Şu andan itibaren, senin patronun o. Başarını sürdürmen ona bağlı. Bu nedenle onun her arzusunu yerine getirmeye bak."

"Bu saçma anlaşmayı asla, kabul etmiyorum."

"Sen bilirsin. Benimle hiçbir ilgin yok. Modacı olarak Bayan Wilcox'a bağlısın. Gelecek defilene ne kadar para harcayacağına ancak o karar verebilir. Seçeceğin kumaştan düğmeye kadar her şey için ona hesap vereceksin. Güçlü bir kadındır."

Seni satın aldı, tabii diyaznır olarak. Onunla çalışmayı reddersen beş yıl, hiçbir moda evinde çalışamazsın, yasalar bunu emrediyor. Tabii, başka bir uğraş seçebilirsin. Örneğin, pezevenklik? Bayan Wilcox, oteldeki dairesinde seni öğle yemeğine bekliyor, acele et, gecikirsen kızar."

Odalarında yemek yerken Justine, Frankie'ye, "Aklımız nerede bizim," dedi. "Basından böyle olumlu tepki göreceğimizi nasıl oldu da düşünmedik?" Yugoslavya hariç, dünyanın dört bir yanından kızlarla anket ve söyleşi istekleri yağıyor. CNN-Barbara Walters, BBC-Tele Luxembourg, kimi istersen. Hepsi de yarın veya öbür gün görüşmek istiyor. Bütün önemli dergiler, gazeteler, yazı ve resim istiyor. Hele moda basını... başa çıkılır gibi değil. Frankie."

"Bu arada Maude'la Mike'ın keyfine diyecek yok. Maxi ne akıllı kadınımış. Eminim, hemen özel bir *Zing* dergisi çıkarıp medyayı matedecektir. İkisinin birden seçilmesi de ayrıca etkileyici oldu. Çifte kül kedileri. Biri siyah, biri beyaz. Düne kadar hiç tanınmayan ve dünyanın parasını kazanıp yıllarca ün salacak iki genç kız. Babacığın akıllı adam, doğru karar vermiş."

"Çok tatlı biri değil mi? Hem ne kadar da yakışıklı."

"Evet, tatlı, yakışıklı, ama bence Mike'la boy ölçüşecek bir yaratık yok."

"Ayrıca bana ondan uzak durduğum zamanlarda budala demediğin için teşekkürler."

"Dilimin ucundaydı ama bunu ifade edecek sözcük bulamadım."

"Frankie, ne yapacağız, onu söyle. Ajansı uzun süre başıboş bırakamayız. Birkaç halkla ilişkiler uzmanından öğüt almamız gerek. Kimbilir New York'ta neler oluyor. Aklım karmakarışık, bir sarhoşluk bulutu içindeyim."

Frankie yarım ağızla, "İstersen ben New York'a gideyim," dedi.

"Bırak şimdi. Mike'ı burada bırakıp gideceğine inanmıyorum, başka öneri..."

"Öyleyse sen git."

"Ben de babamı bırakmak istemiyorum."

"Beraber gidelim. Baban da bizimle gelir. New York'ta halkla ilişkiler uzmanlarıyla görüşür, iyi bir takdim hazırlarız. Basın zorluyor diye onlara boyun eğecek değiliz. Patron sensin. April'la Jordan'ı daha fazla yıpratmamış oluruz. Mike, çektiği fotoğrafları orada basabilir. Baban da Aiden'la, bir an evvel tanışmak istediğini söyledi, tamam mı?"

"Frankie, sen bir dâhisin. Tamam, geç telefona."

"Dur. Justine, kendini topla. Düşüncelerine çekidüzen ver. Kime telefon edeceğim? Babandan başka hesap verecek kimse yok ki. Biletleri de kapıcı alır."

"Şuna bak, kapıcıya aldirtacak... Bu lüks otelde yaşamak seni çok şımartmış."

"Lüks yetti. Bir an evvel buradan gitmek istiyorum."

"Brooklyn'i özledin galiba."

"Günlük yaşamımı özledim."

Justine kaygıyla, "Tinker ne olacak?" diye sordu.

"Aman Allahım, onu unutmuştum. O kızcağız ne yapacak? New York'a dönüp ıvır zıvır reklamlara poz mu verecek? Hoş, son gelen faksta birçok moda dergisinin onu istediği yazıyordu."

"Tinker ne yapacağına kendi karar versin. Ben ona çiziceği yolu gösteremem." Çünkü ben de o konuda pek başarılı olamadım."

O akşam çektiği acılardan kaçmak için gecenin karanlığına dalmak isteyen Jordan, Ritz'in barında oturmuş, kendisine hayranlıkla bakan gözlerden habersiz düşünüyordu. Hislerini açıklamazsa ömür boyu pişmanlık duyacaktı. Aşağılanmak tehlikesini göze alıp konuşması gerekti.

Necker, onun yanına geldi ve, "Geç mi kaldın?" diye sordu.

"Hayır, ben erken geldim."

"Jordan beni neden görmek istediğini biliyorum."

Jordan, "Biliyor musun?" diye hayretle sorup onun yüzüne baktı. Dudakları titriyordu.

"Evet ve tek söz istemiyorum. Anlaşıldı mı? Bana teşekkür borçlu değilsin. Seni asla zenci olduğun için seçmedim."

"Onu biliyorum, Jacques. April gibi ben de bileğimin hakkıyla kazandım. İkimiz beraber daha güçlüyüz, ama tek başımıza ikimiz de bunu başarabilirdik."

"Hepimiz onun bilincindeyiz, öyleyse neden beni yalnız görmek istedin?"

"Seni niye görmek istediğimi mi soruyorsun?"

"Evet, veda etmek için olamaz, hep beraber New York'a gidiyoruz."

"Jacques bana öğüt vermeni istiyorum. Eğer Justine'le anlaşmasaydınız bunu senden istemezdim. O ara benim derdimi dinleyecek halde değildin. Birbirinize kavuştunuz ve şimdi..."
Dudakları titriyordu, kekeledi, sustu.

"Jordan, benimle çekinmeden konuşabileceğini hâlâ anlamadın mı?" Jacques ona doğru uzandı. Jordan'ın yüzünde gördüğü çekimserlikle karışık güç, kalbini derinden sarştı. Hüzünlü gülümseyişi ne kadar güzeldi.

"Jordan, seni tanıdığım şu iki hafta içinde, çok yoğun konuşmalar yaptık. Sana açıldım, bugüne dek kimseyle paylaşmadığım sorunlarımı, en gizli özlemlerimi anlattım. Dostum olduğumu biliyor musun? Sana kaç kez yemek yedirdiğimi unuttun mu?" Necker, şaka ederek onu rahatlatmaya çalışıyordu.

"Derdini söyleyecek misin, bana güvenin yok mu? Ben üzgün olduğum için derdini içine attın. Bana açılmalıydın. Benden saklamamalıydın."

"Aslında öyle bir sorun değil ama..."

"Bir erkekle mi ilgili?"

"Evet, babam olacak yaşta biri."

"Ne yaptı, seni üzdüyse ona bunu ödetirim." Jacques heyecanlanmıştı.

"Jacques, lütfen yavaş konuş, herkes bize bakıyor."

"Duyarlarsa duysunlar. O ihtiyar namussuz, seni incittiyse..."

"İhtiyar da değil, namussuz da. Ve beni incitmedi, yani henüz, ama incitecek diye korkuyorum." Yine cesaretini yitirmiş, susmuştu.

"Lütfen Jordan, beni deli etme. Açıkla bu sırlarla örttüğün olayı."

Jordan titreyen elleriyle bardağını aldı, gözünü şarap kadehine dikerek, "Sana âşık oldum," dedi. Günlerdir kafasında prova ettiği bu durum gerçekleşince bambaşka bir anlam kazanmıştı.

"Olamaz," diye bağırان Necker'in sesi tiz, bakışları ateşliydi.

"Böyle bir şeyi laf olsun diye söyler miyim? Senden uzak durmak istedim ama yapamadım. Seni sevmek istemedim, olmadı. Yola çıkmadan, bunu bilmen gerek, diye düşündüm. New York'ta seni görebileceğimi sanmıyorum."

"Bana âşık olduğuna inanamıyorum." Necker'in gözleri parlıyor, bu güzel sözcükleri tekrarlamaktan kıvanç duyuyordu.

Jordan, güzel başını endişeyle salladı, serinkanlılığını kaybetmiş, zorlanıyordu. "Jacques Necker, seni akıllı sanırdım, oysa sen koca bir budalasın," dedi. "Aşkımı noterden onaylatmamı mı istiyorsun, kuşkulu, kafasız İsviçreli. Senin sorunlarını günlerce niye dinledim, sanıyorsun? Ben sabırtaşı mıyım? Seni sevmeseydim, gezip eğlenmek varken karşında oturup saatler boyu dinler miydim? Kadınları hiç, ama hiç tanımıyorsun."

"Evet, tanımadığım belli."

Jordan, hiç değilse kalkıp gitmedi, beni dinliyor, diye düşündü ve konuşmasını sürdürdü. "Bana, bugüne dek kimsenin göstermediği yakınlığı, anlayışı gösterdin. Sorunlarımı dinledin.

İlgi gösterdin. Beni gezdirdin. Bütün bunlar kültürümü artırmak için miydi? Şu son hafta her gece yemeğe çıktık. Justine'le anlaştığınıza göre, paylaşmak istediğin bir sorunun kalmamıştır."

"Evet, haklısın, şey... herhalde seninle olmak istediğim için."

"Bense sana gün geçtikçe daha çok bağlanıyordum. Bunun farkında değilmişsin gibi konuşuyorsun. Gözlerimden hiç mi sevgimi anlamadın. Neden hiç dostun yok şimdi anladım. Hem beni bir kez bile öpmedin, seni asla affetmeyeceğim."

Necker, kontrolünü kaybetmiş bağıırıyordu. "Sen deli misin? Seni nasıl öpebilirdim? O kadar gençsin ki, sana baktıkça nefesim kesiliyor, beni büyüledin. Öylesine genç ve güzelsin ki. Seninle geçirdiğim her an bir armağan benim için. Tanıdığım en çekici, en olgun kadınsın sen. Ama öylesine gençsin ki. Hele seçimi yapmak zorundayken yarışma süresince seni nasıl öpebilirdim?"

"Demek beni öpmeyi düşündün?"

"Düşünmez olur muyum? Her an, her saniye. Sana korkaklığımı, hatalarımı anlatırken bile benliğim dürtüyor, öp onu di-yordu. Evet, sana Justine'den söz etmek, sorunumu anlatmak istiyordum, ama beni tanımanı da arzuluyordum."

"Düşündüğümden kurnazmışsın." Jordan rahatlamış, gü-lümsüyordu. "Artık yarışma bitti, kızınla da barıştın. Ne duruyorsun?"

"Hayır Jordan, kurallar değişmedi. Bu olanaksız."

"Olanaksız ne demek? Madem ki benden hoşlanıyor, benimle olmaktan zevk alıyorsun."

"Olanaksız, çünkü ben 53 yaşımdayım, sense yirmi üç. Aramızda otuz bir yaş, bizi ayıran otuz bir sorun var demektir."

"Öyle bir kural olduğunu bilmiyordum."

Necker hırsla yumruğunu masaya indirdi. "Yoksa da olması gerek. Seninle bir yaşam hayali kurmadım sanma, kurdum,

ama daima gerçeğe döndüm. İlk başlarda belki mükemmel olur, ancak zaman ilerledikçe ayrıntılar artar, aramıza bir uçurum girer. Ben çok yaşadım, çok şey gördüm. Sense daha çok toysun."

"Ne mutlu sana. İlerisini görme yeteneğin de var. Karşımda romantik görünümde şüpheci ve karamsar biri var. Düşüncelemini gerçek gibi yansıtıyorsun. Ya bu ayrıntılar gün geçtikçe azalır, uçurum kapanırsa ne olacak?"

"Gerçeği inkâr edemiyorum. Senin yaşamdan beklediklerin, benimkilerden o kadar farklı ki. Yaşamımın en önemli yıllarını yitirdim, yalnızlığa alıştım. İşim, günlük hayatım, ilgilendiğim şeyler seni doyurmaz. Sense, harika bir serüvenin eşiğindesin. Dünya kollarını açmış seni bekliyor. Bunu nasıl teper, benim gibi bir adamla ufkunu nasıl daraltırsın?"

"Enayi olduğum için herhalde. Bana akılsız, yaşamını yitirmiş ihtiyar bir bunak olduğunu açıkladıktan sonra hâlâ seni istiyor olmam bunu vurguluyor. Yaşamaktan korkuyorsun, ama bir düşün. İlerde beni anımsadığında, aşkımı teptiğin için hiç mi pişmanlık duymayacaksın?"

"Ya sen benim rastgele yaşamımı kabul edersen, teptiğin hayatı düşünmeyecek misin?"

"Önce ben sordum, cevap ver."

"Jordan seninle evlenmeden seninle sevişemem."

"Sana evlenmekten söz eden oldu mu? Farkında olmadan sana böyle bir öneri mi yaptım?"

"Senin o şekilde aşağılanmana razı olur muyum sanıyorsun? Kendimi de genç bir metres tutan o bunak ihtiyarların durumuna sokar mıyım hiç?"

"Zengin avcısı bir manken ve avlanan bir ihtiyar..."

"Peaches Wilcox gibi konuşma, midem bulanıyor. Sen senin Jacques, ben de ben. Sosyalistik dostlarının yemeklerde dedikodusunu yaptıkları iki kişi değiliz biz."

"Ama yapacaklar ve sen asla onların kötü bakışlarından, iç-neli sözlerinden kurtulamayacaksın. Sana başarılı bir zengin av-cısı damgası vurulacak, toplum seni aşağılayacak."

"Yani kimse beni evine davet etmeyecek mi?"

"Edecekler, aksine. Merak, haset, dedikodu konusu olarak çok ilgi çekeceksin. Ama bunlar seni davet etmek için çirkin ne-denler."

"Yaşamım boyunca alışık olduğum şeyler, bunlar. Anlatmış-tım, unuttun mu? Güçlüyüm. Bir yerlerden bir iki dost da edine-ceğimi umuyorum. Boş yere ordu karargâhlarında dolaşıp dur-madım."

"Bakıyorum, her soruna bir cevap buluyorsun. Peki ya ço-cuk..."

"Ne olmuş çocuklara?"

"Çocuk istersin herhalde."

"Elbette, Şarlo kadar değilse bile bir iki tane..."

"Onların yaşamını düşündün mü?"

"Onları elimizden geldiğince iyi yetiştiririz. Yoksa sen çocuk istemiyor musun?"

"Çocuk zevkini ben ne bilirim? Bir tek çocuğum var, o da otuz dört yaşında. Düne kadar tanımadığım bir kadın."

"Peki, çocuk sorununu unut. Evlenmeden olmayacak bir sorun üzerinde durmayalım."

Jordan'ın sesinde zafere yaklaşmanın sevinci vardı. Aşkın ne kadar değerli bir koz olduğunu anlayana kadar, bakalım da-ha kaç sorun yaratacak, diye düşündü.

"Jordan gerçeği çarpıtmakta çok başarılısın," dedi Necker.

"İrk sorununu belirtmedim diye mi?"

"Ne?"

"İrk sorunu," diye tekrar etti Jordan.

"Sahi, ailen beni kabul etmez. Yaşlılığım bir yana, rengim de ters."

"Sence sorun bu mu?"

"Başka ne olabilir?"

"Gerçekleri çarpıtmakta benden geri kalmıyorsun. Böyle düşünüyorsan ırk sorunu yok demektir. Ailem seni tanıyınca sevecektir, babama 'baba' dememek şartıyla. Şimdi gidiyorum. Bu konuştuklarımızı iyiden iyiye değerlendireceğine söz ver. Bu gece otur düşün. Seni sevmiyorum diyemedin, benim için tek koşul bu."

Jordan kalktı. Ritz'in barından süzülürken büyüsunü de beraberinde götürdü.

28

GN'nin özel jetiyle New York'a doğru yol alırken yine hayale daldım. Lombardi koleksiyonuna katılmak için Paris'e iki hafta önce mi uçmuştuk? Maude Callender'in mankenlerle ilgili sorularıyla beni tedirgin ettiği o yolculuğun üstünden bir asır geçmiş gibiydi. Bir başka dünyada, değişik bir yaşamda...

Paris'te geçirdiğimiz o iki hafta, tıpkı televizyondaki 'Aşk Gemisi' dizisinden farksızdı. Filmin açılışında bir sürü yabancı gemiye biniyor, tanışıyor ve sonunda çiftleşiyorlardı. Bizimki biraz değişik olmuştu, çünkü Tinker gemiden inip geri dönmemişti.

Hareket etmemizden bir gece önce otele gelip Justine'le bana Paris'te kalacağını bildirdi. Goddess, belki de ters tepki yapıp onun aklını başına getirmişti, çok terapi gibi. Mutlu ve kararlıydı. Mankenlik yapıp yapmayacağına henüz karar vermemişti, ama yaparsa kişiliğini bulmak için değil, para için yapacaktı. Çocukluğundaki güzellik yarışmaları, annesinin ilgisi, Marco'nun yakınlığı, Lombardi yarışmasının baskısı, dans, her şey, birden önemini yitirmişti.

"Kaybettim diye böyle söylüyorum sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Dün gece, içimdeki fırtına gökte kaybolup giden bulutlar gibi yok oldu. Sömürmenin doğurduğu öfke silindi, hafifledim; farkında bile olmadığım bir baskıdan kurtuldum."

Justine kaygıyla sordu, "Peki ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bir süre burada kalacağım. Küçük bir daire tutarım. Tom'u seviyorum, ama şimdilik onunla yaşamak istemiyorum. Ona çok çabuk bağlandım. Paris'te oturup onun resim yapmasını izlemek istemiyorum. Hem fazla da tutucu. Kendimi tanımak için zamana ihtiyacım var, onunla bunu yapamam."

On sekiz yaşına karşın gerçeği görüyor, düşkırıklığını yenmiş, ileriye güvenle kucak açıyordu.

"100.000 dolarım var," dedi. "Yaşamak istediğim hayat için beni uzun süre idare eder. Okuyacağım, galerileri gezeceğim, belki Fransızca öğrenirim, o kadar bilgisizim ki! Güzellikten öte bir yeteneğim olup olmadığını bilmek ve varsa kullanmak istiyorum."

Justine'le bakiştık. Acaba ona New York'tan gelen teklifleri söylemeli miydik? Yanlış olacağına karar verip sustuk.

Justine sadece, "Unutma ki, sıkılırsan veya paraya ihtiyacın olursa, her an beni ödemeli arayabilirsin. Sana nerde istersen iş bulabilirim. Çok gençsin, acele karar verme. Belki de üniversiteye gitmek istersin," dedi.

"Ne yapmak istediğimi bilmediğim için bir süre oyalanmayı yeğliyorum. Bebek yüzünde yepyeni bir kararlılık, derin bir anlam farkettim. Yaşamını nasıl yönlendireceğini merakla izleyecektik.

Tinker'i kaybetmiştik, ama April, New York'tan bir buzdağı prensesi olarak çıkmış, ateşli bir kadın olarak dönüyordu. Elle, Claudia ve Karen gibi hâlâ uzun saçlarıyla ünlerini korumaya çalışan süper mankenler onun canlılığının yanında sönük kalacaktı. Kadınları da erkekler kadar etkileyecek bir yaşam sevinci yansıtıyordu. Daha birkaç değişiklik geçireceğinden kuşum

yoktu ve bu ilk attığı adım başarılıydı. Ne kadar değişse de klasik hatları onu daima kamera karşısında koruyacaktı. Geleceğinin güvende olduğunu seziyor, Maude'la ilişkisine de fazla önem vermiyordum. Kitten adlı bir Fransız güzeliyle tanışmış ve birbirlerinden ayrılmaz olmuşlardı bile. Onlardan bir hayli uzağa oturup, yazısıyla ilgilenmeye çalışan Maude'un durgun yüzüne bakınca kadıncağıza acıdım. Doğrusu aşkı pek kısa sürmüştü.

Etrafıma bakındım. Döner koltuklar, yumuşak ve rahattı. Demek uçaklarda rahat oturum sağlamayı bilen birileri vardı. Düşüncelerim öyle tatlıydı ki uyumak istemiyor, gözkapaklarımı açık durmaya zorluyordum. Justine başını dayar dayamaz uyumuştı.

Otelde yediğimiz son akşam yemeğinde Peaches Wilcox'un pırlantalar içinde, yeni kan emmiş bir vampir gibi canlı, Marco'nun giysilerini satın alacak güçteki Amerikalı dostlarına verdiği ziyafeti izliyorduk. Lombardi'nin durumunu, babası Justine'e açıklamıştı.

Peaches'in her dileğini, anında gerçekleştirmek için gözlerinin içine bakan Marco, bir esirden farksızdı. Eline ve ayaklarına taktığı zincirleri, bu gecelik Peaches'in odasında bıraktığını düşündüm. Marco'yla Peaches, birbirine layık, iki ylandı. Beni Mike'la ilgili sözleriyle ne denli üzdüğünü unutmamıştım. Bakalım onların ilişkileri ne kadar sürecekti. Marco'nun saçı dökülür, şişmanlar veya yeteneğini kaybederse, hele daha da önemlisi, erkekliğini kaybederse, Peaches onu başından savardı.

Jordan'a gelince, yemek süresince sessiz ve dalgındı. Yaşamına renk katan Paris'ten ayrıldığı için üzüldüğünü sanıyordum. Martta açılacak hazır giyim koleksiyonu için Paris'e döneceklerdi, ama hiçbir defile bu yarışmanın görkem ve önemini bastıramazdı.

Jordan'la Tinker aynı boy ve ölçülerde olduklarından, Tinker'in de bütün giysilerini o sergileyebilecekti. Onun durgunlu-

đu bana öyle dokunmuştu ki odasına giderek eşyalarını toplamasına yardım etmiştim. Bir sürü, küçük antika öteberi toplamış, son anda bir bavul satın alması gerekmişti.

"Bu gece erken yatacaksın, tamam mı?" dedim. "Çok yorgun görünüyorsun, gözlerin baygın bakıyor."

"Peki anneciğim," diye benimle alay etti. "Yorgun değilim, uykum da yok. Kafam öyle karışık ki, gözüme uyku girmeyeceğinden eminim."

"Bir fincan süt iç," dedim ve onun yanından ayrıldım.

Az sonra Justine geldi. Günün heyecan ve yorgunluğundan bitik bir halde odalarımıza girdik. Birkaç saat sonra, uykumun derinliklerinden, kapının zilinin çalmasıyla uyandım. Bir an nerede olduğumu kavrayamadan, etrafıma baktım. İlk aklıma gelen şey yangın oldu. Sabahlığımı kapıp, koridorlardaki dumanı düşünerek, kapıyı yavaşça araladım. Jordan, çıplak bacaklarını yakalayan bir adamla cebelleşiyordu.

"Ne oluyor," diyerek kapıyı açınca Jacques Necker'le karşılaştım.

"Bırak beni kaba herif," diye bağırarak Jordan'ı sınıksız tutuyordu.

Necker, "Tanık olmanı istedim," diyerek sarışın bir King Kong gibi, Jordan'ı kucaklayıp oturma odasına taşıdı.

Justine de odasından çıkmıştı, hayretle etrafına bakıyordu. "Baba, burada ne işin var?" diye sordu.

Jordan onun kucığında hâlâ debeleniyordu. Necker, "Tamam, şimdi iki tanışım oldu. Jordan'la evleneceğiz," dedi.

Herkes öylesine şaşkın bir haydeydi ki iş bana düştü. "Mösyö Necker. Çok memnun oldum, çok güzel bir fikir. Fakat oturup durumu sakın bir şekilde bütün ayrıntılarıyla anlatsanız daha iyi olmaz mı? Jordan'ı kanepeye bırakıp yavaşça açıklatmanız. Bakın kızcağz soğuktan titriyor, ona bir hırka getireyim. Soğuk alıp hastalanmasını istemezsiniz değil mi?" dedim.

"Soğuktan titremiyorum, gülüyorum, akılsız," diyen Jordan'a kötü kötü baktım.

"Sen de yangına körükle gidiyorsun," diye çıkıştım.

Justine gözlerini ovuşturarak, "Nasıl ve ne zaman oldu bu işler, inanılır şey değil," diyerek bir babasının bir de Jordan'ın yüzüne bakıyor, onların sevgilerini anlamaya çalışıyordu.

"Anlamıyorum ve inanamıyorum. Ne tatlı bir çılgınlık bu, çok hoş, içimden doğru bir karar olduğunu seziyorum," diyerek ikisine birden sarılarak öptü. "Baba zevkine hayranım," dedi. Sonra Jordan'a dönüp, "Babamı mutlu edeceğine inanıyorum," dedi. "Ben yokken meğer neler olmuş, yazık hepsini kaçırdım, burada olmalıydım."

Jordan, "Hayır Justine, sana özellikle burada olmadığın için teşekkür borçluyum. Paris'te olsaydın, Jacques bana seninle ilgili sorunlarını anlatarak yaklaşmazdı," dedi.

Bunların üçü deliydi. Necker, Jordan'ı bırakarak Justine'e sarıldı. Şimdi üçü birbirine sarılmış, gülüyorlardı. Necker'le Jordan evleneceklerdi. Bu bana olanaksız geliyordu.

Necker düşüncelerimi okumuş gibi bana döndü.

"Frankie, Jordan yaşamımı altüst etti, onsuz sürdüremeyeceğimi anladım."

İlk defa bana Frankie demiş, gülümsemişti. Bu yumuşaklığı, bu canlılığı ona Justine değil, Jordan vermişti. Jordan'ın ışıltılı parlayan gözlerine baktım. O gece onu uykusuz ve yorgun sanmıştım. Oysa o, umutsuz bir aşkın acısıyla kıvranıyormuş. Ne biçim koruyucuydum ben. Hiçbir şey farketmemiştim. Sadece antikacılara ve galerilere gittiklerini sanıyordum. Acaba Mike'la benim gibi Louvres'a da gitmişler miydi, yani Louvres Oteline... Hiç sanmam. Necker de, ağırbaşlı Jordan da bizim gibi kendilerini tutkuya kaptırmazlardı. Hem ben kaç yıl beklemiştim.

İşte Aşk Gemisi'nin son perdesi. Jacques –kendisine böyle hitap etmemi istiyor– uyuyan Jordan'ın elini tutmuş, oturu-

yor. Zavallı Maude, kaybettiği sevgilisinin derdinde, April'la Kitten, şu an yaşadıkları aşkın tadını çıkarıyor, Tinker gemiyi terk etmiş, Justine'le Aiden buluşacaklar.

Bakalım Aiden benim onayımı alacak mı? Kuşkusuz Mike'im kadar harika olamaz. Şu anda pilotun yanında, uçak kullanmayı öğrenmeye çalışan harika nişanlım.

Havaalanına bizi geçirmeye sadece Gabrielle d'Angelle geldi. Jacques, ona evleneceğini söylediğinde bile, bu inanılmaz olayı kaşını bile oynatmadan karşıladı. Her zamanki serinkanlılığıyla onları kutladı, direktifleri not etti. Ama Jacques onu, Necker Grubunun başkan yardımcılığına atadığını söylediğinde gözyaşlarını tutamayıp dakikalarca ağladı. Kadın değil, iş makinesi. Ben Fransız kadınlarını daha içten sanırdım.

Bu gelişmeler içinde, yıllarca sürdürdüğü tutkuyu bir nişan yüzüğüyle gerçekleştiren bir ben varım. Ben öyle iki günlük aşklardan anlamam. Mike dün, kızların peşinde koşup resim çekerken, kuyumcu Van Cleef'e uğrayıp bana bir yüzük almaya vakit ayırmış. Kocaman, görkemli bir yüzük. Eskiden olsaydı, bu kadar büyük bir yüzüğü takmaya bile yanaşmazdım, ama galiba, Donna Karan giysileri giymeye başladığımdan bu yana, maddenin de değeri olduğunu anlamıştım.

Justine düğünümüzü evinde vermek istiyor, bense Brooklyn'de yıllarca beni besleyen o kahvede yapmak istiyordum. O kendi düğününü düşünsün, diyordum. Daha Jacques, Jordan'ın ailesiyle tanıştıktan sonra kimbilir ne tür bir davet verecekti. İşte size Amerikan ekonomisini geliştirecek bir sürü düğün.

Düğünümünden bile daha heyecanla beklediğim, başka bir olay var. Okulumuzun 10. yıl toplantısı. İki hafta önce gitmemeye karar vermiştim. 900 kadar sınıf arkadaşımın kocalarıyla geleceği kesindi. Şimdi, okulun gözdesi Mike Aaron'un kolunda, özel bir kişi olarak gidecek, övünecektim. Yaşasın!!

İsterseniz bana gösteriş budalası deyin, ama yıllar boyu 'Sıska', 'Koca Burun', 'Pabuç Ayaklı' diyerek benle alay eden okul arkadaşlarımdan Brooklyn'in prensi ile evlenerek kesin bir öç alma zevkini çok görmeyin...

S O N

